# AGATHA CHRISTIE

# Fare Kapanı

ALTIN KİTAPLAR

Agatha Christie Fare Kapanı

AGATHA CHRİSTİE

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

TÜRKÇESİ GÖNÜL SUVEREN

Kitabın orjinal adı: the blind mice



Baskı: celal ferdi gökçay sokak nebioğlu işhanoı caaloğlu istanbul.

4. baskı nisan 1997

fare kapanı

agatha cHristie

FARE KAPANINA YAKALANANLAR:

Molly Davis : Giles Davis : Christopher Wren : Bayan Boyle : Binbaşı Metcalf:

Paravicini:

Trotter:

Müfettiş Parminter:

Yeni evli genç bir kadın. Pansiyon işletmeye kalkışmış.

Molly'nin kocası. Çocukluğundan söz etmekten hoşlanmıyor.

Kızıl saçlı bir genç. Mimar olduğunu iddia ediyor.

Yaşlıca bir kadın. Son derece ukala.

Orta yaşlı bir adam. Belki de göründüğü gibi değil.

Bir yabancı. Pansiyona gece yarısı gelmiş. Genç komiser. Katili bildiğini sanıyor. Islık çalan katilin peşinde.

POLİSİN ELİNDE ŞU İPUÇLARI VARDI :

- Bir çocuk şarkısı
- Üç fare resmi
- Küçük bir defter
- Eski bir olay
- Psikiyatri uzmanlarının raporları
- Hain bir çiftçi
- Bir yetimhane
- Kopuk telefon telleri
- 

Bir piyano

•

Kaybolan kayaklar

POLİS ESRARI ÇÖZEBİLMEK İÇİN ŞU SORULARA YANIT VERMEK ZORUNDAYDI:

•

Katil neden ıslıkla şarkı çalıyordu?

•

Giles belirli günde nereye gitmişti?

•

Molly, Wren'i önceden tanıyor muydu?

•

Genç kadın gazeteyi kimin getirdiğini biliyor muydu?

•

Molly o eski olaydan söz edilmesinden niçin hoşlanmıyordu?

•

Genç kadın Londra'ya gitmiş miydi?

•

Paravicini genç miydi, yoksa yaşlı mı?

•

Bayan Böyle neyi gizliyordu?

- 

Wren aslında kimdi?

- 

Metcaif neden endişeliydi?

Üç Kör Fare

Üç Kör Fare

Nasıl koşuyorlar bak,

Nasıl koşuyorlar bak!

Hepsi de çiftçinin karısının peşinden koştular.

Kadın da kuyruklarını et bıçağıyla kesti.

Hayatında böyle garip bir şey gördün mü hiç?

Şu

Üç Kör Fare gibi...

Giriş

Hava çok soğuktu. Gökyüzü henüz yağmamış kar bulutlarıyla dolu ve karanlıktı.

Koyu renk palto giymiş olan bir adam Culver Sokağında ilerleyerek 74 numaralı apartmanın kapısı önündeki basamaklardan çıktı. Atkısını yukarı çekerek çenesine sarmış, şapkasını gözlerine kadar indirmişti. Parmağını düğmeye bastı ve zilin aşağıdaki bodrum katında tiz bir sesle çaldığını duydu.

Bulaşık yıkamakta olan Bayan Casey acı acı, «Şu zil de,» diye homurdandı. «Hiç rahat yok insana!»

__7__

Hırıltılı hırıltılı soluk alarak bodrum merdiveninden "çıktı ve kapıyı açtı.

Dışarıda duran adamın yalnızca silueti belli oluyordu. Alçalmış gibi gözüken gökyüzü bu gölge için uygun bir arka plandı. Yabancı fısıltıyla, «Bayan Lyon?»

diye sordu.

Bayan Casey, «İkinci kat,» dedi. «Yukarı çıkabilirsiniz. Sizi bekliyor muydu?»

Adam, «Hayır,» der gibi ağır ağır başını salladı. «Neyse,» diye ekledi kadın.

«Siz yukarı çıkıp kapısını vurun.»

Bayan Casey yabancının eski halı döşeli merdivenden çıkışını seyretti. Sonradan,

«Ona bakarken içim bir tuhaf oldu,» diyecekti ama aslında şu anda yalnızca, müthiş soğuk almış, diye düşünüyordu. Ancak fısıltıyla konuşabiliyor. Buna da şaşmamak gerek. Şu havaya bak.

Adam merdivendeki dönemeci aştıktan sonra usulca ıslık çalmaya başladı. Bir çocuk sarkışıydı bu. «Üç Kör Fare...»

# 1

Molly Davis yolda gerileyerek bahçe kapısının yanına asılmış olan pırıl pırıl boyalı tabelaya baktı.

«Monkswell Köşkü - Pansiyon.»

Genç kadın beğeniyle başını salladı. Evet, profesyonellere yakışacak bir hali vardı bu tabelanın. Ya da 'hemen hemen pro-fesyonelleşmiş olanlara yakışacak'...

Pansiyonun 'n'si biraz yukarıya doğruydu. Köşkün son hecesindeki harfler de hafifçe sıkışmışlardı. Ama genel olarak Giles bu işi olağanüstü bir biçimde başarmıştı. «Giles gerçekten çok becerikli... Kolaylıkla yapabildiği o kadar çok şey var ki.» Genç kadın kocası hakkında her gün yeni şeyler öğreniyor, o ise kendiyle ilgili pek az bir şey söylüyordu. Molly de yavaş yavaş kocasının ne değişik yetenekleri olduğunu ancak farkediyordu. Eski bir denizcinin elinden hemen her şey gelirdi. Daha doğrusu herkes öyle söylüyordu.

Bu yeni işinde de Giles'in tüm yeteneklerine gereksinimleri olacaktı. Hiç kimse pansiyon işletmek konusunda Molly ve Giles kadar deneyimsiz olamazdı. Fakat pek eğlenceli bir şey olacaktı bu iş. Sonra bu sayede ev sorunu da kendiliğinden çözümlenmiş oluyordu.





Moily'nin fikriydi bu. Katherine Halası öldüğü zaman avukatları genç kadına mektup yazarak Monkswell Köşkünün kendisine kaldığını bildirmişlerdi. Kan koca tabii ki önce köşkü satmayı düşünmüşlerdi. Giles, «Orası nasıl bir yer?» diye sormuştu.

Molly de, «Victoria devrinden kalma iç sıkıcı eşyalarla dolu, koskocaman, eski bir ev,» demişti. «Bahçesi hoştur. Fakat son yıllarda orayı da ot bürüdü.

Çünkü köşkte yalnızca yaşlı bir bahçıvan kaldı.»

Böylece evi satılığa çıkarmaya, tutacakları küçük bir villa veya bir kat için de yeteri kadar eşya ayırmaya karar verdiler.

Ne var ki hemen o an iki güçlükle karşılaştılar. Önce satın alacak kadar küçük bir villa veya kat bulamadılar. Ve sonra da, köşkteki eşyaların koskocaman olduğunu farkettiler.

Molly, «Ne yapalım?» dedi. «Eşyaların hepsini satarız. Tabii alıcı çıkarsa.»

Avukat onlara son zamanlarda her şeyin satılabildiğini açıkladı. Sonra da,

«Herhalde alacak olanlar köşkü otel veya pansiyon yapacaklar,» dedi. «Tabii o zaman evi içindeki eşyalarla birlikte isteyeceklerdir. Neyse ki köşk harap halde değil. Miss Emory bir ara köşkü tamir ettirmiş, bazı bölümlerini de modern bir hale sokmuştu. Onarılan yerlerde fazla bir bozulma da olmadı. Evet, köşk gerçekten mükemmel durumda.»

işte o zaman Moily'nin aklına bir şey geldi.

«Giles!» diye bağırdı genç kadın. «Neden orayı pansiyon olarak biz işletmiyoruz?»

Kocası önce bu fikri küçümsedi. Ancak Molly diretti.



«Fazla pansiyoner almamız şart değil. Özellikle başlangıçta. Köşkü yönetmek kolay. Yatak odalarında sıcak ve soğuk su var. Halam köşke kalorifer de koydurmuş. Mutfağa da gaz sobası. Tavuk ve ördek yetiştirir, yumurtalarından da yararlanırız. Bahçeye sebze de ekeriz.»

«Bütün bu işleri kim görecek? Hizmetçi bulmak kolay değil sanırım.»



«Ah, işi biz yaparız. Zaten nerede oturursak oturalım buna mecburuz. Bir iki kişi işimizi fazla artırmaz. Pansiyonculuğa başladıktan bir süre sonra

gündelikçi bir kadın tutarız. Beş pansiyonerimiz olsa. Adam başına haftada yedi sterlin...» Molly kafasında biraz da iyimser bir hesap yapmaya başladı. Sonra da sözlerini, «Düşün Giles,» diye tamamladı. «Bu bizim kendi evimiz olacak. Kendi evimiz ve kendi eşyalarımız. Duruma bakılırsa oturabileceğimiz bir yeri ancak yıllar sonra bulabileceğiz. »

Giles bunun doğru olduğunu itiraf etti. Apar topar evlendikten sonra o kadar az birlikte olabilmişlerdi ki, bir yuva kurup yerleşmek için sabırsızlanıyorlardı.

İşte böylece o büyük serüvene atıldılar. Oranın yerel gazetesine ve Tımes'a ilanlar verildi. Bunlara türlü yanıtlar geldi.

Ve şimdi de ilk konukları gelecekti. Giles o sabah erkenden, gazetelerde satılacağı ilan edilen tel örgüden almak için arabayla bölgenin ta öbür ucuna gitmişti. Molly ise, son dakikada, gerekli olan şeyleri almak için köye kadar yürüyeceğini açıklamıştı.

Uygun olmayan tek bir şey vardı; hava. Son iki gün boyunca hava çok soğumuştu.

Şimdi de neredeyse kar yağmaya başlayacaktı. Molly bahçe yolundan telaşla ilerledi. Kuş tüyüne benzeyen kar taneleri genç kadının yağmurluğunun omuzlarına ve parlak, kıvırcık saçlarına konmaya başladı. Hava haberleri hiç de hoşa gidecek gibi değildi. Yoğun kar yağışı bekleniyordu.

Molly endişeyle, umarım bütün borular birden donmaz, diye düşündü. Tam işe başladığımız sırada bir aksilik olursa üzülürüm. Saatine bir göz attı. Çay zamanı geçmiş bile. Giles döndü mü acaba? Benim nerede olduğumu merak etti mi?

Kocasına, «Unuttuğum bir şeyi almak için yeniden köye inmek zorunda kaldım,»

diyecekti. Giles de gülecekti o zaman. «Yine konserve mi aldın?» diye soracaktı.

Bu 'konserve' onlara özgü bir şakaydı. Hep konserve yiyecek alıyorlardı. Artık kilerleri iyice dolmuştu. Acil durumlarda sıkıntı çekmeyeceklerdi.

11 —

Molly gökyüzüne bakarak yüzünü buruşturdu. «Galiba pek yakında acil durumlarla da karşılaşacağız.»

Ev boştu. Giles dönmemişti daha. Molly önce mutfağa gitti. Sonra da yukarı çıktı. Yeni hazırlanmış olan yatak odalarını dolaştı. Bayan Boyle'a içinde dört sütunlu bir karyola ve maun eşyalar olan güney taraftaki oda verilecekti.

Binbaşı Metcalf a ise meşe takımlı mavi oda. Bay Wren'e de şahnişini olan doğu taraftaki oda ayrılmıştı. Hepsi de pek güzeldi bunların, «Allah'tan Katherine halamın bu kadar çok yatak takımı varmış.» Molly bir karyolanın örtüsünü düzelterek yeniden dışarı çıktı. Aşağıya indiği zaman hava kararmak üzereydi.

Birdenbire genç kadına köşk çok sessiz ve boş gözüktü. Ev ıssız bir yerdeydi.

Köyden üç kilometre uzaktaydılar. Ya da Molly'nin dediği gibi, «Her yerden üç kilometre uzaktaydılar...»

Genç kadın daha önce de evde sık sık tek başına kalmıştı. Ama bu ana kadar kendini böyle yalnız hissettiği hiç olmamıştı.

Kar taneleri hafifçe uçarak usul usul pencerelere vuruyor, bu da insanı endişelendiren, fısıltıya benzer bir ses çıkmasına neden oluyordu. Molly, ya Giles geri dönemezse diye düşündü. Ya kar yolları kapar da araba geçemezse?...

Ya burada yalnız başıma kalırsam?... Hem de günlerce?

Genç kadın mutfakta çevresine bakındı. Koskocaman, rahat bir mutfaktı burası.

Buraya şöyle şişman, rahat halli bir aşçı kadın yaraşırdı. Kadın mutfak masasının başına geçerek pasta yerken çenesi ritmik bir şekilde oynayacak, sonra da yediklerinin üzerine kopkoyu bir çay içecekti. Bir yanında uzun boylu, yaşlıca bir orta hizmetçisi olacak, ikinci kata bakan tombul, pembe yanaklı hizmetçi ise aşçının öbür yanında oturacaktı. Aşçıya yamaklık eden kız ise masanın bir ucundan korku ve saygıyla, kendisinden üstün olan bu üç kadına 

bakacaktı. Fakat bütün bunların yerinde yalnızca kendisi vardı şimdi; Molly Davis. Daha alışamadığı bir role çıkacaktı.

\ Molly'e şu anda bütün yaşamı gerçek değilmiş gibi geliyordu. Giles \ de gerçek değildi. Yalnızca bir role çıkmıştı. Bir role çıkmıştı... \

Pencerenin

önünden bir gölge geçince Molly irkildi. Karların parasından bir yabancı belirmişti. Genç kadın yan kapının tıkırtısını duydu. Yabancı orada, açık kapının eşiğinde duruyordu. Üzerindeki karları silkmekteydi.

Sonra Molly bu hayalin etkisinden kurtuldu.

«Ah, Giles!» diye bağırdı. «Geldiğine o kadar sevindim ki!»

«Merhaba sevgilim! Ne berbat hava! Allah'ım, dondum, dondum!» Giles ayaklarını yere vurarak ellerine hohladı.

Molly, Giles'in meşeden yapılmış bir masanın üzerine her zamanki gibi firlatıverdiği paltosunu dalgın dalgın aldı, bir askıya geçirdi. Paltonun şişkin ceplerinden bir atkı, bir gazete, bir yumak sicim ve sabah gelen mektupları çıkardı. Mutfağa girerek bu eşyaları büfenin üzerine bıraktı. Sonra da çaydanlığı ocağa koydu.

«Tel örgüden aldın mı?» diye sordu. «O kadar geciktin ki.»

«Tel örgü istediğim cinsten değildi. Bizim işimize yaramazdı. Başka bir dükkâna daha gittim. Ancak onun da bir yararı olmadı. Sen ne yaptın? Herhalde daha gelen olmadı.»

«Bayan Böyle yarın sabah gelecek zaten.»

«Binbaşı Metcalf'la Bay Wren'in bugün burada olmaları gerek.»

«Binbaşı Metcalf bir kart yollamış. O da ancak yarın gelebile-cekmiş.»

«Demek ki yemekte biz ve Bay Wren'den başkası olmayacak. O nasıl bir adam acaba?

Bana şöyle uysal, emekli bir memur-muş gibi geliyor.»

«Hayır. Bence ressam o.»





Giles, «Öyleyse ondan haftalık ücreti peşin alalım,» dedi.

i

«Buna gerek yok ki, Giles. Eşyalarını getirecekler. Para ver- I mezlerse, biz de eşyalarına el koyarız.»

/

«Ya bavullarından gazete kâğıtlarına sarılmış taşlar çıkarsa? | Açıkçası bu işde nelerle karşılaşacağımızdan haberimiz bile yok, Molly. Müşterilerin bu işde yeni olduğumuzu anlamayacaklarını umarım.»

Molly, «Bayan Böyle bunu muhakkak farkedecek.» dedi. «Çünkü o, bu tip bir kadın.»

«Nereden biliyorsun? Onu görmedin ki.»

Molly döndü. Masaya bir gazete yaydı. Peynir getirerek üzerinde rendelemeye başladı.

Kocası, «O nesi?» diye sordu.

Molly açıkladı. «Gal usulü peynirli kızarmış ekmek yapacağım. Ama içine galeta unuyla patates püresi de katacağım. Tabii adına layık olması için peynir de koyacağım.»

Kocası hayran hayran mırıldandı. «Usta bir aşçısın.»

«Acaba? Ben bir anda yalnızca tek bir iş yapabilirim. Aslında ustalık isteyen, yemeklerin malzemesini biraraya toplamak. Kahvaltı ise en kötüsü.»

«Neden?»

«Çünkü her şey aynı anda yapılıyor. Yumurta ve domuz pastırması. Sıcak süt, kahve ve kızarmış ekmek. Süt kaynayıp taşıyor. O arada ekmekler yanıyor. Veya pastırma kuruyup kalıyor. Ya da yumurtalar lop oluyor, insanın bir anda her şeye dikkat edebilmesi için ayağı yanmış kedi gibi sağa sola koşuşturması gerek.»

«Yarın sabah kimseye gözükmeden usulca aşağıya süzülüp senin ayağı yanmış kedi taklidi yapmanı seyredeceğim.»

Molly, «Çay oluyor,» dedi. «Tepsiyi kütüphaneye götürüp radyo dinleyelim mi?

Neredeyse haberler başlar.»

«Bütün zamanımızı mutfakta geçireceğimiz anlaşılıyor. Onun için buraya da bir radyo koymalıyız.»

«Evet. Mutfaklar çok hoş oluyor, değil mi? Bu mutfağı çok seviyorum. Bence köşkün en güzel yeri burası. Büfe ve tabaklar da

\ hoşuma gidiyor. Sonra bu koskocaman kuzina bana pek lüks geli-\ yor. Ama yemekleri onda pişirmek zorunda olmadığıma da ayrıca \ seviniyorum.»

i «Herhalde bir günde bir yıllık yakıtı tüketir.» \ «Öyle sanırım. Ancak orada kızartılan koskocaman butları bir düşün. Sonra biftekler ve koyun döşleri.

Kilolarca şekerle pişmiş çilek reçelleriyle dolu bakır kaplar. Victoria devri pek rahatmış! Yukarıdaki eşyalara bak. Büyük, sağlam ve bir hayli de süslü. Hem öyle de rahatlar ki! O zamanki elbiselere göre bunlar. Sonra çekmeceler de kolaylıkla açılıp kapanıyor. Bize kısa bir süre için verdikleri o modern katı hatırlıyor musun? Her şeyi yeniydi ve sözde kolaylıkla açılacaktı. Fakat çekmecelerin hiçbiri açılmıyor, sıkışıp kalıyordu. Kapılar da öyle. Onlar da bir türlü kapalı durmuyorlardı. Kapandılar mı da bir daha açılmıyorlardı.»

«Evet. Modern eşyaların bu kusuru var. Eğer doğru dürüst çalışmazlarsa, mahvoldun demektir.»

«Haydi, gel. Haberleri dinleyelim.»

Haberler daha çok kötü havayla ilgili uyarılar, yine çıkmaza giren dış sorunlar, Parlamento'daki heyecanlı tartışmalar ve Paddington'da Culver Sokağında işlenen bir cinayetle ilgiliydi.

Molly radyoyu kapattı. «Uf! Üzüntü verecek haberlerden başka bir şey yok.

Yakıttan tasarruf edilmesi ricalarını da yeniden dinleyecek değilim! Ne yapmamızı bekliyorlar? Oturduğumuz yerde donmamızı mı? Keşke pansiyonu kışın açmasaydık. Bahara kadar bekleseydik.» Sonra değişik bir sesle ekledi.

«Öldürülen kadın nasıl bir insandı acaba?»

«Bayan Lyon mu?»

«Adı öyle miydi? Kadını kim öldürdü acaba? Neden öldürdü dersin?»

«Belki kadın yerdeki tahtaların altına çuvalla altın saklamıştır.»

«'Polis o çevrede görülen bir yabancıyı bulmaya çalışıyor,' dedikleri zaman, bu o adamın katil olduğu anlamına mı gelir?»

«Genellikle öyledir sanırım. Ama onlar bunu böyle nazik bir şekilde açıklarlar.»

Zilin tiz sesi ikisinin de irkilmesine neden oldu.

Giles, «Ön kapı bu,» dedi. Sonra da neşeyle ekledi.«Ve katilJ içeri girer.»

«Piyes olsa öyle olurdu gerçekten. Çabuk ol. Gelen Bay Wren sanırım. Bakalım onun hakkında hangimiz doğru karar vermişiz? Sen mi, ben mi?»

Bay Wren'le birlikte karlar da hızla içeri daldı. Kütüphanenin kapısında duran Molly yalnızca konuğun dışardaki beyaz dünyanın önünde kara bir gölge gibi beliren siluetini görebildi.

Genç kadın, uygarlığın zorunlu kıldığı giysilere büründükleri zaman erkekler ne kadar da birbirine benziyor, diye düşündü.

Sonra Giles kapıyı rüzgâra karşı kapattı. Bay Wren atkısını çözdü. Bavulunu yere bırakarak şapkasını bir kenara fırlattı. Sanki bunların hepsini de aynı anda yapmıştı. Bir yandan da konuşup' duruyordu. Bay Wren'in tiz bir sesi vardı.

Duyan onun kavga ettiğini bile sanabilirdi. Holün ışığı uçuk kızıl saçlarını ve açık renk gözlerini aydınlatıyordu. Bakışlarını telaşla çevrede dolaştırıyordu.

Çok da gençti.

Bay Wren, «Berbat, pek berbat...» diyordu. «İngiliz kışının en feci hali bu.

Dickens'e dönmüş gibiyiz... Scrooge'a, Tiny Tım'e filan... insanın bütün bunlara dayanabilmesi için pek sağlam olması gerek. Siz de aynı görüşte değil misiniz?

Gal'den gelirken yolculuğum pek kötü geçti. Siz Bayan Davis misiniz? Ah, pek hoş!» Molly'nin elini çabucak, kemikli parmaklarıyla sıktı. «Ben sizi

hiç de böyle sanmıyordum. Hayalimde başka türlü canlandırmıştım. Anlayacağınız, sizin Hindistan ordusunda generallik etmiş birinin



dul karısı olduğunuzu sanıyordum. Son derece haşin ve ciddi. Azametli. Tabii eşyalar da ona göre olacaktı. Harikulade, fevkalade eşyalar... Burada balmumu meyvalardan var mı? Ya da Cennet kuşları? Ah, burasını çok seveceğimi biliyordum. Pansiyonun pek eski zaman havalı olmasından korkuyordum. Ama burası şahane. Köşke tam anlamıyla Victoria devrine özgü o saygıdeğer hava egemen.

Söyleyin, sizde o güzel büfelerden de var mı? Şöyle maun-? dan... Morumsu pırıltılı maundan... Tabii üzerinde de kocaman oyma meyvalar olacak.»

Bu konuşma seli karşısında adeta soluğu kesilmiş olan Molly, «Gerçekten var,»

diye cevap verdi.

«Sahi mi? Görebilir miyim? Hemen! Burada mı?» Çevikliği insanı şaşırtıyordu. Bay Wren yemek salonunun kapısını açıp ışığı yakmıştı bile. Molly adamın peşinden 

odaya girdi. Giles'in sol tarafta, bu işden hiç de memnun olmadığını belirten bir tavırla durduğunun farkındaydı.

Bay Wren takdir ünlemleri çıkararak uzun, kemikli parmaklarını büyük büfenin süslü oymalarına sürdü, sonra da sitemle Molly'e baktı.

«Maundan büyük bir yemek masası da yok mu? Buraya bir sürü küçük masa koymuşsunuz?»

Molly, «Pansiyonerlerin bunu tercih edeceklerini düşündük,» dedi.

«Hayatım, tabii ki siz haklısınız. Ben o devirle ilgili duygularımın etkisinde kaldım. Öyle bir masa varsa, tabii ki çevrelerinde de ona uygun aileden"kimselerin oturması gerekir. Sakallı, sert ve yakışıklı bir baba.

Fazla doğumdan sararıp solmuş bir anne. On bir çocuk. Somurtkan ve çirkin bir mürebbiye. Ve 'Zavallı Harriet' diye çağırılan, işlere yardım eden ve eve alındığı için minnet duyan yoksul bir akraba. Şu şömineye bakın. Alevlerin bacaya doğru yükselişini ve Zavallı Harriet'in sırtını kavuruşunu düşleyin.»



Giles, «Bavulunuzu yukarı çıkaracağım,» dedi. «Doğudaki oda mı?»

Molly başını salladı. «Evet.»

Giles yukarı çıkarken Bay Wren de yeniden hole fırladı. «Odada dört sütunlu bir karyola var mı? Ya küçük güllü örtüler?»

«Hayır, yok.» Giles merdivenin dönemecinde gözden kayboldu.

Bay Wren, «Kocanızın benden hoşlanacağını sanmıyorum,»

dedi. «Denizci miydi o?»

«Evet.»

«Tahmin etmiştim. Bu tipler fazla hoşgörü sahibi değildir. Siz evleneli ne kadar oldu? Kocanıza çok mu âşıksınız?»

«Evet.»

«Evet, biliyorum, küstahça bir soruydu bu. Fakat durumu öğrenmeyi gerçekten istiyordum, insanlar konusunda bilgi edinmek inanın çok ilgi çekici bir şey...

Siz de aynı fikirde değil misiniz? Tabii yalnız ne olduklarını, ne yaptıklarını bilmek yeterli değil. Onların duygularını ve düşüncelerini de öğrenmek gerekir.»

Molly ciddi ciddi, «Siz Bay Wren'siniz sanırım,» dedi.

Genç adam durakladı, iki eliyle saçlarını yakalayarak çekiştirdi. «Ah, ne feci!.. Ben en önce yapılacak şeyi hep sona bırakırım böyle. Evet, ben Christopher Wren'im. Gülmeyin, gülmeyin. Annemle babam pek romantiktiler. Benim mimar olmamı istemişler ve bana Christopher adını vermenin pek fevkalade bir şey olacağını düşünmüşler. Böylece savaşın yarısı kazanılmış...»

Molly dayanamayarak güldü. «Siz mimar mısınız?»

Bay Wren zaferle bağırdı. «Tabii mimarım! Yani, hemen hemen. Henüz mezun olmadım. Ama bu da hayallerin gerçek olabileceğini gösteren güzel bir örnek.

Tabii adım beni hep engelleyecek. Hiçbir zaman 'Ünlü Christopher Wren'

olamayacağım. Fakat Chris Wren'in 'Fabrikasyon Yuvaları' üne kavuşabilir.»

Giles merdivenlerden indi. Molly, «Size odanızı göstereyim, Bay Wren,» diye mırıldandı.



Genç kadın birkaç dakika sonra aşağıya indiği zaman Giles, «Cici meşe eşyaları da beğendi mi?» diye sordu.

«Dört sütunlu karyolada yatmayı çok istiyordu. Onun için Bay Wren'e 'Güllü Oda''yı verdim.»

Giles homurdandı. Sonra da, «Tüysüz ukala...» diye bir şeyler mırıldandı.

«Buraya bak, Giles.» Molly son derece ciddi bir tavır takınmıştı. «Buraya hafta sonunu geçirmeleri için misafir çağırmış değiliz, iş bu, iş. Christopher Wren'den ister hoşlan, ister...»

Giles hemen atıldı. «Hoşlanmıyorum.»

«...ister hoşlanma, bunun işimizle hiçbir ilgisi yok. O haftada yedi sterlin verecek. Bizim için önemli olanı da bu.»

«Eğer verirse tabii.»

«Vermeye razı oldu. Mektubu duruyor.»

«Wren'in bavulunu Güllü Odaya sen mi götürdün?»

«Hayır. Bavulunu kendisi taşıdı tabii.»



«Pek de kibar, canım. Fakat o bavulu taşımak zaten yor-mazdı seni. İçinde gazeteye sarılı taşlar olmadığı belliydi. Bavul o kadar hafifti ki, bana içinde hiçbir şey yokmuş gibi geldi.»

Molly, «Hişş... Geliyor...» diye uyardı kocasını.

Christopher Wren'i kütüphaneye götürdüler. Molly şöminedeki alev alev kütükler ve geniş koltuklarla odanın pek hoş olduğunu düşündü. Bay Wren'e, «Yemek yarım saat sonra hazır,» diye açıkladı. Genç adamın bir sorusu üzerine de, o ara pansiyonda başka kimse olmadığını söyledi.

Christopher, «O halde,» dedi. «Mutfağa gelip size yardım edeyim.» Sonra şirin şirin ekledi, «isterseniz omlet de yaparım.»

Mutfağa geçtiler. Christopher daha sonra Molly'nin bulaşıkları yıkamasına da yardım etti.

Molly, «Ciddi bir pansiyonun açılışı böyle olmaz herhalde,» diye düşündü. «Giles bu durumdan hiç hoşlanmadı...» Genç kadın uykuya dalarken, «Ah, neyse...» diye ekledi. «Yarın ötekiler de gelecek... O zaman durum nasıl olsa değişir.»

— 19 —

Sabah gökyüzü kapkaraydı ve yine kar yağıyordu.

Giles'in çok ciddi bir hali vardı. Molly'nin de neşesi sönüver-di. Hava her şeyi güçleştirecekti.

Bayan Boyle'u köyün taksisi getirdi. Arabanın tekerleklerine zincir takılmıştı.

Şoför yolun durumu konusunda hiç de içaçıcı olmayan haberler verdi.

Sonra da bir tahminde bulundu. «Gece olmadan kar yolu kapayacak.»

Bayan Böyle da o sıkıntılı havayı dağıtacak gibi değildi. Yüksek sesle konuşan, otoriter tavırlı, kolay kolay dost olunamayacak, iriyarı bir kadındı.

Alabildiğine saldırgan bir insan olduğu her halinden anlaşılıyordu.

«Eğer buranın iyi işletilen bir pansiyon olduğuna inanmasay-dım kesinlikle kalkıp gelmezdim,» dedi. «Buranın çoktan açılmış ve rayına oturmuş bir yer olduğunu sanıyordum. Pansiyonun bilimsel bir biçimde yönetildiğinden emindim.»

Giles, «Memnun kalmadıysanız, burada oturmak zorunda değilsiniz, Bayan Böyle,»

diye cevap verdi.

«Tabii ya... Burada kalmak niyetinde değilim.»

Giles, «Bayan Böyle,» dedi. «Belki telefonla bir taksi çağırmak istersiniz.

Yollar henüz kapanmadı. Madem burası konusunda yanlış bir fikir edinmişsiniz, herhalde başka bir yere gitmeniz daha doğru olur.» Sonra da, «Bize oda için çok başvuran oldu,» diye ekledi. «Yerinizi kolaylıkla doldurabiliriz. Zaten ileride odalarımızın

fiyatını da arttıracağız.»

Bayan Böyle ona bakarak, «Burayı denemeden, nasıl bir yer olduğunu anlamadan gidecek değilim. Belki bana büyükçe bir banyo havlusu verirsiniz, Bayan Davis.

Ben mendille kurulanmaya pek alışık değilim de.»

Kadın uzaklaşırken Giles, Molly'e bakarak gülümsedi.

Molly, «Harikuladeydin, sevgilim,» diye mırıldandı. «Ona iyi meydan okudun.»

Giles, «Zorbalar kendilerinden baskını çıktı mı hemen sinerler,» dedi.

Molly içini çekti. «Allah'ım... Christopher Wren'le geçinebilecekler mi acaba?»

Giles, «O kadın kimseyle geçinmez,» diye cevap verdi.

Gerçekten, hemen o gün, öğleden sonra Bayan Böyle, Molly'e, «Pek tuhaf bir genç o,» diye fikrini açıkladı.

Ekmekçi geldiği zaman bir kutup kâşifine benziyordu. Ekmekle birlikte bir de haber getirdi, Her zamanki gibi iki günde bir gelmesi pek mümkün olmayacaktı.

«Her tarafta yollar kapandı,» diye bilgi verdi. «Evde bolca yiyecek olduğunu umarım.»

Molly, «Evet, evet,» dedi. «Sürüyle konservemiz var. Ama biraz daha un alsam iyi olur.» Genç kadın, dalgın dalgın, «İrlandalılar 'Soda ekmeği' denen bir şey yapıyorlar,» diye düşünüyordu. «Sıkışırsak ben de belki o ekmekten yapmayı başarırım.»

Ekmekçi gazeteleri de getirmişti. Molly bunları holdeki masaya yaydı.

Dış sorunlar önemlerini yitirmişlerdi. Baş sayfada havayla ilgili açıklamalar ve Bayan Lyon'ın ölümü vardı şimdi.



Molly az sonra, ölen kadın konusunda Bay Wren'le Bayan Boyle'un konuşmaya dalmış

olduklarını duydu.

«Pis bir cinayet değil mi? Çirkin bir kadın ve kasvetli bir sokak. İnsana bunun gerisinde bir hikâye varmış gibi gelmiyor.»

Bayan Böyle burnundan soluyarak, «Bu kadının hak etmiş olduğu biçimde öldüğünden eminim,» diye homurdandı.

Wren ona tatlı bir heyecanla döndü. «Ah! Demek siz kesinlikle bunun bir seks cinayeti olduğunu düşünüyorsunuz?»

«Ben öyle bir şey söylemedim, Bay Wren.»





«Kadını boğmuşlar, değil mi? Acaba...» Genç adam, uzun, beyaz ellerini havaya kaldırdı. «Acaba insan birini boğarken neler hisseder?»

«Bay Wren, rica ederim!»

Christopher kadına yaklaşarak sesini alçalttı. «Bayan Böyle, boğularak öldürülmenin nasıl bir şey olduğunu hiç düşündünüz mü?»

Bayan Böyle daha da büyük bir öfkeyle, «Bay Wren, rica ederim!» diye yineledi.

Molly telaşla, yüksek sesle okumaya başladı. «Polisin görüşmeyi çok istediği yabancının koyu bir paltosu, açık renk bir şapkası ve yün atkısı olduğu anlaşılmıştır.»

Christopher,

«Kısacası,» dedi.

«Adam herkesten fark-

sızmış.» Güldü.

Molly mırıldandı. «Evet... Herkesten farksızmış...»

Müfettiş Parminter, Scotland Yard'daki odasında Komiser Kane'e, «Şimdi o iki işçiyle konuşacağım,» diyordu. «Peki, efendim.» «Nasıl insanlar onlar?» «Doğru dürüst kimseler. Fazla zeki değiller.

Güvenilir

adamlar.»

«iyi...» Müfettiş Parminter başını salladı.

Biraz sonra pazar elbiselerini giymiş olan iki adam utana sıkıla odaya giriyorlardı. Parminter onları süzerek çabucak kararını verdi. Müfettiş

karşımdakilerin sıkıntısını gidermesini iyi bilirdi.

«Demek Lyon olayı hakkında işe yarayacağını sandığınız bazı şeyler biliyorsunuz?

Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Oturun.

Sigara içer misiniz?»

Adamlar sigaraları alıp yakıncaya kadar bekledi.

«Hava da pek kötü.» «Gerçekten öyle, efendim.»

«Pekâlâ, anlatın bakalım.»

İki adam birbirlerine baktılar. Bu kez de hikâyeyi anlatmanın güçlüğünü düşünerek sıkılmışlardı.

Daha iriyarı olanı, «Sen anlat, Joe,» dedi.

Joe konuşmaya başladı. «Durum şöyle. Kibritimiz yoktu.»

«Nerede oldu bu?»

«Jarman Sokağında... Orada çalışıyorduk. Gaz borularını açmıştık.»

Müfettiş Parminter başını salladı. Daha sonra olayın saatini ve yerini tüm ayrıntılarıyla öğrenecekti. Jarman Sokağının cinayetin işlendiği Culver'e çok yakın olduğunu biliyordu.

Adamları yüreklendirmek ister gibi, «Kibritiniz yoktu,» diye yineledi.

«Evet... Bendeki kibrit kutusu boşalmıştı. Bill'in çakmağı ise bozuktu. Bu yüzden oradan geçen bir adama seslendim. 'Bize kibrit verebilir misiniz, ahbap?'

diye sordum. O sırada bu olayın üzerinde de durmadım. Hiç durmadım. Adam oradan geçiyordu. Öteki insanlar gibi. Yalnızca ondan kibritini istemiştim.»

Parminter yeniden başını salladı.

«Neyse... Adam bize kibrit verdi. Fakat tek kelime de söylemedi. Bili ona, 'Ne soğuk değil mi?' diye sordu. O zaman yabancı da fısıldar gibi, 'Evet, öyle,'

diye cevap verdi. Ben. 'Grip göğsüne inmiş,' diye düşündüm. Zaten adam sıkıca bürünüp sarınmıştı. Kibrit kutusunu ona geri verdim. Çabucak uzaklaştı. Hem de öyle hızla ki, adamın bir şey düşürdüğünü farkettiğim zaman o neredeyse gözden kaybolmak üzereydi. Arkasından bağırmak için biraz geç kalmıştım. Ama yine de, 

'Hey, ahbap,' diye haykırdım. 'Bir şey düşürdünüz.' Galiba beni duymadı.

Adımlarını sıklaştırarak çabucak köşeyi döndü. Öyle değil mi Bili?»

Bili, «Evet, öyle,» diye onayladı arkadaşını. «Bir tavşan gibi kaçtı.»





«Harrow Sokağına saptı. Öyle hızlı gidiyordu ki, ona yetişmemiz olanaksızdı.

Zaten geç kalmıştık. Ayrıca düşürdüğü de küçük bir defterdi. Öyle cüzdan gibi bir şey değildi. Yani defter herhalde önemli sayılmazdı demek istiyorum. 'Ne garip adam,' dedim. 'Şapkasını gözlerine kadar indirmiş. Paltosunu çenesine kadar düğmelemiş. Filmlerdeki hırsızlar gibi...' Bill'e böyle söyledim. Öyle değil mi, Bili?»

Bili yine arkadaşını onayladı. «Evet, öyle söyledi.» «Doğrusu bunları söylemiş

olmam çok tuhaf. Çünkü aklıma o sırada bir şey gelmemişti. Yalnızca adamın bir an önce evine dönmek için acele ettiğini düşünmüştüm. Ona hak da verdim. Feci soğuktu.»

Bili, «Gerçekten öyle,» diye onayladı.

«Neyse... Sonra Bill'e, 'Gel şu deftere bir bakalım,' dedim. 'Önemli olup olmadığını anlayalım.' Deftere bir göz attım, efendim. Bill'e, 'Bunun içinde yalnızca birkaç adres var,'» dedim. «Culver Sokağı 74 numara... Bir de bilmem ne köşkü.»

Bili burun kıvırdı. «Lüks bir yer.»

Joe artık açılmıştı. Hikâyesini zevkle sürdürdü. «Bill'e, 74 Culver Sokağı,'

dedim. 'Köşeyi dönünce şurada. İş tatil olunca defteri oraya götürürüz...' Sonra birdenbire sayfanın yukarısına bir şey yazılmış olduğunu farkettim. Bill'e, 'Bu da nesi?' diye sordum. O defteri alarak yüksek sesle okudu. 'Üç Kör Fare...'

Bana 'Bu adam kaçığın biri olmalı,' dedi. Ve tam o dakikada... evet, efendim, tam o dakikada bir kadının birkaç sokak aşağıda, 'İmdat! Cinayet!' diye bağırdığını duyduk.» Joe hikâyesinin bu en heyecanlı yerinde, bir sanatçıya yakışacak biçimde bir an durdu. Sonra da, «Kadın avaz avaz bağırıyordu,» diye sürdürdü. «Bill'e, 'Hemen koş,' dedim. Bili daha sonra döndüğünde evin önüne büyük bir kalabalığın toplanmış olduğunu söyledi. Polis gelmişti. Bir kadının boğazı mı sıkılmıştı, gırtlağı mı kesilmişti, işte öyle bir şey. Onu evsahibi kadın bulmuştu. 'Polis!' diye bağıran da oydu.

Bill'e, 'Cinayet nerede işlenmiş?' diye sordum. 'Culver Sokağında,' dedi. 'Hangi numarada?' diye sordum, Bili bunu farketmediğini söyledi.»

— 24 —

Bili öksürdü ve tüm yeteneğini gösteremediği için utanan bir . adam tavrıyla tabanlarını yere sürdü.

«Ona, 'Gidip bakalım,' dedim. 'Emin olmalıyız...' Cinayetin 74 numarada işlenmiş

olduğunu öğrenince bu meseleyi aramızda konuştuk. Bili, 'Belki de bu defterdeki adresin cinayetle hiçbir ilişkisi yok,' dedi. Ben de, 'Ya varsa?' dedim. Her neyse. Meseleyi konuştuk. Polisin o sırada evden ayrılan bir adamla konuşmak istediğini öğrenince kalktık buraya geldik. Olayı inceleyen beyle konuşup konuşamayacağımızı sorduk. Zamanınızı almadığımızı umarım.»

Parminter takdirle, «Çok iyi yaptınız,» dedi. «Defteri de getirdiniz mi?

Teşekkür ederim. Şimdi...»

Mesleğine yakışacak bir ciddilikle çabucak sorular sormaya başladı. Yeri, saati, günü öğrendi. Ancak öğrenemediği bir tek şey vardı. Defteri düşüren adamın tanımı. Onun yerine korkudan deliye dönen evsahibesinin sözlerinin tekrarlandığını duydu. Gözlere kadar çekilmiş bir şapka. İyice düğmelenmiş bir palto. Yüzün alt kısmını örten bir atkı. Fısıltı gibi bir ses. Eldivenli eller...

İşçiler gittikten sonra, müfettiş gözleri önündeki küçük deftere dikili öylece oturdu. Biraz sonra sayfalarda parmak izi olup olmadığının anlaşılması için ilgili büroya yollanacaktı defter. Fakat şimdi dikkatini o iki adresle sayfanın yukarısına ufacık harflerle yazılmış olan satır çekiyordu. Komiser Kane odaya girince, Parminter ona döndü.

«Buraya gel, Kane. Şuna bak.»

Kane müfettişin arkasında durdu. Satın okur okumaz da hafif bir ıslık çaldı. «Üç Kör Fare! Vay vay vay vay!»



«Evet.» Parminter çekmeceyi açarak yarıdan kesilmiş bir kâğıt aldı. Bunu masadaki defterin yanına koydu. Katil bu kâğıdı dikkatle öldürdüğü kadının göğsüne iğnelemişti.

Kâğıtta, «Bu birincisi...» diye yazılıydı. Bu satırın altında üç fare resmi vardı. Sanki bir çocuk tarafından çizilmişti. En aşağıya ise bir nota yazılmıştı.

__oc__

Kane şarkıyı ıslıkla usulca çaldı.

«Üç Kör Fare... Bak nasıl koşuyorlar...»

«Evet, ta kendisi. Bu katilin işareti.»

«Delice bir şey bu, değil mi efendim?»

«Evet.» Parminter kaşlarını çattı. «Kadının kesin kimliği öğrenildi değil mi?»

«Evet efendim. Parmak izi bürosundan gelen rapor şurada. Kadın Bayan Lyon adını kullamyormuş. Ama asıl adı Maureen Gregg'miş. iki ay önce süresini doldurarak Holloway Cezaevinden

çıkmış.»

Parminter düşünceli bir tavırla mırıldandı. «Culver Sokağında 74 numaralı eve gitmiş. Maureen, Lyon adını kullamyormuş. Arada sırada içiyormuş. Bir iki kez odasına erkek getirdiği görülmüş. Bir şeyden ya da herhangi bir kimseden korkar gibi bir hali de yokmuş. Onun tehlikede olduğunu anladığını düşünmemiz için bir neden yok. Bu adam zili çalarak Bayan Lyon'u sormuş. Evsahibi ona ikinci kata çıkmasını söylemiş. Kadın katili tarif edemiyor. Yalnızca orta boylu olduğunu, çok soğuk aldığı için sesinin

kısılmış olduğunu söylüyor. Kadın sonra yeniden bodruma inmiş ve öyle kuşkusunu uyandıracak bir şey de duymamış. On dakika kadar sonra kiracısına bir fincan çay götürmüş. Ve işte o zaman onun boğulmuş

olduğunu görmüş.

«Bu öyle alelade bir cinayet değil, Kane. Katil her şeyi önceden dikkatle planlamış.» Bir an durdu, sonra da birdenbire ekledi. «Acaba İngiltere'de Monkswell adını taşıyan kaç köşk var?»

«Belki bu adda yalnızca tek bir köşk var, efendim.»

«Bu kadar şanslı olabileceğimize inanamam. Ama sen bu işle ilgilen. Kaybedecek zamanımız yok.»

Komiser dikkatle defterdeki iki adrese bakıyordu. «Culver Sokağı No. 74...

Monkswell Köşkü.»

«Yani siz...» diye başladı.

Parminter çabucak, «Evet,» dedi. «Sen de öyle düşünmüyor musun?»

«Olabilir. Monkswell Köşkü... Fakat bu... Biliyor musunuz efendim, bu adı son günlerde bir yerde gördüğüme yemin edebilirim.»

«Nerede?»

«işte ben de bunu hatırlamaya çalışıyorum... Bir dakika... Gazete... Times gazetesi... Arka sayfa... Bir dakika, bir dakika... Oteller ve pansiyonlar...

Bir saniye, efendim. Eski bir gazete olmalı. Bilmeceyi çözmeye çalışıyordum.»

Telaşla odadan fırladı.

Biraz sonra zaferle geri döndü. «İşte efendim. Bakın.»

Müfettiş, Kane'in parmağıyla işaret ettiği satırı okudu. «Monkswell Köşkü, Harpleden, Berkshire.» Telefonu kendisine çekti. «Bana Berkshire polisini bulun.»

Binbaşı Metcalf'ın gelişiyle Monkswell Köşkü bir pansiyon olarak düzenli bir biçimde çalışmaya başladı. Binbaşı Metcalf ne Bayan Böyle gibi korkulacak bir insandı, ne de Christopher gibi kaprisli ve deli doluydu. Asker tavırlı, derli toplu, sakin ve orta yaşlı bir adamdı. Daha çok Hindistan'da çalışmıştı. Odasını ve eşyalarını beğendi. Bayan Boyle'ia tanışıklıkları yoktu ama, Binbaşı Metcalf kadının bazı tanıdıklarının kuzenleriyle, «Ailenin Yorkshire koluyla,»

Poonah'dayken tanışmıştı. Adamın domuz derisinden iki bavulu da kuşkucu Giles'i bile memnun edecek kadar ağırdı.

Ama aslında Molly'le Giles konukları konusunda tahminler yürütmek için zaman bulamadılar. Birlikte çalışarak yemek pişirdiler, servis yaptılar. Sofradan kalkıldıktan sonra da bulaşık yıkadılar. Binbaşı Metcalf kahveyi çok beğendi.

Gües'ie Molly yatmaya çıkarlarken yorgun ama sevinçliydiler. Sabaha karşı ikide kapı zilinin ısrarla çalmmasi yüzünden uyandılar.







Giles, «Hay Allah!» dedi. «Ön kapı bu. Ne oluyor...»

Molly, «Çabuk ol,» diye bağırdı. «Git bak.»

Giles karısına sitemle baktıktan sonra ropdöşambrına sarılarak merdivenlerden indi. Molly sürgülerin çekildiğini ve holde birilerinin mırıltıyla konuştuklarını duydu. Sonra merakına yenilerek yataktan kalktı, usulca merdivenin yukarısından aşağıya baktı. Holde Giles, sakallı bir

adamın kar içindeki paltosunu çıkarmasına yardım ediyordu. Genç kadın konuşmanın bir bölümünü duyabildi.

«Uuuuf...» Adamın yabancı olduğu belliydi. «Parmaklarım donup iyice uyuştu.

Ayaklarım da...» Gece konuğu ayaklarını yere vurdu.

«Buraya gelin.» Giles kütüphanenin kapısını açtı. «Burası sıcaktır. Ben odanızı hazırlayıncaya kadar biraz burada oturun.»

Yabancı nazik bir şekilde. «Gerçekten çok şanslıyım,» dedi.

Molly merakla eğilip trabzanın arasından baktı. Yabancı yaşlıca bir adamdı. Ufak sivri bir sakalı, uçları yukarıya kalkık şey-tanımsı kaşları vardı. Şakakları kırlaşmış olmasına rağmen hareketleri genç, çevik ve canlıydı.

Giles yabancıyı içeri sokarak kütüphanenin kapısını kapattı. Sonra da çabucak merdivenlerden çıktı. Molly çömeldiği yerden ayağa kalktı.

Kocasına, «Kim o?» diye sordu.

Giles güldü. «Pansiyon için bir müşteri daha. Arabası kar yığınına saplanarak devrilmiş. Zorlukla otomobilden çıkarak yürümeye çalışmış. Dışarıda müthiş bir tipi var. Rüzgârın uğultusunu duyuyor musun? Tam yolda ilerlerken bizim tabelayı görmüş. Bana duaları kabul olunmuş gibi bir duyguya kapıldığını söyledi.»

«Sence o... uygun bir adam mı?»

«Sevgilim, bir hırsızın böyle bir gecede ev ev dolaşacağını hiç sanmıyorum.»

«Yabancı değil mi o?»



«Evet. Adı Paravicini. Adamın cüzdanını gördüm. Paravicini bana cüzdanını mahsus gösterdi gibi geliyor, içi tıka basa para doluydu. Ona

hangi odayı vereceğiz?»

«Yeşil odayı. Orası derlenip toplandı. Hazırlandı. Yalnızca yatağı yapmamız gerek.»

«Herhalde ona pijamalarımdan birini ödünç vermem gerekecek. Bütün eşyası arabadaymış. Otomobilin camından dışarıya çıktığını söyledi.»

Molly çarşaf, yastık kılıfı ve havlular getirdi. Telaşla yatağı yaparlarken Giles, «Kar çok şiddetlendi,» dedi. «Molly kar yüzünden burada hapis kalacağız.

Her tarafla ilişkimiz kesilecek. Bir bakıma heyecanlı bir şey bu. Öyle değil mi?»

Genç kadın duraksayarak, «Bilmem... ki,» diye mırıldandı. «Acaba ben soda ekmeği yapabilir miyim, Giles?»

Giles inançla, «Tabii yapabilirsin,» diye cevap verdi. «Her şeyi yapabilirsin sen.»

«Şimdiye kadar ekmek yapmayı hiç denemedim. İnsan böyle şeylere aldırmıyor.

Ekmek taze veya bayat olabilir. Fakat ekmekçinin getirdiği bir şeydir sonuçta.

Oysa kar yolları kaparsa ekmekçi de gelmez.»

«Kasap ve postacı da öyle... Gazeteler de gelmez. Herhalde telefon telleri de kopar.»

«Ne yapmamız gerek? Olup biteni sadece radyodan mı öğreneceğiz?»

«Hiç olmazsa elektrik jenaratörümüz var.»

«Yarın makineyi yeniden çalıştır, Giles. Kaloriferi de iyice yak-malıyız.»

«Herhalde artık kömür de gelmez. Oysa kömürümüz de bir hayli azalmıştı.»

«Hay Allah! Giles, bana çok korkunç günler geçirecekmişiz gibi geliyor. Haydi koş, o adamı yukarı çıkar. Para... neydi onun adı? Ben gidip yatacağım.»

— 29 —

Sabah Giles'in endişelerinin yerinde olduğunu gösterdi. Kar kalınlığı yüz elli santimi bulmuş, pencerelerin ve kapıların önünde yüksek yığınlar belirmişti. Ve 

hâlâ yağıyordu. Dünya bembeyaz, sessiz ve tuhaf bir biçimde de tehlikelerle doluydu.

Bayan Böyle kahvaltı ediyordu. Yemek salonunda ondan başka kimse yoktu. Yanda Binbaşı Metcalf in masası temizlenmekteydi. Bay Wren'in masasında ise hâlâ kahvaltı takımları bekliyordu. Birinin erkenden, birinin de geç kalkmaya alışık olduğu belliydi. Bayan Böyle ise kahvaltı için bir tek saatin uygun olduğuna kesinlikle emindi. Kahvaltı masasına muhakkak dokuzda oturulmalıydı.

Bayan Böyle gerçekten pek nefis olan omletini bitirmiş, sağlam beyaz dişleriyle kızarmış ekmeği çiğniyordu. Öfkeli ve kararsızdı. Monkswell Pansiyonu hiç de umduğu gibi çıkmamıştı. Briç oynanılacağım, soluk yüzlü, yaşlı kızlara toplumdaki yerinden ve ahbaplarından söz ederek onları emrine alacağını sanmıştı. Bayan Böyle emekliye ayrıldığından beri hayatından hiç hoşnut değildi.

Bomboş oturmaktan sıkılıyordu, iyi bir organizasyoncuydu. Ancak bu ara ne yapacağını kendisi de bilmiyordu. Londra'dan uzaktaki evine yerleşmeyi düşünmüştü ama köşkün iyice onarılması gerekiyordu. Eski tanıdıklarının her biri bir yere gitmişti. Herhalde zamanla yine kendisine bir meşgale bulacaktı. Fakat şimdiki durumda, günlerin geçmesini beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Bu yüzden bir otel veya pansiyona yerleşmeyi düşünmüş, sonunda kalkıp Monkswell Köşküne gelmişti.

Bayan Böyle her şeyi aşağı görüyormuş gibi bir tavırla çevresine baktı. «Hiç de dürüst olmayan bir şey bu,» dedi kendi kendine, «Bana bu işe yeni başladıklarını söylemeliydiler.»

Tabağını önünden iyice itti. Kahvaltısının fevkalde bir şekilde hazırlanılıp verilmiş olması, kahvenin güzelliği ve evde yapılan reçelin lezzeti de onu tuhaf bir biçimde öfkelendirmişti. Şimdi bu yüzden şikâyet edecek bir şey bulamıyordu.

Yatağı ise işlemeli çarşafları ve yumuşak yastıklarıyla pek rahattı. Bayan Böyle rahatına düşkündü. Ama durup dinlenmeksizin şikâyet etmekten de hoşlanırdı.

Hatta belki şikâyet etmeyi her şeyden çok severdi.

Bayan Böyle azametle ayağa kalkarak salondan çıktı. Kapıda o kırmızı saçlı, pek acayip gencin yanından geçti. Genç adam bu sabah yeşil bir kravat takmıştı.

Yünlü bir kravat.

Bayan Böyle kendi kendine, korkunç, dedi. Çok korkunç. Sonra... bu gencin uçuk renkli gözleriyle bana yan yan bakması da hiç hoşuma gitmedi. Bakışlarında hafif bir alay vardı. Sonra... acayip, insanı rahatsız eden bir başka şey. Bayan Böyle başını salladı. «Herhalde dengesiz bir tip. Buna hiç şaşmam.»

Wren'in abartılı selamına karşılık başını hafifçe eğerek cevap verdi. Sonra da sert adımlarla büyük salona gitti. Rahat koltuklar vardı burada. Özellikle pembe koltuk pek genişti. «Bu koltuğun benim olduğunu herkese iyice öğretmeliyim.»

Bayan Böyle işi garantiye almak için örgüsünü koltuğa bıraktı. İlerleyerek elini radyatörün üzerine koydu. «Anlamıştım zaten... bunların pek öyle kızgın olmadıklarını... Yalnızca sıcaklar.» Kadının gözleri öfkeyle parlıyordu. Bu konuda düşündüklerini açıklayacaktı.

Pencereden dışarıya bir göz attı. «Hava berbat... Pek berbat. Hayır... Burada fazla kalacak değilim. Tabii başkaları da gelir, pansiyonu daha eğlenceli bir hale sokarlarsa, o zaman bir diyeceğim yok.»

Karlar hışırdayarak damdan aşağıya yuvarlandı. Bayan Böyle irkildi.

Sonra yüksek sesle, «Hayır,» dedi. «Burada fazla kalmayacağım.»



Biri güldü. Tiz ve hafif kahkahası odada yankılandı. Bayan Böyle çabucak başını çevirdi. Wren kapıda durmuş, yüzünde yine o acayip ifadeyle kendisine bakıyordu.

Genç adam, «Evet,» dedi. «Herhalde fazla kalmayacaksınız.»

Binbaşı Metcalf arka kapının önündeki karların temizlenmesi işinde Giles'e yardım ediyordu. Çalışkan bir adamdı. Giles ona arka arkaya birkaç kez teşekkür etti.

Binbaşı Metcalf, «Vücut için çok iyi bir şey bu,» dedi. «İnsanın her gün beden hareketleri yapması gerek. Sağlığımızı ancak böyle koruyabiliriz.»

Giles, demek binbaşı jimnastiğe meraklı, diye düşündü. Ben de bundan korkuyordum. Adamın yedi buçukta kahvaltı istemesinden durumu anlamıştım.



Binbaşı sanki Giles'in kafasından geçenleri okumuş gibi, «Eşiniz çok nazik,»

diye ekledi. «Bana erkenden kahvaltı hazırladı. Taze yumurta yemek de çok hoş

oluyor.»

Giles de pansiyon işletme derdi yüzünden yediden önce kalkmıştı. Molly'le birlikte yumurtaları pişirmiş, çay yapmış, sonra da oturma odalarını toplamışlardı. Her şey yerli yerindeydi. Giles, eğer ben burada pansiyoner olsaydım, diye düşündü. Böyle bir sabahta kesinlikle erkenden kalkmazdım.

Oysa Metcalf erkenden yataktan fırlamış, kahvaltı edip köşkü dolaşmıştı.

Enerjisini harcamak için bir şeyler aradığı belliydi.

Giles, neyse, diye düşündü. Temizlenecek kar çok. Yan yan Metcalf a baktı.

Aslında onun nasıl bir insan olduğunu anlamak da zor. Orta yaşı aşkın. Sert.

Bakışları bir tuhaf. Sanki gözünden hiçbir şey kaçmıyor. Ne düşündüğünü anlamak da mümkün değil. Monks-



well'e neden geldi acaba? Herhalde emekliye ayrılınca içi sıkılmaya başladı...

# 8

Bay Paravicini aşağıya geç indi. Kahve içip biraz kızarmış ekmek yedi. Bazı Avrupalılar gibi onun da kahvaltıdan pek hoşlanmadığı anlaşılıyordu.

Molly kendisine kahve getirdiği zaman adamın ayağa fırlayarak abartılı bir tavırla selam vermesi genç kadını şaşırttı. Bay Paravicini, «Sevimli evsahibem,»

diye bağırdı. «Yanılmıyorum, değil mi?»

Molly kısaca cevap vererek adama yanılmadığını söyledi. O saatte kompliman dinleyecek halde değildi.

Sonra takımları dikkatsizce musluğa koyarken kendi kendine, neden herkes değişik saatlerde kahvaltı ediyor diye sordu. Bu durum işi biraz güçleştiriyor.

Tabakları raflara adeta fırlatırcasına dizerek yatakları yapmak için yukarı kata koştu. Bu sabah Giles'den yardım bekleyemezdi. Kocası kalorifer kazanını, sonra da kümesleri temizleyecekti.

Molly yatakları çabucak ve biraz da dikkatsizce yaptı. Çarşaflan düzelterek çabucak yanlara doğru çekti.

Telefon çaldığı sırada banyoları temizliyordu.

Molly bunca iş arasında telefon ettikleri için önce küfretti. Sonra telefonun hâlâ çalıştığını düşünerek, içi rahatladı biraz.

Merdivenlerden koşarak indi. Soluk soluğa kütüphaneye girerek alıcıyı kaldırdı.

«Alo?»

«Orası Monksweii Köşkü mü?» Neşeli, o bölgenin lehçesiyle konuşan birinin sesiydi bu.

«Monkswel! Köşkü Pansiyonu.»

# 33

Fare Kapanı / F: 3

«Bay Davis'le konuşabilir miyim?»

Molly, «Korkarım kocamın bu ara telefona gelmesi olanaksız,» dedi. «Ben Bayan Davis'im. Kiminle konuşuyorum?»

«Ben Berkshire Polisinden Başmüfettiş Hogben.»

Molly hafifçe bağırdı. «Evet... Şey... Evet?»

«Bayan Davis, önemli bir sorun var. Telefonda fazla bir şey söylemek istemiyorum. Ama Komiser Trotter'i size yolladım.

Neredeyse köşke gelir.»

«Pek sanmıyorum. Kardan yollar kapandı. Köşke erişmesi olanaksız.»

Hogben'in sesi hâlâ güven doluydu. «Merak etmeyin. Trotter köşke erişir. Ve Mtfen kocanıza iyice anlatın, Bayan Davis. Trotter'in size söyleyeceklerini dikkatle dinlesin. Onun talimatını harfi harfine yerine getirsin. Siz de öyle.

Hepsi bu kadar.» «Ama Bay Hogben, ne...»

Karşı taraftan telefon kapanmıştı. Hogben'in bütün söyleyeceklerini açıkladığı ve konuşmaya son verdiği anlaşılıyordu. Molly düğmeye birkaç kere bastı, çabucak bu işden vazgeçti. Kapı açılırken telaşla döndü.

«Ah, Giles, sevgilim! iyi ki geldin.»

Giles'in saçları kar içinde kalmış, yüzüne kömür tozları bulaşmıştı. Bir hayli terlemiş olduğu anlaşılıyordu. «Ne var, hayatım? Kömür tenekelerini doldurdum.

Odun da taşıdım. Şimdi gidip kümesleri temizleyeceğim. Sonra da kalorifer kazanına bakacağım. Öyle değil mi? Nen var, Molly? Korkmuş gibisin.»

«Giles... Polis...»

«Polis mi?» Giles'in sesinde hayret vardı.

«Evet. Bir müfettiş ya da komiser yolluyorlar buraya.»

«Neden? Ne yapmışız ki?»

«Bilmiyorum... Nedeni İrlanda'dan getirttiğimiz iki kilo yağ

olmasın?»

Giles kaşlarını çatmıştı. «Radyo vergisini ödemeyi unutmadım ya?»



«Yo, hayır, unutmadın. Makbuz çekmecede. Acaba ne yaptık, Giles?»

«Geçen gün az kalsın bir arabayla çarpışıyordum. Fakat kabahat öteki otomobilin şoföründeydi. Kesinlikle.»

Molly inledi. «Bir şey yapmış olmamız gerek.»

Giles sıkıntılı sıkıntılı, «Son zamanlarda insanın yaptığı her şey kanuna aykırı sanki,» diye mırıldandı. «Bu yüzden de kendini hep suçlu hissediyorsun. Herhalde aslında mesele bu pansiyonun işletilmesiyle ilgili. Anlaşılan pansiyonculuk şimdiye kadar hiç duymadığımız birtakım dertlerle dolu bir iş.»

«Ben yalnızca içkinin önemli olduğunu sanıyordum. Kimseye içki vermiş değiliz.

Sonuç olarak evimizde istediğimizi yapabiliriz.»

Molly içini çekti. «Allah'ım... Keşke bu işe hiç girişmeseydik. Kar yüzünden burada günlerce hapis kalacağız. Herkes sinirlenecek. Gözümüz gibi sakladığımız konserveleri yiyecekler...»

Giles, «Üzülme, sevgilim,» dedi. «Bu ara durum sıkışık ancak sonra işler yoluna girecek.» Biraz da dalgın bir sesle, «Biliyor musun, Molly?» diye ekledi. «Bu havada ta buraya kadar bir komiser gönderdiklerine göre mesele çok önemli olmalı...» Elini sallayarak dışarıdaki karı işaret etti. «Acil bir olay var galiba...»

Hayretle birbirlerine bakarlarken kapı açıldı, Bayan Böyle içeri girdi.

Kadın, «Hah, burada mısınız, Bay Davis?» dedi. «Salondaki radyatörlerin adeta buz gibi olduğundan haberiniz var mıydı?»

«Özür dilerim, Bayan Böyle. Kömürümüz az ve...»

Bayan Böyle, Giles'in sözünü amansızca kesti. «Buraya haftada yedi sterlin veriyorum. Pansiyonda donmak niyetinde de değilim.»

Giles kıpkırmızı kesildi. «Gidip kazana bakayım.»

O odadan çıkınca, Bayan Böyle Molly'e döndü. «Kusuruma bakmayın, Bayan Davis, burada kalan o genç adam pek tuhaf bir insan. Tavırları... kravatları... O

saçlarını hiç taramaz mı?»

# 35

Molly, «Bay Wren fevkalade yetenekli bir mimardır,» dedi.

«Efendim?»

«Christopher Wren, mimar. Ve o...»

Bayan Böyle homurdandı. «Buraya bakın, hanımefendi. Sir Christopher Wren'in kim olduğunu ben de biliyorum. Tabii mimardı. St. Paul katedralini yaptı. Siz gençler eğitimin ancak sizinle başladığını sanıyorsunuz.»

«Ben bu Wren'i kasdediyorum. Onun küçük adı da Christopher. Annesiyle babası onun mimar olmasını istedikleri için kendisine bu adı koymuşlar. Gerçekten de Bay Wren mimar olmuş. Ya

da olmak üzere.»

Bayan Böyle burnundan soluyarak, «Hıh!» diye homurdandı. «Bence pek uydurma bir hikâye bu. Ben sizin yerinizde olsaydım o genç hakkında araştırma yapardım.

Onun.hakkında ne biliyorsunuz?»

«Sizin hakkınızda ne biliyorsam onu, Bayan Boyie. Yani hem o, hem de siz, bize haftada yedi sterlin veriyorsunuz. Benim bilmem gereken tek şey de bu. Öyle değil mi? Beni ilgilendiren tek şey de bu. Konuklarımızdan ister hoşlanayım ister...» Molly ısrarla Bayan Boyle'un yüzüne baktı, «...ister hoşlanmayayım..-

.»

Bayan Böyle öfkesinden morardı. «Genç ve deneyimsizsiniz. Sizden daha bilgili birinin öğütlerini memnunlukla dinlemelisiniz. Ya o acayip yabancı? Ne zaman geldi o?»

«Gece yarısı.»



«Öyle mi? Pek garip. Bir pansiyona gelmek için hiç de uygun bir saat değil.»

«Yolcuları kapıdan çevirmek de kanuna uygun olmayan bir şeydir.» Molly tatlı tatlı ekledi. «Belki siz bunun farkında değilsiniz.»

«Onu bunu bilmem. Bence, adı Paravicini midir nedir, o adam...»

«Yapmayın, yapmayın, hanımefendi. Şeytandan söz eden...» Bayan Böyle sanki kendisiyle konuşan gerçekten şeytanmış

gibi fena halde irkildi. İki kadının da haberi olmadan usulca odaya girmiş olan Bay Paravicini gülümsedi ve sanki yaşlı bir şeytan gibi ellerini ovuşturdu.

Bayan Böyle, «Beni korkuttunuz,» dedi. «İçeri girdiğinizi duymadım.»

Bay Paravicini, «Ayaklarımın ucuna basa basa yürürüm,» diye açıkladı. «Böylece hiç kimse gelip gittiğimi duymaz. Ben pek eğlenceli bulurum bunu. Bazen birtakım konuşmaları da duyarım. Bu da beni eğlendirir.» Usulca ekledi. «Ama duyduklarımı hiçbir zaman unutmam.»

Bayan Böyle biraz da çekinerek, «Öyle mi?» diye mırıldandı. «Ben gidip örgümü alayım. Onu salonda bırakmıştım!» Telaşla dışarı çıktı.

Molly durmuş, yüzünde hayret dolu bir ifadeyle Bay Paravici-ni'ye bakıyordu.

Adam seker gibi genç kadına yaklaştı. «Sevimli evsahibemin endişeli bir hali var.» Molly engel olamadan Paravicini elini tuttuğu gibi öptü. «Ne var, hanımefendi?»

Molly bir adım geriledi. Bay Paravicini'den fazla hoşlandığından pek emin değildi. Şimdi adam kendisine yaşlı bir Satir gibi anlamlı anlamlı gülümsüyordu.

Molly neşeyle, «Bu sabah her şey güç,» dedi. «Kar yüzünden tabii.»

,

«Evet.» Bay Paravicini başını çevirerek pencereden dışarı baktî. «Kar her şeyi zorlaştırıyor. Öyle değil mi? Ya da... her şeyi çok kolaylaştırıyor.»

«Ne demek istediğinizi anlayamadım.»

Adam düşünceli düşünceli mırıldandı. «Biliyorum... Anlayamadığınız daha birçok şey var. Bilmediğiniz çok şey... sözgelimi... pansiyon işletmesini de pek bilmiyorsunuz.»

Molly öfkeyle başını dikleştirdi. «Herhalde bilmiyoruz. Ama bu işi başarmaya da azimliyiz.»





«Bravo, bravo.»

«Sonuçta ben o kadar kötü bir aşçı değilim.» Molly'nin sesinde hafif bir endişe vardı.

Bay Paravicini, «Sihirli bir aşçı olduğunuz kuşku götürmez bir gerçek,» dedi.

Molly, «Bu yabancılar amma da içsıkıcı oluyorlar,» diye düşündü.

Belki de Bay Paravicini onun aklından geçenleri anlamıştı. Her neyse, tavırları birdenbire değişti. Sakin ve ciddiydi şimdi. «Size bir ihtarda bulunabilir miyim, Bayan Davis? Siz ve kocanız herkese fazla güvenmemelisiniz. Şu

'konuklarınız' hakkında bilgi

aldınız mı?»

«Âdet böyle midir?» Molly yine endişelenmişti. «Ben... müşterilerin çıkıp geldiklerini sanıyordum.»

«Sizinle aynı çatının altında uyuyan kimseler hakkında biraz bilginiz olması her zaman için doğrudur.» Paravicini öne doğru eğilerek tehdit dolu bir tavırla Molly'nin omzuna vurdu. «Beni ele alın sözgelimi. Gece yarısı çıkageldim.

Arabamın kar yığınına saplanarak devrildiğini söyledim. Benim hakkımda ne biliyorsunuz? Hiç! Belki öbür konuklarınız hakkında da bir bilginiz yok.»

Molly, «Bayan Boyle...» diye başladı. Fakat kadın elinde ör-güsüyle odaya girince susmak zorunda kaldı.

«Salon çok soğuk. Ben burada oturacağım.» Bayan Böyle sert adımlarla şömineye doğru gitti.

Bay Paravicini hızla dönerek kadının önünden atıldı. «İzin verin de ateşi sizin için canlandırayım.»



Molly bir gece önce olduğu gibi adamrn hareketlerinin çevikliğine hayret etti.

Genç kadın, adamın ışığa sürekli olarak sırtını dönmeye dikkat ettiğinin farkına varmıştı. Şimdi Paravicini eğilmiş, ateşi karıştırırken, bunun nedenini anladığını düşündü. Adamın yüzüne ustalıkla makyaj yapılmıştı.



Molly, yaşlı budala, diye düşündü. Demek olduğundan daha genç durmaya çalışıyor.

Ama bunda hiç de başarılı olamamış. Yaşını gösteriyor. Hatta daha da yaşlı duruyor. O gençlere özgü çevik adımları da kendisine hiç yakışmıyor. Fakat belki bu da rol. Belki adam mahsus gençlerin yürüyüşünü taklit ediyor.

Molly, Binbaşı Metcalfın hızla içeri girmesi üzerine daldığı düşüncelerden uyandı ve hoşa gitmeyen gerçeklerle dolu şimdiki zamana döndü.

«Bayan Davis. Korkarım... şey...» Metcalf utanmış gibi sesini alçalttı. «Aşağı kattaki tuvaletin boruları donmuş.»

Molly, «Allah'ım...» diye inledi. «Ne korkunç gün bu! Önce polis, sonra da borular.»

Bay Paravicini elindeki maşayı gürültüyle şömineye düşürdü. Bayan Böyle birdenbire örgü örmekten vazgeçti. Binbaşı Metcalfa bakan Molly, adamın neden birdenbire öyle donmuş gibi kalakaldığını, yüzünde niçin tuhaf bir anlam belirdiğini anlayamadı. Molly'nin çözemediği bir anlamdı bu. Sanki birdenbire adamın bütün duyguları uyuşmuş ve geride tahtadan oyulmuşa benzeyen bir maske kalmıştı.

Metcalf kesik kesik, «Polis mi dediniz?» diye sordu.

Molly adamın belli etmemek için gösterdiği tüm gayrete karşın, şiddetli bir duygunun etkisiyle sarsıldığını anlamıştı. Belki bu duygu korkuydu. Belki dikkat veya heyecan. Ama Metcalf'in içinde bir şeyler kaynıyordu. Molly, «Bu adam tehlikeli olabilir,» dedi kendi kendine.

Metcalf yeniden konuşmaya başladı. Fakat bu kez sesinde yalnızca hafif bir merak vardı. «Ne olmuş polise?»

Molly, «Telefon ettiler,» dedi. «Biraz önce... Buraya bir komiser yolluyorlarmiş.» Pencereye doğru baktı. «Ancak komiserin buraya erişebileceğini sanmıyorum.» Sesi ümit doluydu.

«Buraya neden polis yolluyorlar?» Metcalf genç kadına doğru bir adım attı. Ama Molly cevap vermeden kapı açıldı, Giles içeri girdi.



Öfkeyle, «Bu Allah'ın cezası kömürün yarısı taş,» diye homurdanıyordu. Sonra sert bir sesle ekledi. «Bir şey mi oldu?»

Binbaşı Metcalf ona döndü. «Duyduğuma göre buraya polis geliyormuş... Bunun sebebi nedir?»

Giles, «O önemli değil canım,» diye cevap verdi. «Bu karda hiç kimse buraya erişemez. Yığınlar bir buçuk metre. Yollar iyice kapanmış. Bugün buraya kimse gelemez.»

Aynı anda pencereye hızla, üç kez vuruldu.

Bu hepsini şaşırttı. Bir iki saniye sesin nereden geldiğini anlayamadılar. Bu seste bir hayalin uyarısına benzer güçlü ve tehlikeli bir şey vardı. Sonra Molly haykırarak bahçeye açılan camlı kapıları işaret etti. Orada bir adam durmuş, cama vuruyordu. Ayağındaki kayaklar onun köşke kadar nasıl geldiğini kolaylıkla açıklamaktaydı.

Giles bağırarak odada ilerledi. Sürgüyü çekip kapıları açtı.

Yeni gelen, «Teşekkür ederim, efendim,» dedi. Biraz bayağı, fakat neşeli bir sesi vardı. Yüzü güneşten iyice yanmıştı. Kendini tanıttı. «Ben Komiser Trotter'im.»

Bayan Böyle örgüsünün üzerinden ona hoşnutsuzlukla baktı. Trotter'i azarlarmış

gibi, «Siz komiser olamazsınız,» dedi. «Daha çok gençsiniz.»

Gerçekten pek genç olan Trotter bu eleştiri karşısında hakarete uğramış bir tavır takındı. Hafif öfkeli bir sesle, «Ben göründüğüm kadar genç değilim, madam,» diye cevap verdi. Gözlerini grupta dolaştırdı ve Giles'in üzerinde durdu. «Siz Bay Davis misiniz? Bu kayakları çıkarıp bir yere koyabilir miyim?»

«Tabii... Benimle gelin.»



Odanın kapısı arkalarından kapanırken Bayan Böyle hiddetle, «Herhalde polisimizi bunun için besliyoruz,» diye homurdandı. «Kış sporlarının zevkini çıkarabilsinler diye.»

Paravicini, Molly'e sokulmuştu. Çabucak, alçak sesle, ıslık çalar gibi, «Neden polis çağırttınız, Bayan Davis?» diye sordu.

Genç kadın adamın gözlerindeki kin karşısında hafifçe irkildi. Bu başka bir Paravicini'ydi. Molly bir an korktu. Sonra da aciz bir tavırla, «Ama ben çağırtmadım ki,» diye mırıldandı. «Çağırtmadım.»

Bu arada Christopher Wren heyecanla kapıdan girdi. Her taraftan duyulabilecek tiz bir fısıltıyla, «Holdeki adam da kim?» diye sordu. «Nereden çıktı o? Kar içinde kalmış. Pek de kanlı canlı.»

Bayan Boyle'un yüksek sesi örgü şişlerinin şıkırtısını bastırdı. «İster inanın ister inanmayın, o adam polis. Bir polis... kayak yapıyor.» Bu haliyle, «Aşağı tabaka sonunda artık büsbütün çığrından çıktı,» der gibiydi.

Binbaşı Metcalf, Molly'e, «Özür dilerim, Bayan Davis,» diye fısıldadı.

«Telefonunuzu kullanabilir miyim?»

O telefona giderken Christopher tiz bir sesle, «Adam çok yakışıklı,» dedi. «Öyle değil mi? Ben polisleri oldum olası çok çekici bulurum.»

«Allo? Allo?» Metcalf telefonun düğmesine hiddetle basıp duruyordu. Sonra Molly'e döndü. «Bayan Davis, telefon çalışmıyor... Hiç ses çıkmıyor.»

«Ama biraz önce bir arıza yoktu. Ben...» Durakladı.

O sırada Wren yüksek ve tiz kahkahalar atıyordu. Bunlar çılgınca atılmış

kahkahalar gibiydi. «Demek artık her yerle ilişkimiz kesildi. Tümüyle kesildi.

Çok komik, öyle değil mi?»

Metcalf soğuk soğuk, «Ben bunda gülünç bir taraf göremiyorum,» dedi.

Bayan Böyle, «Ben de öyle,» diye homurdandı.

Wren hâlâ kahkahalarla sarsılıyordu. «Bu benim için özel bir şaka.» Parmağını dudaklarına götürdü. «Hişş... Hafiye geliyor.»





Giles, Komiser Trotter'le içeri girdi. Komiser kayakları çıkarmış, üstündeki karları süpürmüştü. Şimdi elinde büyük bir not def-teriyle bir kalem vardı.

Onunla birlikte odaya ağır bir mahkeme salonu havası doldu.

Giles, «Molly,» dedi karısına. «Komiser Trotter ikimizle yalnız başına konuşmak istiyor.»

Genç kadın onların peşisıra odadan çıktı.

Giles, «Çalışma odasına gidelim,» diye mırıldandı.

Bu ada layık saygıdeğer duruma getirilmiş olan arka taraftaki küçük odaya gittiler. Komiser Trotter kapıyı sıkıca kapattı.

Moily şikâyet eder gibi, «Biz ne yaptık ki?» dedi.

«Ne mi yaptınız?» Komiser Trotter ona hayretle baktı. Sonra da neşeyle güldü.

«Ah... Öyle bir şey yok, madam. Durum yanlış anlaşıldıysa özür dilerim. Hayır, Bayan Davis. Bu tümüyle bambaşka bir sorun. Bu polisin sizi korumasıyla ilgili.

Bilmem anlatabiliyor

muyum?»

Karı koca onun ne demek istediğini hiç anlayamamışlardı.

Genç komisere merakla baktılar.

Komiser Trotter çabucak konuşmasını sürdürdü. «Mesele Bayan Lyon'un ölümüyle ilgili. Kadın iki gün önce Londra'da bir cinayete kurban gitti. Belki olayı gazetelerde okudunuz.»

Molly, «Evet,» dedi.

«Önce şunu öğrenmek istiyorum: Bu Bayan Lyon'u tanır mıydınız?»

Giles, «Onun adını bile duymamıştık,» diye cevap verdi.

Molly de buna benzer bir şeyler mırıldandı.

«Biz de öyle tahmin ediyorduk. Ama tabii Lyon öldürülen kadının asıl adı değildi. Sabıkalıydı o. Dosyada parmak izleri de vardı. Bu sayede kim olduğunu çabucak öğrendik. Asıl adı Gregg'di. Maureen Gregg. Ölmüş olan kocası John Gregg çiftçiydi. Buradan pek de uzak olmayan Longridge Çiftliğinde oturuyordu. Belki Longridge Çiftliği olayını duydunuz?»





Oda çok sessizdi. Yalnızca hafif bir gürültü bu sessizliği birdenbire bozdu.

Damdan karlar kayarak aşağıya yuvarlanmıştı. Bu sanki esrarlı, tehlikeli bir sesti.

Trotter sözlerine devam etti, «On yıl kadar önce yetimhane-' den üç çocuk Longridge Çiftliğine yerleştirilmişlerdi. Bu çocuklardan biri ihmal, bakımsızlık ve kötü davranış yüzünden orada öldü. Bu olayın müthiş yankıları oldu.

Gregg'lerin ikisi de hapis cezasına çarptırıldılar. Adam hapishaneye giderken yolda kaçtı. Bir araba çaldı ve polisten kaçmaya çalışırken kazaya uğradı, hemen oracıkta öldü. Bayan Gregg ise hapis cezasını çekti. Ve iki ay önce süresini doldurarak serbest bırakıldı.»

Giles, «Ve şimdi de öldürüldü,» diye ekledi. «Katil kim sizce?»

Oysa Komiser Trotter acele etmek niyetinde değildi. «Siz o olayı anımsıyor musunuz?»

Giles başını salladı. «Hayır... Ben o sırada ingiltere'de değildim sanırım.»

Trotter, Molly'e baktı.

Molly soluk soluğa, «Ga...galiba o olaydan söz edildiğini duydum,» dedi. «Peki ama neden kalkıp bize geldiniz? Bizim o olayla ne ilgimiz var?»

«Tehlikede olabilirsiniz, Bayan Davis.»

«Tehlikede mi?» Giles'in sesi hayret doluydu.

«Durum şöyle, efendim. Cinayet yerinin yakınında bir not defteri bulundu. Bunda iki adres yazılıydı. Bunlardan birincisi Culver Sokağı No. 74'dü.»

Molly atıldı. «Yani kadının öldürüldüğü evin adresi.»

«Evet, Bayan Davis, ikinci adres ise Monkswell Köşküydü. Yani buranın.»

Molly hayretle bağırdı. «Ne? Çok tuhaf!»

«Evet. işte bu yüzden Başmüfettiş Hogben sizinle ya da köşkle Longridge Çiftliği vakası arasında bir ilişki olup olmadığını öğrenmek istedi.»



f

Giles, «Böyle bir ilişki yok,» dedi. «Hiç yok. Herhalde bir rastlantı bu.»

Komiser Trotter usulca, «Başmüfettiş Hogben bunun bir rastlantı olduğunu sanmıyor,» diye cevap verdi. «Mümkün olsa kendisi gelecekti. Fakat hava bunu engelledi. Usta bir kayakçı olduğum için beni yolladı. Bana evdeki kimseler konusunda ayrıntılı bilgi edinmemi ve durumu kendisine telefonla bildirmemi emretti. Ayrıca evdeki-lerin güvenliği için gerekli bulduğum her tedbiri almamı da söyledi.»

Giles sert bir sesle, «Güvenlik mi?» dedi. «Allah'ım... Yani burada birinin öldürüleceğini mi sanıyorsunuz?»

Trotter özür diler gibi mırıldandı. «Hanımınızı endişelendirmek istemiyordum.

Ama, evet. Başmüfettiş Hogben gerçekten öyle düşünüyor.»

«Ancak bunun için bir neden...» Giles durakladı.

Trotter, «İşte ben de bunu öğrenmek için buraya geldim,»

dedi.

«Çılgınca bir iş bu.»

«Evet, efendim. O yüzden de tehlikeli.»

Molly, «Bize açıklamadığınız başka bir şey daha var,» dedi. «Öyle değil mi komiser bey?»

«Evet, madam. Not defterindeki sayfanın yukarısına, 'Üç Kör Fare,' yazılmıştı.

Öldürülen kadının cesedine ise bir kâğıt iğnelen-mişti. Katil buna da, 'Bu birincisi,' diye bir şey karalamıştı. Altta ise üç fare resmiyle bir nota vardı.

Bu şu çocuk şarkısının yani 'Üç Kör Fare'nin müziğiydi.»

Molly usulca şarkı söylemeye başladı.

«Üç Kör Fare,

Bak nasıl koşuyorlar.

Hepsi de çiftçinin karısının peşinden koştular.

O da...»

Genç kadın birdenbire sustu. «Korkunç bu! Korkunç! Çiftliğe üç çocuk yollanmıştı değil mi?»



\



«Evet, Bayan Davis. On beş yaşında bir erkek çocuğu. On dördünde bir kız... Bir de on ikisinde bir erkek çocuğu. Ölen de o zaten...»

«Peki, öbür ikisi ne oldu?»

«Yanılmıyorsam kızı başka bir aile evlat edindi. Onun izini bulamadık. Çocuk ise şimdi yirmi beşinde olmalı. Onun izini de kaybettik. Onun her zaman biraz...

anormal olduğunu söylüyorlar. On sekizinde askere gitmiş. Sonra kaçmış. Ondan sonra da ortadan kaybolmuş. Ordu psikiyatri uzmanları onun anormal olduğuna kesinlikle karar vermişler.»

Giles, «O Bayan Lyon'u bu yüzden mi öldürdü?» diye sordu. «Yani genç adam manyak bir katil ve bilinmeyen bir nedenden ötürü kalkıp buraya gelebilir. Öyle mi?»

«Biz buradan biriyle Longridge Çiftliği.olayı arasında bir bağ olduğuna inanıyoruz. Bu ilişkinin ne olduğunu anlarsak, o zaman hazırlıklı davranabiliriz. Siz şimdi o olayla hiçbir ilginiz olmadığını söylüyorsunuz, efendim. Sizin için de aynı şeyi söyleyebilir miyiz, Bayan Davis?»

«Ben... ah, evet... evet.»

«Belki bana köşkte başka kimlerin bulunduğunu söylersiniz?»

Trotter'e müşterilerin adlarını verdiler. Bayan Böyle, Binbaşı Metcalf, Bay Christopher Wren, Bay Paravicini. Komiser bunları defterine yazdı.

«Hizmetçi?»

Molly, «Hizmetçimiz yok,» dedi. «A, iyi ki aklıma geldi! Gidip patatesleri soyayım.» Birdenbire çalışma odasından fırladı.

Trotter, Giles'e döndü. «Bu insanlar konusunda ne biliyorsunuz, efendim?»

«Ben... biz...» Giles durakladı. Sonra ağır ağır, «Aslına bakarsanız hiçbir şey bilmiyoruz, Komiser Trotter,» dedi. «Bayan Böyle bize Bournemouth'daki bir otelden mektup yazdı. Binbaşı Metcalf Leamington'dan, Bay Wren Güney Kensington'daki küçük



bir otelden. Bay Paravicini ise birdenbire çıkageldi. Daha doğrusu karların arasından çıktı. Arabası yakında bir yerde kara saplanarak devrilmişti. Fakat herhalde hepsinin de kimlikleri filan vardır.»

«Bunu inceleyeceğim tabii.»

Giles, «Havanın bu kadar kötü olması bir bakıma yine de iyi,» diye mırıldandı.

«Katil bu havada buralara kadar gelemez. Öyle değil mi?»

«Belki gelmesine gerek yok, Bay Davis.»

«Ne demek istiyorsunuz?»

Komiser Trotter bir an tereddüt etti, sonra cevap verdi. «Katil belki de şu anda burada, efendim.»

Giles ona hayretle bakakaldı. «Ne demek istiyorsunuz?»

«Bayan Gregg iki gün önce öldürüldü. Bütün müşterileriniz de buraya cinayetten sonra geldiler! Bay Davis.»

«Ama burada önceden yer ayırttılar. Epey süre önce hem de.

Paravicini hariç.»

Komiser Trotter içini çekti. Sesi yorgundu. «Bu cinayetler önceden planlanmış.»

«Cinayetler mi? Ancak şu ana dek tek bir cinayet işlendi. Bir ikincisinin daha işleneceğinden neden bu kadar eminsiniz?»

«ikinci bir cinayetin işlenmesine engel olacağımı umuyorum. Ama katil birini öldürmeye kalkacak. Bundan eminim.»

Giles heyecanla bağırdı. «Fakat... o halde... yani, eğer yanılmıyorsanız, o zaman bir tek kişi katil olabilir. Uygun yaşta olan bir tek müşteri var burada.

O da Christopher Wren!»

# 10

Komiser Trotter mutfağa, Molly'nin yanına gitmişti. «Benimle kütüphaneye gelirseniz çok memnun olurum, madam. Herkese genel bir açıklamada bulunmak istiyorum. Bay Davis onları buna hazırlamak için şimdi kütüphaneye gitmek nezaketini gösterdi...»



\

«Pekâlâ. Yalnız şu patateslere bakayım da... Bazen 'Sir Walter Raleigh bu patatesleri de neden buldu bilmem ki?' diyorum 

kendi kendime.»

Trotter hoşnutsuzluk dolu bir sessizlik içinde ona baktı. Molly özür diler gibi,

«Doğrusu bu meseleye inanamıyorum,»

diye mırıldandı. «O kadar tuhaf bir şey ki bu...»

«Hiç de tuhaf değil, Bayan Davis. Bütün gerçek ortada.»

Molly merakla sordu. «Sizde adamın tarifi var mı?»

«Orta boylu, ince. Üzerinde koyu bir palto, açık renk bir şapka varmış. Fısıltıyla konuşuyormuş. Atkısı yüzünü gizlemek-teymiş. Gördüğünüz gibi... herhangi bir kimse olabilir.» Bir an durdu, sonra ekledi. «Holdeki portmantoda koyu üç palto ve açık , renk şapkalar asılı, Bayan Davis.»

«Müşterilerimizin hiçbiri Londra'dan gelmedi.»

«Öyle mi, Bayan Davis?» Trotter çevik bir hareketle büfeye uzanarak oradan bir gazete aldı. «Evening Standart... 19 Şubat.

iki gün önceki gazete bu. Biri bu gazeteyi köşke getirmiş, Bayan Davis.»

«Ne garip!» Molly hayretle bakarken hafızasında bir şeyler canlanır gibi oldu. «O gazete nereden gelmiş olabilir?»

«insanların göründükleri gibi olduklarını sanmamalısınız, Bayan Davis. Evinize aldığınız bu kimseler hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz aslında.» Ekledi. «Bay Davis'le sizin bu işe yeni başladığınız anlaşılıyor.»

Molly, «Orası öyle,» diye itiraf etti. Birden kendini çok genç, akılsız ve çocuksu hissetmişti.

«Herhalde siz evleneli de pek fazla olmadı.»

«Bir yıl oldu.» Genç kadın hafifçe kızarmıştı. «Aniden oldu.»

Trotter anlayışlı bir tavırla başını salladı. «Birbirinize ilk görüşte âşık oldunuz.»



Molly onu tersleyemedi nedense. «Evet.» Sonra da birdenbire açıklayıverdi.

«Evlendiğimiz sırada tanışalı on beş gün olmuştu.»

Molly şimdi o fırtınalı bir sevişmeyle geçen on beş günü düşünüyordu. İkisinin de en küçük bir kuşkusu olmamıştı. Daha başlangıçta birbirlerine gerçekten âşık olduklarını anlamışlardı. Bu endişelerle dolu, sinir bozucu dünyada bir mucize olmuş ve birbirlerini bulmuşlardı... Genç kadının dudaklarında hafif bir tebessüm

uçuştu.

Aniden şimdiye döndü. Trotter hoşgörüyle onu süzüyordu.

«Kocanız bu bölgeden değil sanırım.»

Molly dalgın dalgın, «Hayır,» diye mırıldandı. «Lincolnshire'lı.»

Genç kadın, Giles'ın çocukluğu ve yetiştirilme tarzı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kocasının annesiyle babası ölmüştü. Genç adam eski günlerden söz etmekten kaçınırdı. Molly onun mutsuz bir çocukluk geçirmiş olduğunu sanıyordu.

Komiser Trotter, «Kusuruma bakmayın ama,» dedi. «Siz de, kocanız da böyle bir yeri yönetecek yaşta değilsiniz. Çok gençsiniz.»

«Bilmem ki... Ben yirmi iki yaşındayım ve...» Kapı açılıp Giles içeri girerken Molly de sustu.

Genç adam, «Her şey hazır,» dedi. «Onlara durumu özetledim. Bir hata yapmadığımı umarım, Komiser Trotter.»

Trotter, «Böylece zaman kazanmış olduk,» diye cevap verdi. «Hazır mısınız, Bayan Davis?»

# 11

Komiser Trotter kütüphaneye girer girmez dört kişi birden konuşmaya başladı.

Bunların içinde sesi en yüksek ve tiz olan Christopher Wren' di. Genç adam olayın pek heyecanlı olduğunu söyleyip duruyordu. «Ah, bu gece sabaha kadar gözlerimi kırpmayacağım! Rica ederim, rica ederim, acaba olayın bütün o kanlı ayrıntılarını öğrenebilir miyiz?»

Bayan Böyle ise bas sesiyle Wren'e eşlik ediyordu.«Rezalet bu! Beceriksizlik!

Polis neden katillerin kırlarda dolaşmalarına izin veriyor!»

Bay Paravicini düşüncelerini daha çok elleriyle açıklıyordu. Zira adamın sözlerini Bayan Boyle'un bas sesi boğmaktaydı. Kesik kesik konuşan Binbaşı 

Metcalf'ın sert sesi ise arada sırada duyula-biliyordu. O da nelerin döndüğünü öğrenmek istiyordu.

Trotter bir iki dakika bekledi ve otoriter bir tavırla elini kaldırdı. Herkes şaşılacak bir şekilde sustu.

Komiser, «Teşekkür ederim,» dedi. «Bay Davis buraya neden geldiğimi size kısaca anlattı. Ben yalnızca bir şeyi öğrenmek istiyorum. Bir tek şeyi. Bunu çabucak anlamam gerek. İçinizde hanginizin Langridge Çiftliği olayıyla ilişkisi var?»

Derin bir sessizlik oldu. Dört müşteri de ifadesiz yüzlerle komisere bakıyorlardı. Birkaç dakika önceki o duygu, heyecan, öfke, telaş ve merak silinmişti. Tıpkı bir süngerin taş tahtadaki yazıları silivermesi gibi.

Komiser Trotter yeniden konuşmaya başladı. Şimdi sesi daha ciddi ve ısrarlıydı.

«Lütfen beni anlamaya çalışın. İçinizden birinin tehlikede olduğuna inanıyoruz.

Korkunç bir tehlikeyle karşı karşıya. Bunun hanginiz olduğunu bilmem gerek.»

Yine hiç kimsenin sesi çıkmadı.

Trotter'in sesinde öfkeye benzer bir şey belirdi. «Pekâlâ... Ben de teker teker sorarım. Bay Paravicini?»

Paravicini'nin yüzünde hafif bir tebessüm uçuştu. Yabancılara özgü bir tavırla elini kaldırarak itiraz etti. «Ama ben buraların yabancısıyım, müfettiş bey.

Eski yıllarda bu bölgede geçen olaylar konusunda hiçbir şey bilmiyorum. Hiçbir şey.»





/¦ \

Trotter zaman yitirmedi. «Bayan Boyle?» diye homurdandı. «Anlayamıyorum... Benim öyle üzücü bir olayla neden bir

ilişkim olsun?»

«Bay Wren?»

Christopher tiz bir sesle, «Ben o sırada küçücük bir çocuktum,» diye bağırdı. «O

olayı duyduğumu bile anımsamıyorum.»

«Binbaşı Metcalf?»

Adam kesik kesik, «Olayı gazetelerde okumuştum,» dedi. «O

sırada Edinburg'daydım.»

«Söyleyecekleriniz bu kadar mı? Hepinizin?»

Yine bir sessizlik oldu.

Trotter hiddetle içini çekti. «Eğer biriniz öldürülürse bunun suçlusu yine siz olacaksınız.» Birdenbire dönerek odadan çıktı.

# 12

Wren, «Yavrucuklarım,» dedi. «Ne melodram bu, ne melodram!» Sonra ekledi. «Fakat Trotter çok yakışıklı. Öyle değil mi? Ben polise büyük hayranlık duyarım. Çok sert ve haşin. Bütün her şey baştan sona çok heyecanlı. Üç Kör Fare. Şarkı nasıldı?»

Melodiyi ıslıkla usulca çaldı.

Molly dayanamayarak bağırdı. «Yapmayın!»

Wren ona doğru dönerşk güldü. «Ama hayatım, bu benim şarkım! Şimdiye kadar hiç.

kimse katil olduğumdan kuşkulan-mamışU. Bu iş fevkalade hoşuma gitti.»

Bayan Böyle, «Saçmasapan bir hikâye,» diye homurdandı. «Anlatılanların bir kelimesine bile inanmış değilim.»

Wren'in uçuk renkli gözlerinde muzip bir pırıltı vardı.«Biraz bekleyin, Bayan Böyle.» Sesini alçalttı. «Sonra ben usul usul arkanızdan yaklaşacağım...

ellerimin boynunuzu kavradığını hissedeceksiniz...»



\

Molly irkildi. Giles öfkeyle, «Karımı endişelendiriyorsunuz, Wren,» dedi. «Zaten bu hoş bir şaka da değil.»

Metcalf da, «Bu olay şakaya gelmez,» diye ekledi.

Wren, «Pekâlâ gelir,» diye cevap verdi. «Aslında bu da şaka zaten. Bir manyağın şakası, işte bu yüzden bu olayı pek nefis bir şekilde korkunç

buluyorum.» Onlara bakarak yeniden güldü. «Şu anda yüzlerinizi bir görebilseydiniz.» Sonra çabucak odadan çıktı.

# 13

Kendini ilk toplayan Bayan Böyle oldu. «Son derece de terbiyesiz, sinirli, dengesi bozuk bir genç. Her zaman bir sorun çıkardığından da eminim.»

Metcalf, «Bana bir keresinde bir yıkıntının altında kaldığım anlattı,» dedi.

«Onu ancak kırk sekiz saat sonra yıkıntıyı kazarak kurtarabilmişler. Bu çok şeyi açıklıyor sanırım.»

Bayan Böyle öfkeyle başını salladı. «İnsanlar kendilerini kapıp koyvermek için türlü bahaneler bulurlar. Benim de başımdan geçmedik kalmadı. Ama sinirlerim sapasağlam çok şükür.»

Metcalf, «Belki böyle olması sizin için çok daha iyi, Bayan Böyle,» dedi.

«Ne demek istiyorsunuz?»

Adam usulca, «Yanılmıyorsam siz on yıl kadar önce bu bölgede çalışıyordunuz,»

diye mırıldandı. Sonra da Molly'e baktı. Genç kadın ciddi bir tavırla başını salladı. Metcalf yeniden Bayan Boyle'a döndü. «Öyle değil mi?»

Bayan Boyle'un yüzü öfkesinden morarmıştı. «E, ne olmuş?»

Metcalf ciddi bir tavırla, «O çocukları Longridge Çiftliğine yollayan da sizdiniz,» dedi.

«Rica ederim, Binbaşı Metcalf! Olanlardan ben sorumlu değilim ki! Çiftiiktekiier iyi insanlara benziyordu. Çocukları yanlarına



almayı da çok istemişlerdi. Hiç kimse beni bundan ötürü suçlayamaz. Hiç kimse bu sorumluluğu bana yükleyemez...» Sesi yavaşlayıp kesildi.

Giles sert sert, «Bunu Komiser Trotter'a neden söylemedi-niz?» diye sordu.

Bayan Böyle homurdandı. «Bu iş polisin üzerine vazife değil.

Ben kendimi korumasını bilirim.»

Metcalf yavaşça, «Dikkatli olun,» diyerek odadan çıktı. Molly mırıldandı. «Tabii ya... Siz 'Yetimler Komitesi'ndeydi-niz... Bunu anımsıyorum...»

«Molly, sen bunu biliyor muydun?» Giles karısına hayretle bakıyordu.

«Meydandaki o büyük evde oturuyordunuz, değil mi?» Bayan Böyle, «Ev harap halde,» dedi. «Sonra da acı acı ekledi. «Kiracılar mahvettiler köşkü. Rezalet bu!»

Bay Paravicini usulca gülmeye başladı. Başını arkaya atmış katılıyordu gülmekten. «Affedersiniz... Bütün bunlar bana çok gülünç geldi... Doğrusu pek eğleniyorum... Evet, pek eğleniyorum.» Aynı anda Komiser Trotter yeniden odaya girdi. Paravicini'yı hoşnutsuzlukla süzüyordu. «Herkesin bu durumu pek eğlenceli bulması beni memnun ediyor.» Sesi öfkeliydi.

«Özür dilerim, müfettiş bey. O ciddi ihtarınızın etkisini hafiflettim.»

Trotter omzunu silkti. «Ben durumu iyice anlatmak için elimden geleni yaptım.

Ayrıca müfettiş de değilim. Komiserim. İzin verirseniz, telefon etmek istiyorum Bayan Davis.»

Paravicini, «Çok utandım...» dedi. «Usulca çıkıp gideyim. Sürüne sürüne...» Ama sürüneceği yerde odadan Molly'nin daha önce de farkettiği o canlı ve çevik adımlarla çıktı.

Giles mırıldandı. «Tuhaf, çok tuhaf bir adam bu.»

Trotter, «Klasik suçlu tipi,» dedi. «Ona kesinlikle güvene-mem.»

Molly, «Ah!..» diye bağırdı. «Yani sizce o... ama, adam yaşlı... Yoksa değil mi?

Makyaj yapıyor o. Hem de bol bol. Yürüyüşü de gençlerinki gibi. Belki de yaşlı durmak için makyaj yapıyor. Komiser Trotter, sizce...»

Komiser haşin bir tavırla onu susturdu. «Yersiz tahminlerde bulunmanın bir yararı yok, Bayan Davis. Benim durumu Müfettiş Hogben'e bildirmem gerek.»

Telefona doğru gitti.

Molly, «Ne yazık ki, buna olanak yok,» dedi. «Telefon çalışmıyor.»

«Ne?» Komiser hızla döndü. Sesindeki telaş ve endişeyi hepsi de farkettiler.

«Çalışmıyor mu? Ne zamandan beri?»

«Siz gelmeden önce Binbaşı Metcalf bir yere telefon etmeye çalıştı.»



«Ama ondan önce hatta bir bozukluk yoktu. Başmüfettiş Hogben'le konuştunuz, değil mi?»

«Evet. Herhalde... saat ondan sonra teller kar yüzünden koptu.»

Fakat Trotter'in yüzündeki o çok ciddi ifade kaybolmamıştı. «Acaba?.. Belki de telleri kestiler.»

Molly ona hayretle baktı. «Öyle mi düşünüyorsunuz?»

«Bunu anlayacağım.» Trotter telaşla odadan çıktı.

Giles bir an tereddütle durdu, sonra onun peşinden koştu.

Molly bağırdı. «A, öğle yemeği zamanı geliyor! işime bakmalıyım. Yoksa aç kalırız.»

Genç kadın odadan fırlarken Bayan Böyle homurdandı.

«Beceriksiz budala! Ne kötü yer burası! Böyle bir pansiyona yedi sterlin kesinlikle vermem!»

# 14

Komiser Trotter eğilmiş, telleri izliyordu. Sonra Giles'e, «Paralel telefon var mı?» diye sordu.



«Evet, yukarıda, yatak odamızda, Çıkıp bakayım mı?»

«Lütfen.»

Komiser pencereyi açarak dışarı eğildi. Alttaki karları süpürmeye başladı.

Giles merdivenden çabucak çıktı.

# 15

Bay Paravicini büyük salondaydı. Kuyruklu piyanoya giderek kapağını açtı.

Tabureye oturdu, tek parmağıyla usul usul bir parça çalmaya başladı.

«Üç Kör Fare

Bak nasıl koşuyorlar...»

# 16

Christopher Wren yatak odasındaydı,

içerde dolaşıyor,

neşeyle ıslık çalıyordu.

Bir ara ıslık sesi alçaldı, titredi ve kesildi. Genç adam yatağının kenarına ilişti. Elleriyle yüzünü örterek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı... Çocuksu bir tavırla, «Devam edemeyeceğim...» diye inliyordu. «Edemeyeceğim...»

Sonra tavırları değişti. Ayağa kalkarak omuzlarını dikleştirdi. «Devam etmem gerek... devam etmeliyim... Bu işi halletmeliyim...»

# 17

Giles, Molly'yle kendisine ait olan yatak odasında, telefonun yanında duruyordu.

Eğilip duvarın dibine doğru baktı. Molly'nin eldivenlerinden biri orada duruyordu. Genç adam onu yerden aldı. Eldivenin içinden pembe bir otobüs bileti düştü... Bilet yere doğru

uçarken Giles hiç kımıldamadan bilete baktı. Yüzündeki ifade değişmişti.

Sanki rüyadaymış gibi kapıya giderek dışarı çıkan adam bir başkasıydı. Giles biran orada durarak merdivenin başına doğru baktı.

# 18

Molly patateslerin soyulması işini bitirerek hepsini tencereye attı. Onu ocağa koyduktan sonra eğilip fırına baktı, işler yolundaydı.

Mutfak masasında iki gün önceki gazete duruyordu. Genç kadın ona bakarken kaşlarını çattı. «Bir hatırlayabilsem...»

Birdenbire ellerini gözlerine bastırdı. «Hayır...» diye inledi. «Hayır...

Olamaz...»

Ellerini ağır ağır indirdi. Mutfakta sanki yabancı bir yerdeymiş gibi çevresine bakındı. Bu mutfak sıcacık, rahat ve genişti. Mis gibi yemek kokuyordu.

Genç kadın yine usulca, «Olamaz...» diye tekrarladı.

Sanki uykuda vuruyormuş gibi kapıya doğru gitti. Kapıyı açtı. Ev gayet sessizdi.

Yalnızca biri ıslık çalıyordu.

O şarkıyı...

Molly ürpererek geriledi. Bir iki dakika bekledi. Yine o aşina mutfakta çevresine bakmıyordu. Evet, her şey yolundaydı...

Yeniden kapıya doğru gitti...

# 19

Binbaşı Metcalf yavaşça arka merdivenlerden indi. Holde bir iki dakika bekledikten sonra merdivenin altındaki büyük dolabı açarak içine baktı.







Çevresi çok sessizdi. Görünürlerde kimse yoktu. Evet, düşündüğü şeyi şimdi yapabilirdi...

# 20

Kütüphanede Bayan Böyle öfkeyle radyonun düğmelerini çeviriyordu.

ilk denemesinde bir konuşmacıyla karşılaşmıştı. Adam çocuk şarkılarının kaynaklarını ve anlamlarını anlatıyordu. Kadının dinlemeyi en istemediği şeydi bu. Düğmeyi sabırsızca çevirdi.

Kültürlü bir ses ona, «Korku psikolojisinin iyice anlaşılması gerek,» diye açıkladı. «Sözgelimi... bir odada yalnızsınız diyelim. Arkanızda bir kapı usulca açılıyor...»

Bir kapı açıldı gerçekten. Bayan Böyle şiddetle irkilerek çabucak döndü.

Sonra rahat bir soluk alarak, «Ah, siz miydiniz?» dedi. «Bu radyo programları da pek budalaca şeyler. Dinlemeye değecek bir şey bulamadım.»

«Radyoyu dinleme zahmetine katlanmaya değmez, Bayan Böyle.»

Bayan Böyle burnundan soludu. «Başka ne yapabilirim? Bu evde kapalı kaldım.

Aramızdan birinin katil olması ihtimali var. Tabii aslında o melodram kokan hikâyeye inanmış da değilim...»

«Demek inanmadınız, Bayan Böyle?»

«Ne?.. Ne demek istiyorsunuz?..»

Bir yağmurluğun kemeri boynuna öyle çabucak sarıldı ki, kadın bunun ne anlama geldiğini pek anlayamadı bile.

Radyonun sesi iyice yükseltildi. Korku Psikolojisi konusunda bir konuşma yapan o kültürlü adam şimdi avaz avaz bağırıyor, bilgi

incileriyle odayı dolduruyordu. Konuşmacının sesi, Bayan Boyle'un ölümüyle ilgili o gürültüleri de örtmekteydi.

Ama fazla da gürültü olmadı aslında...

Çünkü katil çok ustaydı...

# 21

Hepsi mutfağa doluşmuşlardı. Gazocağında patatesler neşeyle kaynıyordu.

Fırındaki böbrekli böreğih kokusu eskisinden daha fazlaydı.

iyice sarsılmış dört kişi birbirine bakıyordu. Beşincileri olan Molly titreyerek altıncı kişinin, yani Komiser Trotter'in kendisine zorla verdiği viskiyi yudumlamaktaydı. Genç kadının yüzü bembeyazdı.

Yüz hatları iyice gerilmiş otan Trotter, öfkeli bir ifadeyle öteki insanları süzüyordu. Molly'nin dehşet dolu çığlıkları yüzünden diğerleriyle birlikte kütüphaneye koşmasından bu yana yalnızca beş dakika geçmişti.

Komiser, «Siz yanına gittiğiniz sırada o daha yeni öldürülmüştü, Bayan Davis,»

dedi. «Holden geçerken biriyle karşılaşmadığınızdan, bir ses duymadığınızdan emin misiniz?»

Molly güç duyulur bir sesle, «Islık...» diye fısıldadı. «Ama o daha. önceydi...

Sonra... bir kapı kapandı sanırım... Fakat bundan emin değilim... Bir yerde bir kapı usulca kapandı... Tam... ben... ben kütüphaneye girdiğim sırada...»

«Hangi kapı?»

«Bilmiyorum.»

«Düşünün, Bayan Davis... Düşünmeye çalışın. Kapı yukarıda mıydı? Aşağıda mı?

Sağda it», solda mı?»

Molly bağırdı. «Bilmiyorum! Söyledim ya! Zaten bir şey duyduğumdan da pek emin değilim!»

Giles öfkeyle, «Onu sıkıştırmaktan vazgeçin,» diye homurdandı. «Ne feci durumda olduğunu görmüyor musunuz?»

«Ben cinayetle ilgili bir araştırma yapıyorum, Bay Davis. Ah, özür dilerim, Kaptan Davis.»



«Eski işimden söz etmenize gerek yok, komiser.» «Tabii efendim.» Trotter sanki gizli bir şeye işaret etmiş gibi bir an durdu. «Dediğim gibi, cinayetle ilgili bir araştırma yapıyorum. Bu ana kadar hiç kimse bu meseleyi ciddiye almadı.

Özellikle Bayan Böyle. Benden bazı şeyleri gizledi. Hepiniz öyle. Şimdi... Bayan Böyle öldü, Bu esrarı çözmezsek... çabucak çözmezsek, başka biri daha ölebilir.»

«Başka biri mi? Saçma. Neden?» Trotter ciddi ciddi, «Çünkü,» dedi. «Üç Kör Fare vardı.» Giles hayretle, «Her fare için bir ölü mü?» diye mırıldandı. «Ama onun da bir ilişkisi olması gerek. Yani o kimsenin de söz konusu olayla bir ilgisi olması şart.» «Evet. Öyle olması gerekiyor.» «Fakat neden biri daha burada öldürülsün?» «Çünkü

defterde

yalnızca

iki

adres

yazılıydı.

Culver

Sokağındaki 74 numaralı evde bir tek kurban vardı. Oysa bu köşkte liste daha uzun.»

«Saçma... Herhalde Longridge Çiftliği olayıyla ilişkisi olan iki ayrı insan, bir rastlantı sonucu kalkıp aynı zamanda buraya gelmediler.»

«Bazı belirli şartları düşünürseniz bunun bir rastlantı sayılmayacağını da anlarsınız, iyi düşünün, Bay Davis.» Ötekilere döndü. «Bayan Böyle öldürüldüğü sırada nerede olduğunuzu teker teker anlatınız. Şimdi tekrarlıyorum... Bay Wren, Bayan Davis'in çığlıklarını duyduğunuz sırada odanızdaydınız, öyle mi?»

«Evet, komiser,»

«Bay Davis, siz yukarıda, yatak odasındaydımz. Oradaki paralel telefonu inceliyordunuz.»

Giles, «Evet,» dedi.

«Bay Paravicini salondaydı. Piyanoda bir parça çalıyordu. Sizi duyan olmadı galiba, Bay Paravicini?»

«Piyanoyu çok hafif çalıyordum, komiser. Tek parmakla.»

«Hangi parçayı çalıyordunuz?»

«Üç Kör Fare'yi, komiser.» Paravicini gülümsedi. «Bay Wren'in yukarda ıslıkla çaldığı o çocuk şarkısını. Herkesin kafasından çıkmayan o parçayı.»

Molly, «Korkunç bir şarkı o,» dedi.

Metcalf, «Kuzum, şu telefon telleri meselesi nedir?» diye sordu. «Onları biri kasten mi kesmiş?»

«Evet, Binbaşı Metcalf. Yemek odası penceresinin hemen dışındaki tellerin bir kısmını kesip atmışlar. Tam kesiği bulduğum sırada Bayan Davis haykırdı.»

Wren o tiz sesiyle, «Çılgınca bir şey bu,» diye haykırdı. «Katil yakasını nasıl kurtaracağını sanıyor?»

Komiser genç adamı bakışlarıyla tarttı. «Belki yakasını kurtarıp kurtaramayacağına aldırmıyor. Veya belki bizden çok zeki olduğunu düşünüyor.

Katiller bazen böyledir.» Ekledi. «Polis okulunda psikoloji kurslarına da giriyoruz bildiğiniz gibi... Bir şizofrenin düşünce tarzı çok ilgi çekicidir.»

Giles, «Bu çok heceli, ukalaca kelimeleri bir yana bıraksak,» dedi.

«Nasıl isterseniz, Bay Davis. Şu anda bizi üç heceli iki kelime ilgilendiriyor yalnızca. 'Cinayet' ve 'tehlike' kelimeleri. Şimdi sizin nerede olduğunuzu iyice anlamaya çalışayım, Binbaşı Metcalf. Mahzende olduğunuzu söylediniz. Neden indiniz oraya?»

Metcalf, «Köşkü dolaşıyordum,» diye cevap verdi. «Önce merdivenin altındaki o dolap gibi yere baktım. Sonra orada bir kapı olduğunu farkettim. Kapıyı açınca, aşağıya inen merdiveni gördüm.





Mahzene indim tabii.» Giles'e döndü. «Mahzeniniz çok güzel. Herhalde eski bir manastırdan kalma.»

«Tarihi eserler peşinde değiliz, Binbaşı Metcalf. Bir cinayeti araştırıyoruz burada. Bir dakika dinler misiniz, Bayan Davis? Mutfak kapısını açık bırakacağım.» Dışarı çıktı. Bir kapı hafifçe gıcırdayarak kapandı. Sonra Trotter eşikte belirerek, «Duyduğunuz bu muydu, Bayan Davis?» diye sordu.

«Ben... evet... ona benziyor.»

«Bu ses merdivenin altındaki dolabın kapağıydı. Belki de katil, Bayan Boyle'u öldürdükten sonra hızla holden kaçarken sizin mutfaktan çıktığınızı duydu ve kendini çabucak dolaba atarak

kapıyı çekti.»



Wren bağırdı. «O halde dolabın içinde parmak izleri olmalı!»

Binbaşı Metcalf, «Orada benim parmak izlerim de var,» dedi.

Komiser Trotter, «Herhalde,» diye cevap verdikten sonra nazikçe ekledi. «Ama, o parmak izlerini akla yakın bir biçimde açıklayabiliyoruz. Öyle değil mi?»

Giles, «Buraya bakın, Komiser Trotter,» diye atıldı. «Evet, bu araştırmayı siz yönetiyorsunuz. Fakat burası benim evim ve bir dereceye kadar da kendimi burada kalan kimselerden sorumlu tutuyorum. Bazı korunma tedbirleri almamız gerek, değil mi?»

«Açıkçası, kuşkuların üzerinde toplandığı kimseyi bir yere hapsetmemiz çok doğru olur.» Christopher Wren'in gözlerinin içine baktı.

# 22

Wren öne doğru atıldı. Sesi telaş ve heyecanla büsbütün tizleşmişti. «Doğru değil bu! Doğru değil bu! Hepiniz bana düşmansınız!... Herkes her zaman bana düşman oldu zaten. Şimdi de cinayeti benim üzerime yıkacaksınız. Acı çektiriyorsunuz bana, acı., acı...»

Metcalf, «Sakin ol, oğlum,» dedi.

«Telaşlanma, Chris.» Molly ilerleyerek elini genç adamın koluna koydu. «Kimse sana düşman değil.» Komiser Trotter'a baktı. «Durumunun kötü olmadığını ona söyleyin.»

Komiser, «Biz suçu kimsenin üzerine yıkmayız.» dedi.

«Ona kendisini tutulamayacağınızı söyleyin.»

«Ben kimseyi tutuklamayacağım. Bunu yapabilmek için elimde bir kanıt olması gerek. Ve şu ara... hiçbir kanıt yok.»

Giles haykırdı. «Sen galiba çıldırdın Molly! Siz de komiser. O tanımlamaya uyan bir tek kişi var...»

Molly hemen onun sözünü kesti. «Dur Giles, dur... Rica ederim sus. Komiser Trotter... sizinle... sizinle bir dakika konuşabilir miyim?»

Giles, «Ben dışarı çıkmam,» dedi.

«Hayır, Giles. Lütfen sen de herkesle birlikte mutfaktan çık.»

Giles'in yüzü öfkeyle karardı. «Sana ne olduğunu anlayamıyorum, Molly.»

Ötekilerin peşinden dışarı çıkarak kapıyı gürültüyle çarptı.

«Evet, Bayan Davis, ne var?»

«Komiser Trotter, bize Longridge Çiftliği olayından söz ettiğiniz zaman o...

cinayetleri büyük çocuğun işlemiş olduğuna inanı-yormuşsunuz gibi bir haliniz vardı. Ancak bunu kesinlikle bilmiyorsunuz herhalde?»

«Bu çok doğru, Bayan Davis. Ama o genç adamın üzerinde durmamız için birçok neden var. Dengesizlik, askerden kaçmak, psikiyatri uzmanlarının raporları.»

«Ah, biliyorum, biliyorum. Ve böylece bütün bunların Chris-topher'e işaret ettiğini düşünüyorsunuz. Oysa ben katilin Christopher olmadığından eminim. Başka bazı... olasılıklar da olmalı. O üç çocuğun yakınları yok muydu? Hepsi de yetim ve öksüz müydüler?»





«Hayır. Anneleri ölmüştü. Babaları ise onları bırakıp gitmişti.» «E, peki babalarının üzerinde neden durmuyorsunuz? O

nerede şimdi?»

«Bu konuda hiçbir bilgimiz yok. Adamın izini bulamadık.» «Madem oğlu dengesizdi... Adamın da dengesiz olmadığı ne malum?»

«Evet, bu olabilir.»

«Onun için katilin orta yaşlı veya yaşlı bir adam olması da olası. Unutmayın, Binbaşı Metcalfa polisin telefon ettiğini söylediğim zaman adam çok sarsıldı.

Gerçekten çok sarsıldı.»

Komiser Trotter usulca, «Bana inanın Bayan Davis,» dedi. «Ben ta başlangıçtan beri tüm olasılıkların üzerinde durdum. Jim adlı çocuğun, babasının ve hatta ablasının üzerinde... Katil bir kadın da olabilir tabii. Hiçbir noktayı gözden kaçırmış değilim. Belki bir bakıma kesin sonuca vardım. Ancak her şeyi tümüyle bilmiyorum. Henüz bilmiyorum, insanları iyice tanımak çok zor. Hele şu son zamanlarda. Bizim meslekte nelerle karşılaştığımızı duysanız, şaşarsınız. Hele evlilik konusunda. Acele yapılan

evlilikler... Düşünmeden kuruluverilen yuvalar... İki genç tanışıp evleniyorlar. Birbirlerinin ailelerini, yakınlarını 

görüp tanımıyorlar bile. Herkes birbirinin sözünü kabul ediyor. Adam pilot veya yüzbaşı olduğunu söylüyor. Kız da ona inanıyor. Zavallı ancak bir iki yıl sonra kocasının karısı ve çoiuğu çocuğu olan, zimmetine para geçirmiş bir muhasebeci veya bir asker kaçağı olduğunu öğreniyor.» Bir an durduktan sonra sözlerini sürdürdü. «Sizin ne düşündüğünüzü gayet iyi biliyorum, Bayan Davis. Size söylemek istediğim tek bir şey daha var. Katil çok eğleniyor. İşte emin olduğum tek şey bu.» Kapıya doğru gitti.

# 23

Molly dimdik ve hareketsiz duruyordu. Kızarmış olan yanakları alev alev yanmaktaydı. Bir iki dakika vücudu kaskatı durduktan sonra ağır ağır sobaya doğru gitti. Yere diz çökerek fırının kapağını açtı. Burnuna nefis bir yemek kokusu geldi. Genç kadın biraz keyiflendi. Sanki birdenbire alelade şeylerle dolu o sevgili, bildik dünyaya dönüvermişti. Yemek, evişi, yuva kurmak...

Sıradan, heyecansız bir hayat...

Ta ilk çağlardan beri kadınlar erkekleri için yemek pişirmişler-di. Tehlike ve delilikle dolu öbür dünya ortadan kaybolmuştu. Mutfağında çalışan kadın güvenlikte demekti... Her zaman orada güvenlikte demekti...

Mutfak kapısı açıldı. Christopher Wren içeri girerken Molly başını ona doğru çevirdi.

Genç adam biraz soluk soluğa kalmış gibiydi. «Hayatım, ortalık yine karıştı!

Biri komiserin kayaklarını çalmış!»

«Komiserin kayaklarını mı? Ama bunu neden yapsınlar?»

«Doğrusu bunu ben de anlayamadım. Yani komiser bizi bırakıp gitmeye karar verirse, bu iş katili pek memnun ederdi herhalde. Açıkçası bu olaydan bir anlam çıkarılmıyor, öyle değil mi?»

«Giles kayakları merdivenin altındaki dolaba koymuştu.»

«Fakat şimdi ortada yok. Ne esrarlı, değil mi?» Neşeyle gülüyordu. «Komiser fena halde öfkelendi. Bağırıp durdu. Zavallı Metcalfa çattı. Binbaşı da Bayan Böyle öldürülmeden hemen önce dolaba baktığı zaman kayakların orada durup durmadığını fark-etmediğini söyledi. Trotter, 'Farketmiş olmanız gerekirdi,' diye homurdandı durdu. Bana sorarsan...»

Wren sesini alçaltarak öne doğru eğildi. «Bu mesele Trotter'in sinirlerini bozmaya başladı.»

Molly, «Aslında hepimizin sinirlerini bozmaya başladı,» diye cevap verdi.





«Benimkini bozmuyor. Aksine bu olay beni canlandırdı. Hiçbir şey gerçekmiş gibi gelmiyor bana. Bu da pek hoşuma gidiyor.»

Molly sert sert, «Eğer onu,... onu sen bulsaydın böyle söylemezdin,» dedi.

«Bayan Boyle'u yani../Durmadan onu düşünüyorum... Kadının yüzü gözlerimin önünden gitmiyor... Suratı şişip

morarmıştı...» Ürperdi.

Wren ona yaklaştı. Elini uzatarak genç kadının omzunu tuttu. «Biliyorum... Ben ahmağın biriyim. Düşünmedim...»

Molly'nin gırtlağından bir hıçkırık yükseldi. «Demin bana her şey çok güzeî gözükmüştü... Yemek pişirmek... Mutfak...» Şaşkın şaşkın, anlaşılmayacak bir şeyler söylüyordu. «Sonra birdenbire... her şey yeniden başladı... Bir kâbus bu.»

Christopher Wren durmuş, Molly'nin eğik başına bakıyordu. Genç adamın yüzünde pek tuhaf bir ifade belirmişti. «Anlıyorum... Anlıyorum...» Uzaklaştı. «Neyse...

Artık gideyim.. İşlerine engel

olmam doğru değil.»

Wren elini kapının tokmağına attığı sırada Molly haykırdı.

«Gitme!»

Genç adam dönerek soru sorar gibi ona baktı, sonra da ağır ağır Molly'e doğru ilerledi. «Ciddi misin? Gerçekten öyle mi istiyorsun?»

«Anlamadım...»

«Gitmemi istemiyor musun gerçekten?»

«Söyledim ya, istemiyorum. Yalnız kalmaktan korkuyorum.

Yalnız kalmayı istemiyorum.»



Wren masanın başındaki iskemleye oturdu. Molly fırına eğildi. Böreği daha üstteki bir rafa geçirerek fırının kapağını kapattı, sonra da genç adamın yanma gitti.

Wren ağır ağır, «Bu çok ilgi çekici,» dedi.

«İlgi çekici oian nedir?»

«Benimle... yalnız kalmaktan korkmaman. Benden korkmu yorsun, deği! mi?»

,



Molly başını salladı. «Hayır, korkmuyorum.»

«Neden Molly? Neden korkmuyorsun?»

«Bilmiyorum... Ama korkmuyorum.»

«Oysa... katilin tanımına uyan tek insan da benim. 'Sipariş üzerine bir katil'...»

Molly, «Hayır,» dedi. «Başka olasılıklar da var. Komiser Trotter'la bunlardan söz ettik.»

«O seninle aynı fikirde mi?»

Molly ağır ağır, «Sözlerime itiraz etmedi...» diye mırıldandı.

Bazı sözler genç kadının kafasında yankılanıp duruyordu. Özellikle komiserin son sözleri. «Sizin ne düşündüğünüzü gayet iyi biliyorum, Bayan Davis.» Genç kadın kendi kendine, acaba gerçekten biliyor mu, diye sordu. Bilebilir mi?

Trotter katilin çok eğlendiğinden de söz etmişti... Doğru muydu bu?

Wren'e, «Herhalde bu olay seni eğlendirmiyor,» dedi. «Deminki sözlerine rağmen pek eğlendiğini sanmıyorum...»

Genç adam ona hayretle baktı. «Allah'ım... Tabii eğlenmiyorum... Ne tuhaf sözler bunlar!»

«Bunları söyleyen ben değilim... Bunlar Komiser Trotter'in sözleri. Adam...

insanın kafasına bazı şeyleri sokuyor... doğru olmayan bazı şeyleri... Doğru olmayacak şeyleri...» Genç kadın elleriyle yüzünü örttü.

Wren büyük bir şefkatle onun ellerini yüzünden çekti. «Buraya bak, Molly... ne oluyor?»

Genç kadın Wren'in kendisini şefkatle masanın yakınındaki bir başka iskemleye oturtmasına itiraz etmedi. Wren artık ne öyle fazla heyecanlıydı, ne de çocuksu davranıyordu.

Wren, «Ne var, Molly?» dedi.

Genç kadın ona baktı. Wren'i bakışlarıyla tartar gibi uzun uzun süzdü. Sonra ilgisiz bir şey sordu. «Ben seni tanıyalı ne kadar oldu, Christopher? İki gün mü?»

«Hemen hemen o kadar. Yeni tanışmış olmamıza rağmen sanki birbirimizi çok iyi tanıyormuş gibi bir halimiz var... Bunu düşünüyordun, değil mi?»

«Evet... Çok tuhaf, değil mi?»

«Ah, bilmem ki... Aramızda bir dostluk var... Belki de bunun nedeni ikimizin de güçlüklerle karşılaşmış olması.»

Bu bir soru değil bir gerçeğin açıklanmaSıydı. Molly bunun üzerinde durmadı.

Usulca, «Asıl adın Christopher Wren değil sanırım,» dedi. «Öyle değil mi?»

Bu da yine soru değil, bir gerçeğin açıklanmasıydı.

«Değil ya!»

«Neden...»

«Bu adı neden mi seçtim? Bu bana hoş bir espri gibi geldi. Okulda benimle alay eder, beni, 'Christopher Robin,' diye çağırırlardı. Robin ve Wren... iki kuş

adı... Bir tür çağrışım bu sanırım.»

«Asıl adın nedir?»

Wren usulca, «Bu konuyu açmayalım,» diye cevap verdi. «Adımın senin için hiçbir önemi yok... Ben mimar da değilim... Aslında... asker kaçağıyım ben...»

Molly'nin gözlerinde bir an korku belirdi. Genç adam da farketti bunu.

«Evet... Tıpkı esrarlı katilimiz gibi. Sana o tanımlamaya yalnızca benim uyduğumu söyledim.»

Molly, «Aptal aptal konuşma,» dedi. «Ben de senin katil olmadığına inandığımı söyledim. Haydi bana kendinden söz et... Askerden neden kaçtın? Sinir bozukluğundan mı?»

«Yo... Pek değil... Aslında benim sinirlerim her zaman bozul değildir. Özellikle tehlikeli anlarda, gayet soğukkanlı olurum. Hayır, nedeni çok başkaydı. Ben askerden... annemin yüzünden kaçtım.»

«Annenin yüzünden mi?»

«Evet... Anlayacağın... annem öldü... Yıkılan bir evin altınd kaldı... Onu...

onu yıkıntıyı kazıp çıkarmak zorunda kaldılar. Bun



duyduğum zaman bana bir şeyler oldu... Ne olduğunu bilmiyorum... Galiba biraz çıldırdım... Yani... sanki bu kaza benim başıma gelmiş gibi bir duyguya kapıldım... Çabucak eve dönmem ve dört bir yanı eşeleyerek yıkıntının altından çıkmam gerektiğini düşündüm... Anlatamıyorum... Kafam karmakarışıktı....» Başını ellerinin arasına alarak boğuk bir sesle konuşmasına devam etti. «Uzun bir süre çevrede dolaştım... Annemi arıyordum... Veya kendimi... Artık hangisi olduğunu bilmiyorum... Sonra aklım başıma geldi. Ama bu kez de askere dönmekten korktum... Onlara durumu anlatamazdım... İşte... o zamandan beri ben bir...

hiçim...» Molly'e baktı. Genç yüzünde ümitsizlik ve azap vardı.

Molly şefkatle, «Böyle düşünmemelisin,» dedi. «Her şeye yeniden başlayabilirsin.»

«İnsan bunu yapabilir mi?»

«Tabii... Daha çok gençsin.»

«Evet ama... ben her şeyin sonuna geldim artık.»

Molly, «Hayır,» diye başını salladı. «Sonuna gelmedin. Yalnızca öyle sanıyorsun.

Bence her insan, yaşamı boyunca hiç olmazsa bir kez böyle düşünür. Her şeyin sonuna geldiğini, artık devam edemeyeceğini...»

«Sen de öyle düşündün, değil mi, Molly? Böyle konuştuğuna göre... başından böyle bir şey geçmiş olması gerek.»

«Evet»

«Sana ne oldu?»

«Bazı genç kızların başına gelenlerden farksız. Bir pilotla nişanlıydım. Kazada düşüp öldü.»

«Hepsi bu kadar değildi sanırım.»

«Evet, değildi galiba... Küçükken korkunç bir sarsıntı geçirmiştim. Acımasız ve pek kötü bir şeyle karşılaşmıştım... Bu yüzden hayatın... İnsanların pek korkunç olduklarını düşünüyordum. Jack ölünce bu inancım daha da sağlamlaştı. Hayat zalim ve haindi.»



Wren, «Biliyorum...» dedi. Dikkatle Molly'e bakıyordu. «Herhalde ondan sonra Giles'la karşılaştın?»

«Evet...»

Wren genç kadının dudaklarında sevecen, hemen hemen utangaç bir gülümsemenin titreştiğini gördü.

«Giles'le karşılaştım. Ö zaman benim için her şey düzeldi. Dünya emin ve mutlu bir yerdi artık!.. Giles!» Birdenbire Molly'nin dudaklarındaki gülümseme söndü, yüzünde ıstırap dolu bir ifade belirdi. Sanki üşümüş gibi titriyordu.

«Ne var, Molly? Seni korkutan ne?.. Bir şeyden korkuyorsun, değil mi?»

Molly başını salladı. «Evet...»

«Ve bu Giles'le ilgili, öyle mi? Giles'in söylediği ya da yaptığı bir şeyle?»

«Hayır, aslında bunun nedeni Giles değil. O iğrenç adam...»

«Hangi iğrenç adam?» Wren şaşırmıştı. «Paravicini mi?»

«Hayır, hayır. Komiser Trotter.»

«Komiser Trotter mi?»

«Anlamlı anlamlı sözler ediyor... İmalarda bulunuyor... Kafama Giles'la ilgili korkunç kuşkular sokuyor... Kafamda orada gizlendiklerini bilmediğim bazı düşüncelerin belirmesine neden oluyor. Ondan nefret ediyorum! Nefret ediyorum!»

Wren kaşlarını hayretle ağır ağır kaldırdı. «Giles? Giles! Ah, tabii ya. Biz onunla hemen hemen yaşıtız. O benden çok büyükmüş gibi duruyor... ama aslında 

öyle olmasa gerek. Evet, Giles da tarife uyabilir... Ancak, buraya bak, Molly.

Bunların hepsi de saçma. O kadın Londra'da öldürüldüğü gün Giles herhalde burada, senin yanındaydı.»

Molly cevap vermedi.

Wren onu dikkatle süzdü. «Giles burada değil miydi?»

Molly soluğu kesilmiş gibi konuşmaya başladı. Ağzından dökülen karmakarışık sözlerin yarısı anlaşılmıyordu. «Bütün gün



dışardaydı... Arabayla... Bölgenin öteki tarafına gitti... Orada tel örgü satılıyordu... Daha doğrusu bana öyle söyledi... Ben de öyle sandım... Ama sonra... Ama sonra...» «Sonra ne?»

Molly ağır ağır elini uzattı ve mutfak masasının bir bölümünü kaplayan Evening Standard gazetesinin tarihini işaret etti.

Wren gazeteye bir göz attı. «Londra sayısı, iki gün önce çıkan gazete.»

«Giles eve döndüğü zaman gazete onun cebindeydi. Demek ki... o gün Londra'ya gitmişti...»

Wren

bakakaldı.

Bir gazeteye

bakıyordu,

bir Molly'e. Dudaklarını büzerek

ıslık çalmaya başladı. Sonra birdenbire kendini topladı. Bu ara o şarkıyı ıslıkla çalmak olmazdı. Bakışlarını Molly'den kaçırarak, sözlerini dikkatle seçmeye çalıştı. «Sen aslında... Giles hakkında ne biliyorsun?» Molly haykırdı.

«Yapma! Yapma! O pis Trotter de aynı şeyi söyledi. Daha doğrusu bunu ima etti.

Bazen kadınların alelacele evlendiklerinden ve aslında kocaları hakkında fazla bir şey bilmediklerinden söz etti. Adamların verdikleri bilgiyi kabul edi-verdiklerini iddia etti...»

«Belki bir bakıma doğru.»

«Sen de aynı şeyi söylemeye kalkışma! Buna dayanamam. Hepimiz berbat haldeyiz.

Sinirlerimiz iyice gerildi. Bu yüzden... en olmayacak şeylere bile inanacağız neredeyse... Bu doğru değil! Ben...» Durakladı. Mutfak kapış? açılmıştı.

Giles içeri girdi. Yüzünde sert bir ifade vardı. «Konuşmanıza engel olmuyorum ya?» diye sordu.

Wren hemen yerinden kalktı. «Yemek dersi alıyordum.» «Öyle mi? Buraya bakın, Wren, şu ara baş başa konuşmalar bir hayli tehlikeli. Bir daha mutfağa girmeyin.

Duyuyor musunuz?» «Ah, ama...»



«Karıma yaklaşmayın, Wren. Bundan sonraki kurban o olmayacak.»

Wren, «işte beni endişelendiren de buydu,» diye cevap verdi.

Belki sözlerinde gizli bir anlam vardı ama Giles bunu fark-etmedi. Yalnızca yüzü büsbütün kızardı. «Endişelenme işini de bana bırakın. Ben kendi karıma bakmasını bilirim. Haydi, şimdi

defolun!»

Molly berrak bir sesle, «Christopher, lütfen git,» dedi. «Evet...

Gerçekten...»

Genç adam ağır ağır kapıya doğru yürüdü. «Fazla uzaklaşacak değilim...» Bu sözleri Molly'e söylemişti. Bu cümlenin kesin bir anlamı vardı.

«Buradan çıkar mısın?»

Wren çocuk gibi tiz bir sesle kıkır kıkır güldü. «Emredersiniz, kaptan.» Kapıyı arkasından kapattı.

Giles öfkeyle karısına döndü. «Allahaşkına Molly, çıldırdın mı sen? Burada tehlikeli bir manyakla, bir katille yalnız başına nasıl oturuyorsun?»

«O katil değil ki...» Molly sözünü çabucak düzeltti. «Christopher tehlikeli değil. Zaten ben de hep tetikteydim. Kendimi...

kendimi koruyabilirim.»

Giles'in gülümsemesi öfke doluydu. «Bayan Böyle da öyle söylemişti.»

«Giles, sus!»

«Affedersin, yavrum. Fakat sinirlerim çok bozuk. O pis genç! Wren'de ne buluyorsun, bunu anlayamıyorum.»

Molly ağır ağır, «Ona acıyorum,» dedi.



«Manyak bir katile mi acıyorsun?»

Molly tuhaf bir tavırla kocasına baktt, «İnsan bazen manyak bir katile de acır.»

«Onunla senli benli konuşuyor, Christopher diye çağırıyorsun. Wren'le ne zamandan beri bu kadar samimisiniz?»



«Saçmalama, Giles. Son zamanlarda herkes birbirini küçük adlarıyla çağırıyor.

Bunu sen de biliyorsun.»

«Bir iki gün içinde mi? Ama belki dostluğunuz bundan daha eski. Belki de sahte mimar Bay Christopher Wren'i, o buraya gelmeden daha önce tanıyordun. Belki de ona köşke gelmesini sen önerdin. Belki de her şeyi aranızda kararlaştırdınız.»

Molly genç adama hayretle bakakaldı. «Sen çıldırdın mı, Giles? Ne demek istiyorsun?»

«Şunu: Christopher Wren senin eski bir arkadaşın. Onunla çok samimisiniz. Ama bunu bilmemi istemiyorsun.»

«Giles, sen kaçırmışsın!»

«Herhalde Wren buraya gelinceye kadar onu hiç görmediğinde ^direteceksin. Onun böyle ıssız bir yerdeki pansiyona gelmesi biraz tuhaf değil mi?»

«Binbaşı Metcalfle... Bayan Boyle'un gelmesinden daha tuhaf değil herhalde?»

«Bence çok daha tuhaf... Bu fısıltıyla konuşan delileri kadınların her zaman beğendiğini birçok yerde okudum. Bu iddianın doğru olduğu anlaşılıyor. Onunla nasıl ahbap oldun? Bu ilişki ne kadar zamandan beri sürüyor?»

«Saçmalıyorsun, Giles. Ben Christopher Wren'i buraya gelinceye kadar hiç görmemiştim.»

«İki gün önce Londra'ya, onunla buluşmaya gitmedin mi? Wren'le sanki burada iki yabancıymış gibi davranmayı kararlaştır-madın mı?»

«Giles, Londra'ya haftalardan beri gitmediğimi sen de biliyorsun!»

«Öyle mi? Gitmedin demek? İşte bu çok ilgi çekici!» Giles cebinden içi kürklü bir eldiven çıkararak karısına uzattı. «Önceki gün bu eldivenleri giymiştin, değil mi? Hani benim tel örgü almak için Sailham'e gittiğim gün?»



Molly onun gözlerinin içine baktı. «Tel örgü almak için Sailham'a gittiğin gün... Evet, sokağa çıktığım zaman o eldivenleri giydim.»

«Bana köye gittiğini söylemiştin. Madem yalnızca köye kadar gittin, o zaman bunun eldiveninin içinde işi ne?» Giles karısını suçluyormuş gibi bir tavırla pembe bileti uzattı.

Bir sessizlik oldu.

Giles, «Sen Londra'ya gittin,» dedi.

Molly başını dikleştirdi. «Evet. Londra'ya gittim.»

«Şu Christopher Wren denilen gençle buluşmaya.»

«Hayır, Christopher'la buluşmaya değil.»

«O halde Londra'ya neden gittin?»

Molly, «Bu sorunu şu ara yanıtlayamayacağım, Giles,» dedi.

«Yani zaman kazanmak ve iyi bir masal uydurmak istiyorsun, öyle mi?»

Molly fısıldadı. «Galiba... senden nefret ediyorum!» Giles ağır ağır, «Ben senden nefret etmiyorum,» dedi. «Ama keşke edebilseydim... Bana... seni artık tanımıyormuşum gibi geliyor... Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum...»

Molly, «Ben de aynı şekilde düşünüyorum,» diye cevap verdi, «Sen... sen yalnızca bir yabancısın. Bana yaian söyleyen bir adam...»

«Ben sana ne zaman yalan söyledim?»

Molly güldü, «Tel örgü hakkındaki hikâyene inandığımı mı sandın?.. O gün sen de Londra'daydın.»

Giles, «Herhalde beni orada gördün,» dedi. «Ve bana yeteri kadar güvenmediğin için...»

«Güvenmek mi? Bir daha... hiç kimseye güvenmeyeceğim...» İkisi de kapının usulca açıldığını farketmemişlerdi.

Bay Paravicini hafifçe öksürdü. «Nazik bir durum bu... Çok gençsiniz... İstemediğiniz şeyleri söylemediğinizi umarım. Âşıklar kavga ederlerken en olmayacak şeyleri söylerler.»

Giles alayla, «Âşıkların kavgası...» diye söylendi, «işte bu güzel.»

Bay Paravicini, «Evet, evet,» dedi. «Neler hissettiğinizi biliyorum. Daha gençken benim başıma da böyle şeyler çok geldi. Ama ben buraya bu konuyu tartışmaya gelmedim. O müfettiş olacak adam hepimizin salona gelmesinde diretiyor. Aklına bir şey gelmiş sanırım. Yeni bir fikir...» Bay Paravicini alaylı alaylı, fakat yine de nazik bir tavırla güldü. «Polis bir ipucu buldu...

Evet, insan bu sözü sık sık duyuyor. Ancak bir fikir? işte buna inanamam.

Muhakkak ki Komiser Trotter çalışkan ve işine bağlı bir memur. Ama onun kafalı bir insan olduğunu hiç sanmıyorum.»

Molly, «Haydi git, Giles,» dedi. «Yemek hazırlamam gerek. Komiser Trotter bensiz de yapabilir.»

«Yemek dediniz de aklıma geldi...» Paravicini çevik hareketlerle mutfakta ilerleyerek Molly'nin yanına gitti. «Siz hiç Fransız kaz ciğeriyle yemek yapmayı denediniz mi? Ekmeği iyice kızartır, üstüne kalın bir tabaka kaz ciğeri sürersiniz. Bunun üstüne tavuk ciğeri ve hafif Fransız hardalı sürülmüş domuz pastırması dilimlerini dizersiniz.»

Giles mırıldandı. «Buralarda Fransız kaz ciğeri pek bulunmuyor... Haydi, gelin, Paravicini.»

«Burada kalıp size yardım edeyim mi, hanımefendiciğim?»

Giles, «Siz salona gelin şimdi, Paravicini,» dedi.

Bay Paravicini usulca güldü. «Kocanız sizin için endişeleniyor. Normal bu...

Sizi benimle yalnız bırakmak hoşuna gitmiyor. Benim kötü niyetlerimden değil de, sadistçe bir yanım olmasından korkuyor. Onun gücü karşısında eğiliyorum.» Zarif bir tavırla eğilip selam verdi ve parmaklarının ucunu öptü.

Molly sıkıntılı bir tavırla, «Ah, Bay Paravicini,» diye cevap verdi. «Eminim ki...»

Paravicini başını salladı ve sonra Giles'e döndü. «Çok akıllıca davranıyorsunuz, genç dostum. Size... ve tabii müfettişe...



manyak bir katil olmadığımı ispat edebilir miyim? Hayır edemem. Olmayan bir şeyi ispat etmek o kadar zordur ki!» Neşeyle bir şarkı mırıldanmaya başladı.

•

Molly irkildi, «Rica ederim, Bay Paravicini. O korkunç şarkıyı söylemeyin.»

«A, sahi, 'Üç Kör Fare'yi mırıldanıyordum, değil mi? Aklıma takıldı bu parça.

Düşünecek olursanız, çirkin ve kanlı bir şarkı bu. Hiç de hoş bir parça değil.

Ama çocuklar kanlı seslerden hoşlanr-lar. Bunu hiç farketmiş miydiniz? Bu şarkı da tam İngiltere'ye göre bir şey. Zalim İngiliz kırlarına göre.. 'Kadın da kuyruklarını et bıçağıyla kesti...' Tabii bu bir çocuğun çok hoşuna gider. Size çocuklar hakkında neler anlatabilirim neler...»

Molly güç duyulur bir sesle, «Rica ederim, anlatmayın,» diye inledi, «Bence siz de çok hainsiniz!» Sinirli sinirli sesini yükseltmeye başlamıştı.

«Gülümsüyorsunuz, kahkahalar atıyorsunuz... Sizde fareyle oynayan bir kedi hali var... Oynayan...» Gülmeye başladı.

Giles, «Sakin ol, Molly,» dedi. «Haydi gel. Hep birlikte salona gidelim. Trotter sabırsızlanmaya başlamıştır. Yemeğe aldırma. Cinayet yemekten daha önemli.»

Paravicini sekerek onların peşinden gelirken, «Sizinle aynı fikirde değilim!»

diye güldü, «idam mahkûmu iştahla son yemeğini yedi! Hep böyle yazarlar...»

# 24

Christopher Wren de holde onlara katıldı. Giles kaşlarını çatarak genç adama baktı. Wren endişeyle çabucak Molly'e bir göz attı. Ama başını dimdik tutan genç kadın gözlerini ilerde bir noktaya dikmişti.

Resmigeçit yapar gibi hızla salonun kapısına gittiler. Paravicini en arkadaydı.

Yine sekip duruyordu.

Komiser Trotter'la Binbaşı Metcalf odada ayakta durmuş, bekliyorlardı. Binbaşı somurtmuştu. Yanakları kızarmış olan Trotter'in enerjik bir hali vardı.

Onlar içeri girerken, «Tamam,» dedi. «Hepinizi birarada istiyordum. Bir deney yapmak niyetindeyim. Onun için de bana yardım etmeniz şart.»

Molly, «Uzun sürer mi bu?» diye sordu. «Mutfakta işim var da. Herhalde bir ara yemek yememiz de gerekecek.»



Trotter, «Evet,» diye başını salladı. «Durumu anlıyorum, Bayan Davis ama...

Affedersiniz fakat dünyada yemekten daha önemli şeyler de var. Sözgelimi Bayan Boyle'un bir daha yemeğe ihtiyacı olmayacak.»

Metcalf, «Komiser,» dedi. «Doğrusu bu mesele bundan daha kaba bir şekilde anlatılmazdı.»

«Özür dilerim, Binbaşı Metcalf. Ben yalnızca herkesin bana yardım etmesini istiyorum.»

Molly, «Kayaklarınızı buldunuz mu, Komiser Trotter?» diye sordu.

Genç adam kıpkırmızı kesildi. «Hayır, bulamadım, Bayan Davis. Ama onları kimin aldığını tahmin edebiliyorum. Belki de... kayakları neden çaldığını da. Ancak bu ara daha fazla bir şey söyleyecek değilim.»

Paravicini yalvardı. «Rica ederim söylemeyin. Bence açıklamalar en sona bırakılmalıdır. O pek heyecanlı son bölüme.»

«Bu bir oyun değil, efendim.»

«Değil mi? Ah, işte bunda yanılıyorsunuz. Bence bu bir oyun. Biri için bir oyun...»

Molly usulca mırıldandı. «Katil çok eğleniyor...»

Diğerleri ona hayretle baktılar. Genç kadın kızardı. «Ben yalnızca Komiser Trotter'in bana söylediklerini tekrarlıyorum.»

Komiserin yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi. «Bay Paravicini'nin son bölümden söz etmesi, sanki bu bir dedektif





romanıymış gibi konuşması iyi de, ne var ki bu olay gerçek. Olan bir şey bu.»

Wren usulca boynuna dokundu. «Benim başıma gelmesin a de...»

Binbaşı Metcalf, «Haydi, haydi,» dedi. «Bırakın bu sözleri, delikanlı. Komiser şimdi bize ne yapmamızı istediğini açıklayacak.»

Komiser Trotter öksürdü. Resmi bir tavırla konuşmaya başladı. «Kısa bir süre önce sizden bazı şeyler öğrendim. Bunlar Bayan Boyle'un katli sırasında bulunduğunuz yerlerle ilgiliydi. Cinayet sırasında Bay Wren'le Bay Giles, kendi yatak odalarınday-dılar. Bayan Davis mutfaktaydı. Binbaşı Metcalf ise mahzende.

Bay Paravicini bu odadaydı.» Bir an durdu, sonra sözlerine devam etti. «Bana böyle söylediniz. Bu sözler doğru olabilir. Ama olmayabilir de. Daha açık söyleyeyim. Bu iddialardan dördü doğru. Biri yalan. Doğru olmayan hangisi?»

Hepsinin yüzlerine teker teker baktı.

Kimse bir şey söylemedi.

«Dördünüz gerçeği açıkladınız. Biriniz yalan söyledi. O yalancıyı bulmak için bir plan yaptım. Bunun yararı olabilir. Bu yalancıyı yakalarsam, o zaman katilin kim olduğunu da öğrenmiş olurum.»

Giles sert bir sesle, «Şart değil,» diye cevap verdi. «Bu kimse başka bir nedenden ötürü de yalan söylemiş olabilir.»

«Bundan kuşkum var, Bay Davis.»

«Peki ama ne yapmak niyetindesiniz? Bu iddiaların doğru olup olmadığını anlamak için elinizde bir ölçü yok ki!»

«Orası öyle... Ama herkes aynı hareketleri ikinci kez tekrarlarsa...»

Metcalf bu fikri pek aşağı gördüğünü belirten bir tavırla, «Püf,» dedi.

«Cinayetin tekrarı. Yabancıların bulduğu bir yöntem bu.»

«Cinayeti tekrarlamayacağız ki, Binbaşı Metcalf. Masum oldukları görülen kimseler hareketlerini tekrarlayacaklar. »

«Bundan ne sonuç çıkaracağınızı sanıyorsunuz?»

«Kusuruma bakmayın ama bunu şimdi açıklayacak değilim.»

Molly, «Bütün hareketlerimizi tekrarlamamızı mı istiyorsunuz?» diye sordu.

«Hemen hemen, Bay Davis.»

Bir sessizlik oldu. Biraz sıkıntılı, endişeli bir sessizlik.

Molly, bir tuzak bu, diye düşündü. Bir tuzak... Fakat onun ne yapmak istediğini anlayamıyorum...

Uzaktan bakan, salonda dört masum insanla bir suçlunun değil de, beş katilin birden toplanmış olduğunu sanırdı. Hepsi de kuşkuyla, yan yan, bu zararsız gibi gözüken denemeyi teklif eden güler yüzlü genç adama bakıyorlardı.

Wren tiz bir sesle, «Ama anlayamıyorum!» diye bağırdı. «Kesinlikle anlayamıyorum! Herkese yaptıklarını tekrarlatmakla neyi öğreneceğinizi


sanıyorsunuz? Bana pek saçma bir deneme gibi geliyor.»

'

«Öyle mi, Bay Wren?»

Giles ağır ağır, «Tabii istediğinizi yapmak zorundayız,» dedi. «Size yardım edeceğiz. Daha önce yaptıklarımızı hiç değiştirmeden tekrarlayacak mıyız?»

«Evet. Herkes aynı hareketleri yapacak.»

Bu sözlerin başka anlama da geleceğini düşünen Binbaşı Metcalf çabucak başını kaldırdı.

Komiser Trotter sözlerine devam etti. «Bay Paravicini bize, piyanonun başına geçerek, bildiğimiz o şarkıyı çaldığını söyledi. Bay Paravicini belki bize o dakikalarda ne yaptığınızı göstermek lut-funda bulunursunuz.»

«Tabii, tabii, aziz dostum, komiser bey.»

Paravicini çevik hareketlerle seke seke salonda ilerledi ve kuyruklu piyanonun yanına gitti. Tabureye yerleşerek abartılı tavırlarla, «Maestro piyanoda katilin şarkısını çalacak,» dedi. Güldü... Yine abartılı hareketlerle tuşlara bastı. Tek parmağıyla Üç Kör Fare parçasını çalmaya başladı.

Molly, pek eğleniyor, diye düşündü. Pek eğleniyor.

Büyük odada yumuşak boğuk notalar korkunç bir etki yaptı.

Komiser Trotter, «Teşekkür ederim, Bay Paravicini,» dedi. «Demek daha önce de bu şarkıyı bu şekilde çaldınız?»

«Evet komiser bey. Parçayı üç kere çaldım.»

Trotter, Molly'e döndü. «Siz piyano çalmasını biliyor musunuz, Bayan Davis?»

«Evet, Komiser Trotter.»

«Bu parçayı Bay Paravicini gibi çalabilir misiniz? Aynı şekilde?»

«Tabii...»

«O halde lütfen piyanonun başına geçin. Ben işaret verince çalmaya başlayın.»

Molly biraz şaşırmış gibiydi. Sonra ağır ağır piyanoya doğru gitti.

Paravicini tiz bir sesle itiraz ederek tabureden kalktı. «Ama, komiser, daha önce yaptıklarımızı tekrarlamayacak mıydık? Burada piyano çalan bendim.»

«Cinayet sırasındaki hareketler aynen tekrarlanacak. Fakat aynı insanlar tarafından değil.»

Giles, «Bunun... bunun sebebini anlayamadım,» dedi.

«Bu önemli bir nokta, Bay Davis. Böylece verilen bilginin... özellikle bir iddianın doğru olup olmadığını anlayacağız. Şimdi... Sizi yerlerinize göndereceğim. Bayan Davis burada, piyanonun başında oturacak. Bay Wren, lütfen mutfağa gider misiniz? Bayan Davis'in yemeklerine bakıverin. Bay Paravicini, siz lütfen Bay Wren'in yatak odasına çıkın. Orada ıslıkla

'Üç Küçük Fare'yi çalarak müzik ihtiyacınızı giderirsiniz. Bay Wren'in yaptığı gibi yani. Binbaşı Metcalf, lütfen Bay Davis'in yatak odasına çıkar ve oradaki telefonu inceler misiniz? Ve siz, Bay Davis, önce holdeki dolaba bakar ve sonra da mahzene iner misiniz?»

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra dört kişi ağır ağır kapıya doğru gittiler.

Trotter onların peşindeydi. Komiser kapıda bir an durarak omzunun üzerinden baktı.



«Elliye kadar sayın, Bayan Davis, ondan sonra çalmaya başlayın.» Diğerlerinin arkasından dışarı çıktı. Molly, kapı kapanmadan Paravicini'nin tiz bir sesle söylediklerini duydu.

«Polislerin salon oyunlarından bu kadar hoşlandıklarını hiç bilmiyordum...»

# 25

«Kırk sekiz, kırk dokuz, elli.»

Elliye gelen Molly uysal uysal piyano çalmaya başladı.

Yine o yumuşak, zalim, kısa şarkı, yankılarla dolu büyük salona yayılmaya başladı.

«Üç Kör Fare

Bak nasıl koşuyorlar...»

Molly kalbinin gitgide daha hızlı çarptığını hissediyordu. Paravicini'nin de söylediği gibi bu tuhaf, insanın aklına takılan, kanlı, küçük bir parçaydı.



Bunda da merhamet denen şeyi bilmeyen o küçük çocukların izleri vardı. İşte insan bu kavramdan yoksun bir adamla karşılaştığı zaman dehşete kapılıyordu.

Genç kadın hayal meyal yukarıdaki yatak odasında da aynı şarkının ıslıkla çalındığını duyuyordu. Paravicini,. Christopher Wren rolündeydi.

Birdenbire yandaki kütüphaneden radyo sesi geldi. Komiser Trotter açmıştı herhalde. Demek ki komiser Bayan Böyle rolündeydi.

Molly, ama neden, diye düşündü. Bütün bunların ne yararı var? Bir tuzak bu...

Fakat nasıl bir tuzak? Trotter'in bize tuzak kurduğundan eminim...

Genç kadının ensesine soğuk bir rüzgâr çarptı. Molly çabucak başını çevirdi.

«Herhalde kapı açıldı... biri odaya girdi...» Ama hayır, salon boştu. Molly'nin sinirleri gerilmişti bir kere. Genç kadın korkuyordu şimdi. «Ya biri içeri girerse? Sözgelimi Paravicini... Kapıda belirse... Sekerek bana doğru gelse.

Uzun parmaklarının kıvrılıp büküldüğünü farketsem...»

— 79 —

'Demek kendi cenaze marşınızı çalıyorsunuz, hanımefen-diciğim? Güzel bir düşünce bu...'

«Saçmalama, Molly. Budalalık etme... Kuruntuya kapılma... Zaten adamın tam tepende ıslık çaldığını da duyuyorsun. O da senin piyanonu işitiyor...»

Az kalsın parmaklarını piyanodan çekiyordu. Çünkü aklına bir şey gelmişti. «Ama hiç kimse Paravicini'nin piyano çaldığını duymadı ki! Tuzak bu mu? Acaba Bay Paravicini o sıra piyanonun başında değil miydi? Yoksa buradan çıkıp kütüphaneye mi girmişti? Kütüphanede Bayan Boyle'u mu boğuyordu?...»

«Trotter benden piyano çalmamı isteyince Paravicini kızdı. Çok kızdı hem de.

Adam ayrıca piyanoyu çok hafif çaldığı için bunun dışardan duyulmadığını iddia edecek... Çünkü şarkıyı geçen defa duymayanlar bu kez işitirlerse... o zaman Trotter de isteğini elde etmiş olur. Yani yalan söyleyen adamı bulur...»

Salonun kapısı açıldı. Sinirleri gerilerek Paravicini'yi beklemeye başlamış olan Molly az kalsın bağırıyordu. Fakat içeri Komiser Trotter girdi. Aynı anda da genç kadın üçüncü kez çaldığı şarkının sonuna geldi.

Adam, «Teşekkür ederim, Bayan Davis,» dedi. Hayatından pek memnun olduğu anlaşılıyordu. Hareketleri canlı ve güven doluydu.

Molly ellerini tuşlardan kaldırdı, «istediğiniz oldu mu?»

«Tabii ya..» Trotter'in sesi sevinçliydi. «İstediğimi elde ettim.»

«Hangisi? Kim?»

«Bunu bilmiyor musunuz, Bayan Davis? Haydi, haydi, bu o kadar anlaşılmayacak bir şey değil ki? Ama aklıma gelmişken şunu da söyleyeyim; çok aptalca davrandınız.

Bana durmadan üçüncü kurbanı arattınız. Tabii bu yüzden de kendinizi müthiş bir tehlikeye

attınız.»

«Ben mi? Ne demek istediğinizi anlayamadım.»



«Benimle dürüst konuşmadığınızı kastediyorum, Bayan Davis. Benden bazı şeyler gizlediniz... Bayan Boyle'un yaptığı gibi.» «Anlamadım.»

«Pekâlâ da anladınız. Ben Longridge Çiftliği olayından söz ettiğim zaman, bu konuyu gayet iyi bildiğinizi anladım. Tabii ya! O ara çok endişeliydiniz. Ve Bayan Boyle'un bu bölgedeki yetimhanede çalıştığını da siz onayladınız. O da buralıydı. Siz de. Üçüncü kurbanın kim olacağını düşünmeye başlar başlamaz, hemen sizin üzerinizde durdum. Longridge Çiftliği olayını iyi biliyordunuz.

Bildiğiniz gibi biz polisler göründüğümüz kadar aptal değilizdir.»

Molly alçak sesle, «Anlamıyorsunuz...» diye mırıldandı. «Ben o olayı hatırlamak istemiyorum.»

«Bunu çok iyi anlıyorum,» Trotter'in sesi biraz değişmişti. «Kızlık soyadınız Wainwright'ti değil mi?» «Evet,»

«iddia ettiğinizden biraz daha büyüksünüz sanırım. O olay sırasında da Abbeyvale okulunda öğretmendiniz.» «Hayır.»

«Evet, Bayan Davis, evet.» «Değildim! Bana inanın.»

«Ölen o küçük çocuk, yazdığı mektubu size yollamayı başardı. Bir pul çaldı.

Mektubunda yardım istiyordu. Müşfik öğretmeninden yardım dileniyordu. Bir çocuğun okula neden gelmediğini öğrenmek, bir öğretmenin görevidir. Ama siz bunu anlamaya çalışmadınız bile. O zavallının mektubuna aldırmadınız.»



«Susun!» Molly'nin yanakları kıpkırmızıydı. «Sözünü ettiğiniz benim ablam.

Okulun öğretmenlerindendi. Ablam mektuba aldırmazlık da etmedi. Ne var ki, o sıra hastaydı. Zatüree olmuştu. O mektubu ancak zavallı çocuk öldükten sonra gördü. O zaman çok sarsıldı. Fena halde sarsıldı. Çünkü çok hassas bir insandı.

Bir suçu da yoktu aslında. Ablam bu olay yüzünden çok acı çektiği için, olayı hatırlamaya .hiçbir zaman dayanamadım. Benim için her



zaman bir karabasandan farksızdı.» Molly elleriyle gözlerini kapatmıştı.

Parmaklarını indirdiği zaman Trotter'in kendisini dikkatle süzdüğünü farketti.

Adam usulca, «Demek o sizin ablanızdı...» diye mırıldandı. «Eh, sonuçta...»

Birdenbire tuhaf bir tavırla güldü. «Bu durumu değiştirmez, değil mi? Sizin ablanız... benim kardeşim.» Cebinden bir şey çıkardı. Şimdi mutlu mutlu gülümsüyordu.

Molly adamın elindeki şeye bakmaktaydı. «Ben polisin tabanca taşımadığını sanıyordum.»

Genç adam, «Polisin tabancası yoktur,» dedi. Sonra devam etti. «Ancak anlayacağınız, ben polis değilim, Bayan Davis. Ben Jim'im. Georgie'nin ağabeyi.

Benim polis olduğumu sandınız. Çünkü köydeki kulübeden telefon ederek Komiser Trotter'in buraya geleceğini haber verdim. Köşke varınca da dışardaki telefon tellerini kestim. Polis merkezine telefon etmenizi istemiyordum...»

Molly ona bakakalmıştı. Tabancanın namlusu kendisine doğru çevrilmişti şimdi.

«Kımıldamayın, Bayan Davis... Bağırmayın da... Yoksa tetiği hemen çekerim.» Hâlâ gülümsüyordu.

Molly dehşetle, bunun bir çocuğun gülümsemesinden farksız olduğunu gördü... Adam konuşurken sesi de bir çocuğunkine benzemeye başlamıştı.

«Evet... Ben Georgie'nin ağabeysiyim. George, Longridge Çiftliğinde öldü. O kötü kadın bizi oraya yolladı. Çiftçinin karısı bize çok eziyet etti. Siz de yardımımıza koşmadınız... Üç Kör Fare... O zaman, büyüdüğümde sizi öldüreceğimi söyledim, işte büyüdüm. Ve büyükler istediklerini yapabilirler.»

Molly kendini topladı. Kendi kendine, onunla konuş, diyordu. Onu oyala. Sonra, ama Jim, diye mırıldandı. Dinle. Buradan kolaylıkla kaçamayacaksın.

Trotter'in gülümsemesi söndü. «Biri kayaklarımı çaldı. Onları bulamıyorum.» Bir kahkaha attı. «Ancak yakamı yine kurtarırım. Bu elimdeki kocanızın tabancası.

Bunu çekmeceden aldım. Herhalde sizi onun vurduğunu sanacaklar. Hoş aldırdığım da yok ya! Çok eğlendim. Rol yapmak hoşuma gitti. Londra'daki o kadın... Beni tanıdığı zaman yüzündeki ifadeyi görmeliydiniz. Sonra bu sabahki o budala kadın...» Başını salladı.

Derken biri ıslık çalmaya başladı. Bu ses odada acayip bir etki yaptı. Biri, «Üç Küçük Fare» şarkısını ıslıkla çalıyordu.

Trotter irkildi. Tabanca sallandı.

Biri bağırdı. «Yere yatın, Bayan Davis!»

Molly kendini yere attı. Aynı anda kapının yanındaki kanepenin arkasından fırlayan Binbaşı Metcalf, Trotter'in üzerine atıldı. Tabanca patladı, kurşun Molly'nin halasının pek sevdiği biçimsiz yağlıboya tablolardan birine saplandı.

Bir dakika sonra ortalık iyice karıştı. Giles içeri daldı. Peşinde Wren'le Paravicini vardı.

Trotter'i sıkıca yakalamış olan Metcalf sert sert, kesik kesik konuşmaya başladı. «Siz piyano çalarken usulca içeri girdim... Kanepenin arkasına saklandım. Ta başlangıçta ondan kuşkulan-mıştım... Yani... onun polis olmadığını biliyordum. Çünkü polis benim. Adım Tanner. Müfettiş Tanner. Metcalfla anlaştık ve ben onun yerine geçtim. Scotland Yard köşkte birinin bulunmasının doğru olacağına karar vermişti. Şimdi, oğlum... İyice uysallaşmış olan Trotter'a dönmüştü. Şefkatle, «Sen şimdi benimle gel,» dedi. «Sana kimse zarar vermeyecek.

Rahat edeceksin... Biz sana bakacağız.»

Bronz tenli genç adam, çocuk sesiyle, «Georgie bana kızmaz, değil mi?» diye sordu.

Metcalf, «Hayır, hayır,» dedi. «Georgie hiç kızmaz.» Sonra Giles'in önünden geçerken ona, «Zavallı,» diye fısıldadı, «iyice kaçırmış.»







Birlikte dışarı çıktılar.

Paravicini, Wren'in koluna dokundu. «Siz de benimle gelin, aziz dostum.»

Yalnız kalan Molly'le Giles birbirine baktılar, sonra da birbirinin kollarına atıldılar.

Giles, «Sevgilim...» diye fısıldadı. «Yaralanmadığından emin misin?»

«Bir şeyim yok, Giles... Bir şeyim yok... Ama aklım çok karışmıştı. Sen... o gün Londra'ya neden gittin?»

«Sevgilim, yarın evlenme yıldönümümüz. Sana bir hediye almak istiyordum.»

«Ne garip! Ben de sana hediye almak için Londra'ya gitmiştim. Bunu öğrenmeni istemiyordum.»

«O sinirli budalayı delicesine kıskanıyordum. Herhalde çıldırmıştım... Beni affet, sevgilim.»

Kapı açıldı, Paravicini bir teke gibi seke seke içeri girdi. Neşeyle gülüyordu.

«Barışma sahnesini yarıda kestim sanırım. Çok güzel bir sahneydi. Ancak ne yazık ki artık size, 'Allahaısmarladık,' demek zorundayım. Bir polis cipi buraya kadar gelmeyi başarmış. Beni de götürmeleri için onları ikna edeceğim.» Eğilerek esrarlı bir tavırla Molly'nin kulağına fısıldadı. «Belki yakında bazı sıkıcı durumlarla karşılaşacağım. Ama işleri düzeltebileceğimden eminim. Belki ileride içinde bazı şeyler bulunan bir paket alırsınız... Sözgelimi Fransız kaz ciğeri, Amerikan jambonu... Sonra bazı naylon eşyalar... Bunları benim, pek hoş bir hanımefendiye sevgilerimle birlikte yolladığımı herhalde anlarsınız. Bay Davis, çekimi holde masaya bıraktım.» Molly'nin elini öperek seke seke kapıya gitti.

Molly mırıldandı. «Naylon? Kaz ciğeri? Kim bu Bay Paravicini? Yoksa Noel Baba mı?»

Giles, «Kaçakçı ve karaborsacı bir Noel Baba sanırım,» dedi.

Christopher Wren kafasını çekine çekine kapıdan uzattı. «Yavrucuklarım... Size engel olmadığımı sanırım. Fakat mutfakta feci bir yanık kokusu var. Acaba bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyor mu?»

Molly acı acı, «Böreğim!» diye bağırarak odadan fırladı.

SON



Bayan Beresford divanda yerini değiştirerek sıkıntılı sıkıntılı pencereden dışarı baktı. Manzara pek de güzel sayılmazdı. Yalnızca yolun karşı tarafındaki küçük apartmanlar gözüküyordu. Bayan Beresford içini çekti, sonra da esnedi.

«Keşke bir şeyler olsa...»

Kocası sitemle ona baktı. «Dikkatli ol, Tuppence. Acayip heyecanlar peşinde koşman beni endişelendiriyor.»

Tuppence yeniden içini çekerek dalgın dalgın gözlerini kapattı. Şarkı söyler gibi, «Ve böylece Tommy'le Tuppence evlendiler,» dedi. «Ve ömürlerinin sonuna kadar mutlu oldular. Altı yıl sonra hâlâ mutluydular... Ne tuhaf değil mi?

Hiçbir şey insanın tahmin ettiği gibi olmuyor.»

«Çok derin bir söz bu, Tuppence. Ama orijinal değil. Ünlü şairler ve onlardan daha ünlü din adamları da aynı şeyi söylemişler. Kusura bakmazsan açıklayayım, bu düşünceyi senden çok daha güzel şekilde anlatmışlar.»

Tuppence ona aldırmaksızın sözlerini sürdürdü. «Altı yıl önce, istediklerimi alacak kadar paraya ve bir de sana sahip olduğum anda hayatın 'tatlı bir şarkıdan' farksız olacağını düşünüyordum. Senin o pek iyi bildiğin şairlerden biri böyle söylemiş işte.»

Tommy soğuk soğuk, «İçini sıkan para mı, yoksa ben miyim?» diye sordu.

Tuppence şefkatle, «iç sıkıntısı' kelimeleri uygun değil.» dedi. «Ben yalnszca bana mutluluk veren şeylere fazla alıştım, işte sorun bu. İnsan nezle oluncaya kadar, burnundan soluk almanın ne kadar olağanüstü bir şey olduğunu farketmiyor.»



«Seni biraz ihmal etmemi ister misin? Başka kadınlarla gece kulüplerine gideyim mi? Böyle şeyler yapayım mı?»

Tuppence mırıldandı. «Bunun bir yararı olmaz ki! O gece kulüplerinde bana rastlarsın. Ben başka erkeklerle birlikteyken yani. Ve tabii ben senin o


kadınlarla hiç ilgilenmediğini gayet iyi anlarım. Buna karşılık sen benim o yabancı erkeklere ilgi duyup duymadığıma bir türlü karar veremezsin. Kadınlar çok daha beceriklidir.»

Kocası mırıldandı. «Erkekler yalnızca alçakgönüllülükte tam numara alırlar.

Senin nen var, Tuppence? Neden böyle huzursuzsun?»

«Bilmem ki! Bir şeyler olmasını istiyorum. Heyecanlı bir şeyler. Yeniden casus kovalamak hoşuna gitmez miydi, Tommy? Bir zamanlar geçirdiğimiz o tehlikeleri düşün. Tabii sen yine Gizli Ser-vis'tensin, ama şimdi sadece büroda çalışıyorsun.»

«Yani beni içki kaçakçısı kılığında Rusya'nın karanlık bölgelerine yollamalarını mı istiyorsun?»

Tuppence, «O da bir işe yaramaz ki,» dedi. «Benim seninle birlikte gitmeme izin vermezler. Oysa heyecanlı bir şeyler olmasını asıl isteyen benim. Yapacak bir şeyler! Bütün gün bu sözleri tekrarlayıp duruyorum.» Genç kadın bir an sustu.

«Sen de heyecanlı bir şeyler olmasını gizli gizli istemiyor musun?»

Tommy başını salladı. «Hayır... Ya da istediğimi sanmıyorum. İnsanın heyecanlı olaylar istemesi güzel fakat bu sonunda hiç hoşuma

gitmeyebilir.»

Tuppence, «Şu erkekler ne kadar da tedbirli oluyorlar,» diye içini çekti.

Aynı anda kapı açıldı, içeriye on beş yaşlarında bir çocuk girdi. Albert'ti bu.

Kurumlu bir tavırla, «Evde misiniz, madam?» diye, sordu, «Ön kapı çalındı da.»

j

Tuppence başını salladı. Albert dışarı çıkınca da, «Sinemayai fazla gitmese daha iyi olacak,» diye mırıldandı. «Şimdi de bir lordun! uşağı rolünde. Neyse ki misafirlerin kartını alıp bana gümüş tepsiyle! getirme merakından onu vazgeçirdim.»

Kapı yeniden açıldı Albert, «Bay Carter,» dedi. Sanki bu soyluluk unvanıymış

gibi bir tavır takınmıştı.

Tommy şaşkınlıkla bağırdı. «Şef!»

Tuppence sevinçle haykırarak, yerinden fırladı, içeri giren uzun boylu, kır saçlı, yorgun gülüştü ve zeki bakışlı adamı karşıladı. «Bay Carter, sizi gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsiniz.»

«Buna memnun oldum. Şimdi bir soruma cevap verin. Hayatı nasıl buluyorsunuz?»

Tuppence'in gözlerinde neşeli bir pırıltı belirdi. «Memnunluk verici ancak biraz da sıkıntılı.»

Bay Carter, «Çok güzel,» dedi. «Uygun zamanda gelmiş olduğum anlaşılıyor.»

Tuppence bağırdı. «Heyecanlanmaya başlıyorum.»

Hâlâ bir lordun uşağı rolünü oynamakta olan Albert çay getirdi. Bu iş kazasızca halledildikten sonra, Tuppence hemen, «Bu sözlerinizin özel bir anlamı vardı değil mi?» diye sordu. «Bizi gizli bir görevle Rusya'nın karanlık bölgelerine mi yollayacaksınız?»

Bay Carter, «Pek değil...» dedi.

«Ama bir sorun olmalı ortada.»

«Evet var. Siz tehlikeden korkan kadınlardan değilsinizdir, Bayan Beresford.

Öyle sanıyorum.»

Tuppence'in gözleri heyecanla parlıyordu.

«Büro için yapılması gereken bir iş var. ikinizi düşündüm.»

Tuppence, «Devam edin,» dedi.

Bay Carter masadan bir gazete aldı. «Sizin de Daily Leader okuduğunuz anlaşılıyor.» ilan sayfasını açarak bir yeri işaret etti. «Şurayı okuyun.»

Tommy istenileni yaptı.

«Blunt Dedektif Bürosu. Müdür: Theodore Blunt. Öze! araştırmalar. Sır saklamasını bilen, son derece usta dedektiflerden meydana gelmiş geniş bir kadro. Araştırmalar derin bir gizlilik içinde yürütülür. Danışma ücretsizdir.

Haleham Sokağı No. 118.»

Tommy merakla Bay Cartera bakti.





Adam başını salladı. «Büro bir süreden beri iflas halindeydi. Bir ahbabım orayı pek ucuza devraldı. Büroyu bir süre denemeyi düşünüyoruz.

Örneğin... altı ay için. Tabii bu süre boyunca büroyu bir müdürün yönetmesi gerek.»



Tommy sordu. «Bu işi Theodore Blunt yapamıyor mu?»

«Bay Blunt biraz tedbirsizlik etmiş. Scotland Yard işe karışmak zorunda kalmış.

Kendisi tutuklu şimdi. Ama öğrenmek istediklerimizi bize bir türlü açıklamıyor.»

Tommy, «Anlıyorum,» dedi. «Daha doğrusu anladığımı sanıyorum.»

«Bürodan altı ay için izin alın, Tommy. Hastalık izni. Tabii eğer dedektif bürosunu Theodore Blunt adıyla yönetmek isterseniz ben buna karışacak değilim.»

Tommy dikkatle şefine baktı. «Bana talimat verecek misiniz, efendim?»

«Bay Blunt yabancılarla da iş yapıyordu sanırım. Üzerinde Rus pulu olan mavi zarflara dikkat edin. Mektuplar sözde bir salam tüccarı tarafından yazılıyor.

Adam yıllar önce bu memlekete iltica eden karısının bulunmasını istiyor. Pulu ıslatın. Pulun altında 16 sayısının yazılı olduğunu göreceksiniz. Mektupların kopyasını çıkarın, asıllarını da bana yollayın. Ayrıca biri büroya gelerek 16

numaradan söz ederse hemen bana haber verin.»

Tommy, «Anlıyorum, efendim,» dedi. «Bu talimattan başka?» Bay Carter masadan eldivenlerini alarak gitmeye hazırlandı. «Büroyu istediğiniz gibi yönetebilirsiniz.» Gözlerinde muzip bir pırıltı belirdi. «Herhalde dedektiflik Bayan Beresford'un hoşuna gider.»

Bay ve Bayan Beresford birkaç gün sonra Blunt Dedektif Bürosuna yerleştiler.

Büro Bloomsbury'de, pek eski bir binanın ikinci katındaydı. Öndeki küçük odada Albert uşak rolünden vazgeçip yardımcı olarak çalışmaya başladı. Bir kesekâğıdı şeker, mürekkepli eller ve karmakarışık saçların bu role çok uygun olduğunu düşünüyordu.

Girişte iki kapı vardı. Bunlardan birinin üzerinde 'Sekreterler,' ötekinde ise

'Özel' diye yazılıydı. Özel odaya koskocaman, ciddi görünüşlü bir yazı masası konmuştu. Arkadaki raflarda duran süslü etiketli klasörlerin içi boştu. Masanın başında sahte Bay Blunt oturuyor, sanki bütün hayatı boyunca dedektif büroları yönetmiş gibi bir tavır takınmaya çalışıyordu. Tabii dirseğinin dibinde bir telefon vardı. Tuppence'la birkaç etkili telefon konuşması da hazırlamışlardı.

Bu konuda Albert'e bilgi verilmişti.

Yandaki odada Tuppence, bir yazı makinesi, 'Büyük Şef inki kadar süslü olmayan masalar ve sandalyeler, çay yapmak için de bir gazocağı vardı.

Her şey tamamdı. Eksik olan yalnızca müşterilerdi...

ÖLÜLER EVİ

Tuppence, «Ne...» diye başladı, sonra durakladı. Yandaki 'Sekreterler' odasından Bay Blunt'ın özel bürosuna girmiş, kocasının duvardaki delikten girişi gözetlediğini görünce şaşırmıştı.

Tommy ihtar eder gibi, «Hişşş...» dedi. «Zili duymadın mı? Bir kız geldi. Hoş

bir kız... Hatta... fevkalade hoş bir kız... Albert şimdi ona benim Scotland Yard'la konuştuğumu anlatıyor.»

Tuppence ısrarla, «Ben de bakayım,» diye fısıldadı.

Tommy biraz da istemeye istemeye yana çekildi. Tuppence gözünü deliğe uydurdu.

Usulca, «Eh, fena değil,» diye itiraf etti. «Elbiseleri çok güzel. En son moda.»

Tommy, «Fevkalade güzel,» dedi. «Mason'un romanlarında sözünü ettiği giysiler gibi. Anlayışlı, zeki ve fevkalade güzel... Evet... Ben bu sabah ünlü Fransız dedektifi 'Hanaud' rolüne çıkacağım.»

Tuppence, «Hım...» diye mırıldandı. «Tanınmış bütün dedektiflerin arasında en az Hanaud'a benziyorsun. Çabucak kılığını ve kişiliğini değiştirebilir misin? Büyük bir komedi ustası, bir sokak





çocuğu, anlayışlı bir dost olabilir misin? Hem de beş dakika içerisinde?»

Tommy elini şiddetle masaya vurdu. «Ben onu bunu bilmem. Buranın patronu

benim.

Tuppence. Kızı buraya

alacağım.»

Masadaki zile bastı.

Albert müşteriyi içeriye aldı. Kız sanki daha kararını verememiş gibi kapıda durakladı. Tommy ona doğru ilerleyerek: «Buyrun, matmazel. Lütfen şuraya oturun,» dedi.

Tuppence az kalsın boğuluyordu. Onun çıkardığı sesi duyan Tommy çabucak karısına döndü. Tehlikeli bir tavırla, «Bir şey mi söylediniz, Miss Robinson?» diye sordu. «Hayır mı? Ben de öyle tahmin etmiştim zaten.» Yeniden kıza baktı. «Ciddi 

ve resmi tavırlar takınmayacağız. Bana meseleyi anlatın. Sonra size en iyi şekilde nasıl yârdım edebileceğimi konuşuruz...»

Kız, «Çok iyisiniz...» diye mırıldandı. «Şey... Affedersiniz...

Siz yabancı mısınız?»

Tuppence yine boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı. Tommy yan gözle öfkeli öfkeli ona baktı. Sonra kendini zorlayarak, «Pek de öyle sayılmaz,» dedi. «Ama son yıllarda dışarda çalıştım... Ben Fransız polisinin yöntemlerini uygularım.»

Bu sözler kızı etkilemişti. «Ya?..»

Tommy'nin söylediği gibi çok güzeldi. Genç ve incecikti. Ciddi bakışlı iri gözleri, altın gibi saçları vardı. Çok endişeli olduğu daha ilk bakışta belli oluyordu. Küçük elleriyle çantasını bir açıyor, bir kapıyordu. «Önce size adımı söyleyeyim, Bay Blunt. Ben Lois Hargreaves'im. Thurniy adlı pek büyük ve eski bir köşkte oturuyorum. Ev kırların ortasında. Yakınında Thurniy Köyü var. Ama pek küçük, önemsiz bir yer. Kışları ava çıkıyor, yazları tenis oynuyoruz.

Kendimi orada hiçbir zaman yalnız hissetmedim. Zaten kır hayatını, kentte yaşamaya her zaman tercih etmişimdir.»

# 1

«Bütün bunları, durumu iyice anlamanız için açıklıyorum. Bizimki gibi küçük bir köyde, olaylar her zaman büyük önem kazanır. Bir hafta önce bana postayla bir kutu çikolata geldi. Kutuda gön-



derenin kim olduğunu belirtecek hiçbir işaret yoktu. Ben aslında çikolata sevmem pek. Ancak evde sevenler var tabii. Kutu elden ele dolaştı. Sonunda çikolatalardan yiyen herkes hastalandı. Doktor çağırttık. Doktor yemekler konusunda sorular sorduktan sonra çikolataların geri kalanlarını alıp götürdü.

Onları tahlil ettirdi. Bay Blunt, o çikolatalarda arsenik varmış. Kimseyi öldürecek kadar değil. Fakat insanı hasta etmeye yetecek miktarda.»

Tommy, «Çok garip!» diye fikrini açıkladı.

«Bu olay Dr. Burton'u çok heyecanlardırdı. O civarda benden önce iki kişiye daha böyle zehirli çikolatalardan gelmiş olduğunu açıkladı. Her seferinde de büyük köşkler seçilmiş ve ev halkı çikolatalardan yedikten sonra hastalanmış. Çevreden gerizekâlı biri, hoşa gitmeyecek, kötü bir şaka yapıyor olabilirdi.»

«Tabii, tabii, Miss Hargreaves.»

«Dr. Burton polise başvurmamı istedi.»

Tommy, «Normal bu,» dedi. «Ama sizin böyle yapmadığınız anlaşılıyor. Öyle değil mi, Miss Hargreaves?»

Kız, «Öyle,» diye itiraf etti. «Bu birtakım gürültülere, olayın gazetelere düşmesine neden olacaktı. Bizim oradaki polis müfettişini iyi tanırım. Hiçbir şeyin içyüzünü ortaya çıkaramaz!.. Gazetelerdeki ilanlarınızı görüyordum. Dr.

Burton'a, bu işi özel bir dedektife vermenin çok daha iyi olacağını söyledim.»

«Anlıyorum.»

«ilanınızda sırların gizleneceğinden ısrarla söz ediyorsunuz. Yani... ben istemedikçe, öğrendiklerinizi başkalarına açıklamayacaksınız. Öyle değil mi?»

Tommy kıza merakla baktı. Tuppence ise hemen atıldı. «Miss Hargreaves'in bize her şeyi anlatması çok daha iyi olur sanırım.» Bu iki kelimenin üzerinde iyice durmuştu.

Lois Hargreaves kıpkırmızı kesildi. Endişelenmişti.

Tommy çabucak, «Evet,» dedi. «Miss Robinson haklı. Bize her şeyi anlatmalısınız.»

«Fakat siz...» Kız durakladı.



«Anlattıklarınız aramızda kalacak.»

«Teşekkür ederim. Sizinle açık açık konuşmam gerektiğini biliyordum. Bay Blunt o çikolataları bizim evden biri yollamıştı.»

«Bunu nasıl anladınız, matmazel?»

«Çok basit. Elime bir kâğıt geçti mi, muhakkak gülünç bir resim yaparım.

Birbirine bağlı üç balık. Kısa bir süre önce Lond-ra'daki bir mağazadan köşke çorap yollamışlardı. Postacı geldiği sırada biz kahvaltıdaydık. Ben gazetedeki bilmeceyi çözüyordum. Çorap paketini açmadan, üzerine elimde olmayarak yine o üç balık resmini yaptım. Tabii sonra bu konuyla ilgilenmedim. Ama çikolata kutusunun sarılmış olduğu paket kâğıdını incelerken, köşesinde çorap mağazasının 

etiketi olduğunu farkettim. Tabii yırtılmış, bir parçası kalmıştı. Yanında da benim balık resmi duruyordu.»

Tommy iskemlesini öne doğru çekti. «Çok ciddi bir durum bu. Çikolataları gerçekten sizin evden birinin göndermiş olması olasılığını güçlendiriyor. Fakat affedersiniz, bu durum sizin polis çağırmanızı neden engellesin?»

Lois Hargreaves onun gözlerinin içine baktı. «Size meseleyi açıkça söyleyeceğim, Bay Blunt. Ben bu olayın örtbas edilmesini isteyebilirim.»

Tommy yerinden doğruldu. «Böylece durum açıklık kazanmış oldu. Kimden kuşkulandığınızı bana açıklamak istediğinizi düşünüyorum, Miss Hargreaves.»

«Kimseden kuşkulanmıyorum. Fakat bazı olasılıklar var.»

«Tabii, tabii. Şimdi lütfen bana evdekiler hakkında ayrıntılı bilgi verin.»

«Hizmetçilerin hepsi de yıllardan beri yanımızda çalışıyor. Orta hizmetçisi hariç. Size şunu açıklamam gerek, Bay Blunt. Beni teyzem Lady Radclyffe büyüttü.

Çok zengindi. Kocası büyük bir servet yapmış ve sonra da kendisine asalet unvanı verilmişti. Thurniy Köşkünü de eniştem almıştı. Köşke yerleştikten iki yıl sonra eniştem öldü. Teyzem de beni yanına çağırdı. Hayattaki tek yakını bendim. Köşkte eniştemin yeğeni Dennis Radclyffe de vardı. Tabii ben ondan hep, 'Kuzenim,' diye söz ederdim ama aslında aramızda bir akrabalık yoktur. Lucy Teyzem bütün servetini Dennis'e bırakacağını, bana ise belirli bir para verileceğini hep söylerdi. 'Bu serveti bir Radclyffe yaptı,' derdi. 'Onun için para yine bir Rad-clyffe'e kalmalıdır.' Ancak Dennis yirmi iki yaşındayken teyzem onunla müthiş şekilde kavga etti. Galiba bunun nedeni de Dennis'in bazı borçlarıydı. Teyzem bir yıl sonra öldüğü zaman, bütün servetini bana bırakmış

olduğunu öğrenerek şaşırdım. Dennis için bu ağır bir darbe oldu. Bu yüzden çok üzüldüm. O isteseydi, parayı kendisine verecektim. Oysa yasalara göre böyle bir şey yapılamazmış. Fakat ben yirmi bir yaşına basıp reşit olur olmaz bir vasiyetname yaptım. Vasiyetimde bütün servetimi Dennis'e

bırakıyordum. Bu konuda hiç olmazsa bu kadarını yapabildim. Yani bana bir araba çarparsa, servet Dennis'in olacak.»

Tommy, «Anlıyorum,» dedi. «Peki ne zaman yirmi bir yaşına bastınız, sorabilir miyim?»

«Üç hafta önce.»

Tommy, «Ah!» diye başını salladı. «Şimdi bana şu anda köşkte bulunanlar hakkında ayrıntılı bilgi verir misiniz?»

«Hizmetçileri mi soruyorsunuz? Yoksa ötekileri mi?»

«Hepsini.»

«Demin de söylediğim gibi, hizmetçiler yıllarden beri yanımızda çalışıyorlar.

Aşçı Bayan Holloway, kendisine mutfakta yardım eden yeğeni Rose. Sonra iki yaşlı hizmetçi var. Bir de teyzemin oda hizmetçisi Hannah, O bana çok bağlıdır. Orta hizmetçisinin adı ise Esther Quant. Sakin ve iyi bir kız... Bize gelince... Miss Logan. Lucy Teyzenin yardımcısıydı o. Şimdi de benim adıma evi yönetiyor. Sonra demin söz ettiğim Dennis Radclyffe. Bu ara köşkte misafir olan eski okul arkadaşım Mary Chilcott.»

Tommy bir an düşündü. «Ortada kuşkulanılacak birinin olmadığı görülüyor... Bir kimsenin üzerinde durmanız için belirli bir neden olduğunu da sanmıyorum. Siz galiba bu işi... hizmetçilerden başka birinin yapmış olmasından korkuyorsunuz.

Öyle değil mi?»

«Evet, öyle, Bay Blunt. O pa"ket kâğıdını kimin aldığını gerçekten bilmiyorum.

Üstündeki adres kitap harfleriyle yazılmıştı.»

Tommy mırıldandı. «Yapılacak bir tek şey var... Benim olay yerinde bulunmam gerekiyor.»

Kız merakla ona baktı.

Tommy düşünüyordu. «Şimdi siz köşktekilere iki misafirinizin geleceğini açıklayın. Amerikalı arkadaşlarınız Bay ve Bayan Van Düsen. Bunu doğal bir şekilde yapabilir misiniz?»

«Ah, tabii. Bu bakımdan güçlük çekmem. Köşke ne zaman geleceksiniz? Yarın mı?

Öbür gün mü?»



«Yarın. Kaybedilecek zaman yok.»

«Çok iyi.» Kız ayağa kalkarak elini uzattı.

«Bir şey daha var, Miss Hargreaves. Bizim kim olduğumuzu kesinlikle kimseye açıklamayın. Bu konuda tek bir kelime bile söylemeyin.»

Tommy kızı geçirdikten sonra geri döndü. «E, ne diyorsun, Tuppence?»

Genç kadın kesin bir tavırla, «Bu durum hiç hoşuma gitmedi,» dedi. «Özellikle çikolataların içinde o kadar az arsenik oluşu.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Anlamıyor musun? O civardakilere yollanan bütün o çikolatalar bir şaşırtmaca.

Herkesin, 'Bu civarda bir manyak var,' diye düşünmesini sağlayacak bir hile.

Sonra kız gerçekten zehirlenince de yine aynı şeyi düşünecekler. Eğer o paket kâğıdını farketmese-lerdi, çikolataları köşkten birinin yolladığı kimsenin aklına gelmeyecekti.»

«Haklısın... Kızı ortadan kaldırmaya çalıştıklarını mı düşünüyorsun?»

«Korkarım öyle. Lady Radclyffe'in vasiyetnamesine dair gazetelerde bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum. Kiz büyük bir servete kondu.»

«Evet. Ve üç hafta önce reşit olunca da bir vasiyetname hazırladı. Durum kötü.

Dennis Radclyffe için demek istiyorum. Kızın ölümü onun çok işine yarayacak.»

¦«

<'< Tuppence başını salladı. «İşin kötüsü kız da öyle düşünüyor! İşte bu yüzden olaya polisi karıştırmak istemiyor. Genç adamdan kuşkulanmaya başlamıştı bile.

Bu şekilde hareket ettiğine bakılırsa, kızcağız Dennis'e âşık.»

Tommy düşünceli bir tavırla mırıldandı. «Öyleyse adam kızla neden evlenmiyor?

Öylesi daha güvenceli olur.»

Tuppence ona hayretle baktı. Sonra tıpkı bir Amerikalı gibi, «Vay vay vay,»

dedi. «İyi söyledin! Oh, oh! Görüyorsun ya Miss Van Düsen rolüne hazırlanıyorum.»

«Bu işi yasaya göre çözümleyebilecekken neden cinayet işlemeye kalkışıyor?»

Tuppence bir iki dakika düşündü. «Tamam, anladım! Herhalde Dennis Oxford'dayken barda çalışan bir kızla evlendi. Lucy Teyzeyle de bu yüzden kavga ettiler. Evet, durum meydanda.»

Tommy, «O halde zehirli çikolataları o barda çalışan kıza neden yollamıyor?»

diye sordu. «Böylesi daha uygun. Böyle delice sonuçlara varmaktan vazgeç, Tuppence.»

Tuppence küçümser bir bakışla, «Ben olayları inceler, bunlardan mantıklı bir sonuç çıkarırım. Bu senin ilk boğa güreşin, dostum. Arenada yirmi dakika kal, ondan sonra...»

Tommy masadaki kağıtları ona doğru fırlattı.

«Tuppence! Tuppence, buraya gel!»

Ertesi sabah, kahvaltı zamanıydı. Tuppence telaşla yatak odasından fırladı, yemek salonuna koştu. Tommy eline bir gazeteyle odada bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu.

«Ne var?»

Tommy hızla dönerek gazeteyi karısının eline sıkıştırdı. Bir taraftan da başlığı işaret ediyordu.

«ESRARLI ZEHİRLENME OLAYI

İNCİRLİ SANDVİÇ ÖLÜME NEDEN OLUYOR»

— 98 —

— 99 —

Tuppence yazıyı okudu. Thurnly Köşkünde esrarlı zehirlenme olayları görülmüştü.

Zehirlenenlerden köşkün sahibi Miss Lois Hargreaves ve orta hizmetçisi Esther Quant ölmüşlerdi. Bay Dennis Radclyffe ve Miss Logan ağır biçimde hastaydılar.

Zehirlenmeye sandviçlere sürülmüş olan incir ezmesinin neden olduğu sanılıyordu.

Çünkü bunlardan yememiş olan Miss Chilcott'un sağlığı yerindeydi.

Tommy, «Hemen oraya gitmemiz gerek,» dedi. «O kızcağız! O harikulade güzel kız!

Ah, neden dün onunla birlikte köşke gitmedim, bilmem ki?»

«Eğer gitseydin, çayla birlikte o incirli sandviçlerden sen de yerdin. Ve ölürdün. Haydi, hemen yola çıkalım. Gazete Dennis Radclyffe'in de ağır hasta olduğunu yazıyor.»



«Herhalde rol yapıyor! Ahlaksız köpek!»

Öğleye doğru küçük Thurnly Köyüne vardılar. Köşke gittikleri zaman onları, gözleri ağlamaktan kızarmış yaşlıca bir kadın karşıladı.

O daha bir şey söylemeden Tommy çabucak, «Ben gazeteci değilim,» diye açıkladı.

«Dün Miss Hargreaves'le görüştüm. Buraya gelmemi istedi. Konuşabileceğim kimse var mı?»

Kadın tereddütle, «Dr. Burton burada,» dedi. «Belki onunla konuşmak isterdiniz.

Ya da Miss Chilcott'la. Hazırlıklarla o ilgileniyor.»

Tommy ilk öneriyi beğenmişti. Otoriter bir tavırla, «Dr. Burton,» diye cevap verdi. «Eğer o buradaysa kendisiyle konuşmak isterim.»

Kadın onları küçük bir odaya aldı. Beş dakika sonra kapı açıldı, içeriye uzun boylu, yaşlıca, omuzları çökmüş bir adam girdi. Sevecen yüzünden endişe okunuyordu.

Tom, «Dr. Burton,» diyerek kartlarından birini uzattı. «Miss Hargreaves dün o zehirli çikolata olayı için bana başvurdu. Onun isteği üzerine olayı incelemek için buraya geldim. Ama ne yazık ki, çok geç kalmışım!»

Doktor onu süzdü, «Siz Bay Blunt mısınız?»

«Evet. Bu da yardımcım, Miss Robinson.»

Doktor eğilerek Tuppence'i selamladı. «Artık bu durumda gizli kapaklı konuşmaya gerek yok. Eğer o çikolatalar olmasaydı, ben de bu ölümlere yemek zehirlenmesinin neden olduğuna inanırdım. Yiyeceklerin neden olduğu çok şiddetli bir zehirlenme... Kurbanların sindirim organları kızarıp şişti. Emoriji görüldü... Ancak o çikolatalardan sonra... Onun için şimdi incir ezmesini tahlil ettireceğim.»

«Arsenikten mi kuşkulanıyorsunuz?»

«Hayır. Zehir... tabii eğer zehir kullanıldıysa... arsenikten çok daha şiddetli ve etkisi daha çabuk görülen bir şey. Bana daha çok bitkisel bir zehir gibi gözüküyor.»

«Anlıyorum. Size bir şey daha sormak istiyorum, doktor. Dennis Radclyffe'in de aynı maddeyle zehirlenmiş olduğundan emin misiniz?»

Doktor ona baktı. «Bay Radclyffe'in öyle bir deröi yok artık.»

Tommy, «Hah!» diye bağırdı. «Ben...»

«Bay Radclyffe bu sabah beşte öldü.»

Tommy fena halde şaşaladı. Doktor kapıya doğru döndü.

Tuppence, «Ya öbür kurban?» dedi. «Miss Logan?»

«Miss Logan şu ana kadar yaşadı. Onun için kendisinin kurtulacağını umuyorum.

Biraz yaşlı olduğu için zehir onu daha az etkilemiş gibi. Size tahlilin sonucunu bildiririm, Bay Blunt. O arada Miss Chilcott'un size öğrenmek istediklerinizi anlatacağından eminim.»

O konuşurken kapı açıldı, genç bir kız eşikte belirdi. Uzun boylu, yanık yüzlüydü. Zeki bakışlı mavi gözleri vardı.

Dr. Burton onları tanıştırdı.

Mary Chilcott, «iyi ki geldiniz,.Bay Blunt,» dedi, «Pek feci bir olay bu.

Öğrenmek istediğiniz ve benim size anlatabileceğim bir şey var mı?»

«incir ezmesi nereden alındı?»

«Londra'dan getirtilen özel bir şey. O incir ezmesinden sık sık yeriz. Bu seferki kavanozun ötekilerden farklı olduğu kimsenin aklı-





na gelmedi. Açıkçası, incir ezmesinden nefret ederim. Bu yüzden kurtuldum tabii.

Ama Dennis'in nasıl hastalanıp öldüğünü anlayamadım. Çünkü o başka bir yere çaya gitmişti. Herhalde eve döndüğü zaman o sandviçlerden birini yedi.»

Tommy, Tuppence'in usulca kolunu sıktığını hissetti. Mary Chilcott'a, «Bay Radclyffe eve kaçta döndü?» diye sordu. «Pek bilmiyorum... Ama öğrenebilirim.»

«Teşekkür ederim, Miss Chilcott. Önemli değil. Hizmetçileri sorguya çekmeme bir itirazınız olmadığını umarım.»

«Lütfen istediğiniz gibi hareket edin, Bay Blunt. Aklım başımda değil...

Söyleyin bana... sizce bu... belli birinin işi mi? Böyle bir şey düşünmüyorsunuz herhalde?..» Bu soruyu sorarken gözlerinde endişeli bir anlam vardı.



«Ben ne düşüneceğimi bilmiyorum. Fakat yakında anlarız.» «Evet. Herhalde Dr.

Burton incir ezmesini tahlil ettirecek.» Genç kız özür dileyerek, bahçıvanlardan biriyle konuşmak üzere camlı kapıdan dışarı çıktı.

Tommy, «Sen hizmetçilerle konuş, Tuppence,» dedi. «Ben de mutfağın yolunu bulayım. Belki Miss Chilcott'un aklı başında değil ancak halinden hiç anlaşılmıyor.»

Tuppence aynı fikirde olduğunu belirtmek için başını salladı. Karı koca yarım saat sonra buluştular. Tommy, «Şimdi bilgi kırıntılarını biraraya toplayalım,»

diye mırıldandı. «Sandviçler çay masasından mutfağa getirilmiş. Orta hizmetçisi de bunlardan bir tane yemiş. İşte bu yüzden ölmüş zavallı. Aşçı, çay sofrası toplandığı sırada Dennis Radclyffe'in henüz eve dönmemiş olduğundan emin. Çok tuhaf değil mi? Adam nasıl

zehirlendi?»

Tuppence, «Köşke yediye çeyrek kala dönmüş,» diye cevap verdi. «Hizmetçilerden biri onu pencereden görmüş. Genç adam akşam yemeğinden önce kütüphanede bir kokteyl içmiş. Kadın demin bardağı alıyordu. Allah'tan yıkamaya kalkışmadan önce zamanında yetiştim. Dennis Radciyffe o kokteyli içtikten sonra kendini fena hissettiğini söylemiş.»



Tommy, «iyi,» dedi. «O bardağı alıp Burton'a götürürüm. Başka?»

«Lady Radclyffe'in oda hizmetçisi Hannah'yı görmeni istiyorum. O kadın... bir tuhaf...» «Ne demek 'bir tuhaf?» «Bana çıldırmak üzereymiş gibi geldi.» «Dur onu bir de ben göreyim.»

Tuppence önden yukarı çıkarak kocasına yol gösterdi. Hannah'ın kendisine ait küçük bir oturma odası vardı. Hizmetçi kadın yüksek arkalıklı bir iskemlede, dimdik oturuyordu. Kucağında açık bir dua kitabı vardı. İçeri giren yabancılara bakmadı bile. Yüksek sesle dua okumaya devam etti.

«Onların üzerlerine yanan kızgın korlar dökülsün, ateşe atılsınlar onlar, çukura fırlatılsınlar ve bir daha çıkamasınlar.» Tommy, «Sizinle bir dakika konuşabilir miyim?» diye sordu. Hannah eliyle sabırsızca bir işaret yaptı. «Şimdi sırası değil. Zaman az, az, 'Düşmanlarımı izleyip onlara yetişeceğim. Onları mahvetmedikçe dönmeyeceğim.' İşte öyle yazılı. Tanrı'nın kelamı bana geldi. Ben Tanrı'nın kılıcıyım.»

Tommy mırıldandı. «A, bu kadın zırdeli.» Tuppence fısıldadı. «Durmadan böyle söylüyor.» Tommy masada yüzüstü duran açık bir kitabı aldı, adına baktıktan sonra cebine soktu.

Yaşlı kadın birdenbire ayağa fırlayarak tehdit dolu bir tavırla onlara döndü.

«Buradan gidin! Vakit geldi! Ben Tanrı'nın kırbacıyım! Rüzgâr, çarpılmış

yerlerde eser. Ben de öyle mahvederim. Allah'sızlar ortadan kalkacak. Burası kötülüklerle dolu bir ev. Kötülük! Tanrı'nın gazabından korkun! Ben onun hizmetkârıyım.» Öfkeyle üzerlerine yürüdü.

Tommy kadının suyuna giderek oradan çıkmanın daha iyi olacağını düşündü. Kapıyı kaparken Hannah'nın yeniden dua kitabını aidığını gördü.



«Acaba bu kadın hep böyle miydi?» diye homurdandı. Cebinden, masadan almış

olduğu kitabı çıkardı. «Şuna bak. Cahil bir kadına göre bir eser mi bu?»

Tuppence kitabı aldı. «Materia Medica,» diye okudu. Sonra baş sayfaya bir göz attı. «Edward Logan. Eski bir yapıt bu. Tommy, acaba Miss Logan'i görebilir miyiz? Dr. Burton onun daha iyi olduğunu söyledi.»

«Miss Chilcott'a soralım mı?» «Hayır. Hizmetçilerden birini bulalım. O gidip sorsun.» Kısa bir gecikmeden sonra kan kocaya, Miss Logan'ın onları göreceği haber verildi. Tommy'le Tuppence'i çim alana bakan büyük bir yatak odasına götürdüler. Yatakta ak saçlı, yaşlı bir kadın yatıyordu. İnce yüzü, çektiği acıdan iyice çökmüştü.

Miss Logan güç duyulur bir sesle, «Çok hastalandım,» dedi. «Fazla konuşacak halde değilim. Ama Ellen bana sizin dedektif olduğunuzu söyledi. Demek Lois sizinle görüşmeye geldi? Bana böyle yapacağından söz etmemişti.»

Tommy, «Evet, Miss Logan,» diye cevap verdi. «Sizi yormak istemiyoruz. Hizmetçi Hannah, normal bir insan mıdır?»

Miss Logan onlara büyük bir hayretle baktı. «Ah, evet. Çok dindardır. Ancak öyle anormal bir yanı yoktur.»



Tommy masadan aldığı kitabı yaşlı kadına uzattı. «Bu sizin mi, Miss Logan?»

«Evet. Babamın kitaplarından biri. Büyük bir doktordu kendisi. 'Serum tedavisi1

alanındaki öncülerden biriydi.» Yaşlı kadının sesi gurur doluydu.

Tommy, «Tabii, tabii,» diye başını saliadt. Sonra da uyduru-verdi. «Bu adı hatırladım... Şimdi... bu kitabı ödünç olarak Hannah'ya mı verdiniz?»

«Hannah'ya mı?» Miss Logan öfkeyle yatakta doğruldu. «Ne münasebet! O bu kitabın bir tek kelimesini bile anlayamaz. Son derece teknik bir yapıttır bu.»

«Evet. Bunun ben de farkındayım. Ama kitabı Hannah'nın odasında buldum.»

Miss Logan, «Rezalet,» dedi. «Hizmetçilerin eşyalarıma dokunmalarına gelemem.»

«Yapıt nerede duruyordu?»

«Oturma odamdaki kitap rafında. A, durun, durun, hayır. Ben kitabı ödünç olarak Mary'e vermiştim. Çok iyi bir kızdır o. Türlü bitkilerle ilgileniyor. Benim küçük mutfağımda bir iki deney de yaptı. Benim kendi yerim var. Orada eski yöntemlere göre likör ve reçel yapıyorum. Sevgili Lucy... yani Lady Radclyffe, benim 'y\\at\ otu' çayıma çok güvenirdi. Nezleye çok iyi gelir, birebirdir.

Zavallı Lucy çok çabuk soğuk alırdı. Dennis de öyle. Onu çok severim. Babası kuzenimdi.»

Tommy bu anıları yarıda kesti. «Sizin şu mutfak... Orasını siz ve Miss Chilcott'dan başkası kullanıyor mu?»

«Orayı Hannah toplar. Sabah erkenden içtiğimiz çayın suyunu da orada kaynatır.»

Tommy, «Teşekkür ederim, Miss Logan,» dedi. «Bu ara size başka bir şey soracak değilim. Sizi fazla yormadığımızı umarım.» Odadan çıktığında, aşağıya inerken kaşlarını çatmıştı. «Burada anlayamadığım bir şeyler var...»

Tuppence ürperdi. «Bu evden hiç hoşlanmadı. Gel seninle şöyle uzun bir yürüyüşe çıkalım da bu meseleyi düşünmeye çalışalım.»

Tommy razı oldu. Yola çıktılar. Önce kokteyl kadehini doktorun evine bıraktılar, sonra da kırların arasından ilerlemeye başladılar. Bir yandan da olayı tartışıyorlardı.

Tommy, «insan işi şakaya vurunca durum daha kolaylaşıyor,» diye mırıldandı.

«Sözgelimi şu 'Hanaud' rolüm. Belki bazı kimseler benim bu olaya aldırmadığımı sanıyorlar. Fakat aslında çok sarsıldım. Onların ölümüne engel olmalıydık. Bana öyle geliyor...»

Tuppence, «Çocuk olma,» dedi. «Eğer biz Lois Hargreaves'e kesinlikle Scotland Yard'a gitmemesini önermiş olsaydık o zaman



anlardım... Hiç kimse o kızı durumu polise açıklaması için ikna edemezdi. Eğer bize gelmeseydi, o zaman bu olayı başka hiç kimseye açmaz, bu konuda bir şey de yapmazdı.»

«Ve sonuç aynı olurdu. Evet, haklısın, Tuppence. İnsanın elinde olmayan bir şey yüzünden kendini suçlaması gereksiz. Benim şimdi istediğim, şu işin içyüzünü ortaya çıkarmak.»

«Bu da kolay olmayacak.»

«Orası öyle. O kadar çok olasılık var ki ortada. Ancak bunların hiçbiri de akla yakın gelmiyor. Diyelim ki zehiri sandviçlere Dennis Radclyffe karıştırdı. Başka yere çaya gideceğini biliyordu. Buraya kadarı iyi...»

Tuppence, «Evet,» diye cevap verdi.

«Buraya kadar iyi... Ama sonra yeni bir gerçekle karşılaşıyoruz. Dennis de zehirlenip ölüyor. O halde katil o değil. Unutmamamız gereken biri var: Hannah.»

«Hannah mı?»

«Dine körü körüne kendini kaptıran manyaklar türlü tuhaflıkta şeyler yaparlar.»

Tommy, «Kadındaki delilik iyice artmış,» dedi. « Dr. Burton'un kulağını bükmelisin.»

Tuppence, «Hannah'nın çılgınlığı pek çabuk ilerlemiş,» diye mırıldandı. «Tabii Miss Logan'ın sözlerine inanırsak.»

Tommy, «Dine aldıranlar böyle oluyorlarmış sanırım,» dedi. Yani... Yıllarca yatak odanda kendi kendine ilahiler okursun... Kapıyı da açık tutarsın. Sonra bir gün birdenbire çıldırıverirsin.»



Tuppence düşünceli düşünceli mırıldandı. «Herkesten çok Hannah'nın aleyhinde delil var. Fakat bence...» Durakladı.

Tommy ona cesaret vermek ister gibi, «Evet?» dedi.

«Aklıma bir şey geldi... Ama bu bir fikir değil... Daha çok bir önyargı.»

«Birisi hakkında bir önyargı mı?»

Tuppence başını salladı. «Tommy... Mary Chilcott'dan hoşlandın mı?»



Tommy düşündü. «Evet hoşlandım sanırım. Bana çok becerikli ve ciddi bir kızmış

gibi geldi. Haddinden fazla ciddi belki. Ama bence güvenilir bir insan o.»

«Kızın daha üzgün olmayışı garibine gitmedi mi?»

«Bir bakıma bu Mary Chilcott'un lehinde bir nokta. Yani... eğer kız suçlu olsaydı, o zaman pek üzülmüş gibi bir tavır takınırdı. Hem de abartılı bir biçimde.»

Tuppence, «Herhalde...» dedi. «Zaten onun cinayet işlemesi için de bir sebep yok. Evdekileri ortadan kaldırmanın ona ne yararı olur?»

«Herhalde hizmetçilerin de cinayetle bir ilişkileri yok.»

«Olduğunu pek sanmıyorum. Hepsi de sakin, güvenilir insanlara benziyorlar. Acaba orta hizmetçisi Esther Quant nasıl bir kızdı?»

«Yani kızın genç ve güzel olup olmadığını mı merak ediyorsun? Genç ve güzelse, belki o zaman bu işe karışmıştır, diye düşünüyorsun sanırım.»

Tuppence içini çekti. «Evet öyle düşünüyordum. Bütün bunlar insanın cesaretini kırıyor.»

Tommy, «Polis nasıl olsa bütün bu gibi noktaları ortaya çıkarır,» dedi.

«Herhalde... Fakat gizli noktaları bizim ortaya çıkarmamızı tercih ederim. Ha, aklıma gelmişken... Miss Logan'm kollarındaki o küçücük noktaları farkettin mi?»

«Sanmıyorum... E, ne olmuş onlara?»

Tuppence, «Onlar bana enjektör izleriymiş gibi geldi.» dedi.

«Herhalde Dr. Burton kadına iğne yaptı.»

«Olabilir. Ancak herhalde kadına kırk kadar da iğne yapmadı.»

Tommy karısına yardıma çalıştı. «Kadın morfinman olmasın?»

Tuppence, «Bunu bende düşündüm,» dedi. «Ama kadının gözlerinde bunu belirtecek bir şey göremedim. Zaten Miss Logan'da öyle bir kadın hali de yok.»



Tommy de aynı görüşteydi. «Çok saygıdeğer, Tanrı korkusu olan bir insan o.»

Tuppence, «Bu çok zor bir mesele,» diye şikâyet etti. «Konuştuk konuştuk, ama yine de bir sonuca varamadık. Dönerken doktora uğramayı unutmayalım.»

Doktorun kapısını onlara on beş yaşlarında, uzun boylu bîr çocuk açtı. «Bay Blunt mı? Doktor çıktı. Fakat uğramanız olasılığını düşünerek sizin için bir pusula bıraktı.»

Zarfı Tommy'e uzattı. Genç adam onu çabucak açtı.

«Azizim Bay Blunt,

Kullanılan zehirin 'Ricin' olması olasılığı var. Bu son derece şiddetli bir bitkisel maddedir. Lütfen bunu şu sıralarda kimseye açıklamayın.»

Mektup Tommy'nin elinden düştü. Genç adam çabucak eğilip kâğıdı yerden aldı.

«Ricin? Bunun hakkında bir şey biliyor musun, Tuppence? Senin bu konularda bir hayli bilgin vardı.»

Tuppence düşünceli düşünceli mırıldandı. «Ricin... Hint yağından çıkarılıyor sanırım.»

Tommy, «Hint yağından oldum olası hiç hoşlanmadım zaten,» diye homurdandı.

«Şimdi ondan büsbütün tiksindim.»

«Yağın bir şeyi yok, canım. Ricin, Hint yağı bitkisinin tohumlarından çıkarılır.

Yanılmıyorsam bu sabah köşkün bahçesinde Hint yağı bitkileri gördüm. Şöyle boylu, parlak yapraklı bitkiler.»

«Yani biri köşkte Hint yağı bitkisinden 'Ricin' mi çıkardı?»

Tuppence başını salladı. «Sanmıyorum. Bu kadar bilgisi olamaz.»

Tommy birdenbire bağırdı. «O kitap! Hâlâ cebimde mi o?» Eseri cebinden çıkararak telaşla sayfalan çevirmeye başladı. «İyi bilmişim. İşte bu sabah açık olan sayfa bu. Görüyor musun, Tuppence? Ricin!»



Genç kadın kitabı kocasından kaptı.

«Sen bundan bir anlam çıkarabiliyor musun, Tuppence? Ben hiçbir şey anlayamadım.»



Tuppence, «Ben anlıyorum,» diye mırıldandı. Hem yürüyor, 3tn okuyor, düşmemek içinde bir eliyle kocasının kolunu tutuyor-j. Sonra kitabı çarparak kapattı.

Köşke yaklaşmışlardı. :

«Tommy, bu işi bana bırakır mısın? Çünkü ben ilk defa arenada yirmi dakikadan daha fazla kalan bir boğa gibiyim.»*

Tommy başını salladı. «Bu kez patron sensin, Tuppence. Bu işin esrarını aydınlatmamız gerek.»

Eve girerlerken Tuppence, «Önce Miss Logan'a bir soru daha sormam gerekiyor,»

dedi.

Koşarak merdivenden çıktı. Tommy de onun peşinden gidiyordu. Tuppence yaşlı kadının kapısına vurarak içeri girdi.

Miss Logan, «Siz miydiniz yavrum?» diye mırıldandı. «Biliyor musunuz, siz dedektif olamayacak kadar genç ve güzelsiniz. Bir şey buldunuz mu?»

Tuppence, «Evet,» dedi. «Buldum.»

Miss Logan soru sorarmış gibi ona baktı.

Tuppence sözlerine devam etti. «Güzelliğim o kadar önemli değil... Gençliğim de... Ama ben bir süre gönüllü hemşire olarak çalıştım. Serum tedavisi konusunda da bilgim vardır. Örneğin... iğneyle vücuda azar azar 'Ricin' verilirse bu zehire karşı bağışıklık kazanıldığını bilirim. Böylece 'antiricin' meydana gelir. Bu bilgi serum tedavisinin temelinin atılmasına yardım etmiştir. Bunu siz de biliyordunuz, Miss Logan. Bir süreden beri iğneyle vücudunuza Ricin veriyordunuz. Sonra herkesle birlikte zehirli

sandviçlerden yediniz... Babanıza işinde yardım ediyordunuz. Bu sayede Ricin konusunda bilginiz vardı. O zehirin tohumlardan nasıl çıkarılacağını da-öğrenmiştiniz. Cinayet işlemek için Dennis Radclyffe'in başka bir yere, çaya gideceği bir günü seçtiniz. Onun da aynı zamanda zehirlenmesi olmazdı. Dennis, Lois Hargreaves'den önce ölebilirdi. Lois Hargreaves önce ölürse serveti yasal olarak Dennis'e geçmiş olacaktı. O ölünce de en yakın akrabası olduğunuz için para size kalacaktı. Bu sabah bize Dennis'in babasının kuzeniniz olduğunu söylediğinizi unutmayın.»



Yaşlı kadın müthiş bir öfkeyle Tuppence'a bakıyordu.

Birdenbire yan odadan biri çılgın gibi içeri daldı. Hannah'dı bu. Kadının elinde yanan bir meşale vardı. Onu deli gibi sağa sola sallayıp duruyordu.

«Gerçek açıklandı! İşte kötü olan bu kadın! Onun kitabı okuyarak kendi kendine güldüğünü gördüm. Ve anladım. O kitabı ve sayfayı buldum. Ama o bana bir şey açıklamadı. Ne var ki, Tann'nın sesi kulağıma geldi. O benim hanımımdan, lady hazretlerinden nefret ediyordu. Her an kalbi kıskançlık ve hasetle doluydu.

Benim tatlı Miss Lois'imden de her zaman nefret etti. Fakat kötüler ölecekler.

Tann'nın ateşi onları yakıp kül edecek.»

,

Hannah meşaleyi sallayarak karyolaya doğru atıldı.

Miss Logan acı acı bağırdı. «Onu benden uzaklaştırın! Götürün onu!

Söyledikleriniz doğru! Ancak onu götürün!»

Tuppence, Hannah'nın üzerine atıldı. Genç kadın onun elinden meşaleyi alıp ayağıyla basa basa söndürünceye kadar Hannah yatağın perdelerini tutuşturmuştu bile. Neyse ki dışarda bekleyen Tommy tarn zamanında içeri

dalmıştı. Perdeleri yerlerinden çekip çıkardı ve alevleri küçük bir halının yardımıyla söndürdü.

Sonra da Tuppence'in yardımına koştu. Karı koca Hânnah'ı yakaladıkları sırada Dr. Burton da telaşla geldi.

Doktora durumu çabucak anlattılar. Dr. Burton karyolaya giderek Miss Logan'ın elini tuttu. Sonra da, «Ölmüş!» diye mırıldandı. «Belki böylesi daha iyi.» Bir an durdu, sonra ekledi. «Kokteyl kadehinde de 'Ricin' vardı.»

Tommy, Hannah'yı doktora teslim etti. Tuppence'la yalnız kalınca, «Evet, böylesi daha iyi,» dedi. «Tuppence harikuladeydin!»

Genç kadın, «Fakat bunun 'Hanaud'yla hiçbir ilgisi yoktu,» diye cevap verdi.

«Bu iş rol yapılmayacak kadar ciddiydi. O kızı düşünmeye hâlâ dayanamıyorum.

Lois'i düşünmeyeceğim... Ancak dediğim gibi





\en harikuladeydin. Başarı sende. Eski atasözünü tekrarlayacağım. 7rek\ olup da aptal görünmek kadar iyi bir şey yoktur.'» Tuppence bağırdı. «Tommy, sen çok kötüsün!»

## MASKELİ BALO

Yağmurlu bir çarşamba günüydü. Kocasıyla Blunt Dedektif Bürosunda oturan Tuppence, elindeki gazeteyi yere attı. «Ben ne düşünüyorum, biliyor musun, Tommy?»

«Bu sorunu yanıtlamak olanaksız,» dedi kocası. «Birçok şey düşünürsün sen. Hem de aynı anda.»

«Seninle dansa gitme zamanımızın gelmiş olduğunu düşünüyorum.»

Tommy gazeteyi telaşla yerden aldı. «Bizim ilan güzel duruyor.» Başını bir yana eğmişti. «Blunt'ın Dâhi Dedektifleri. Tuppence, bu dâhi dedektifler aslında sensin. Yalnızca sen. İşte ün diye buna denir.»

«Ben danstan söz ediyordum.»

«Ben bu gazetelerde dikkat çeken bir şeyi keşfettim. Bilmiyorum sen de farkına vardın mı? Şu üç Daily Leader gazetesini eline al. Bunların arasındaki farkı bana söyleyebilir misin?»

Tuppence gazeteleri merakla aldı. Sonra Tommy'i aşağı görür gibi, «Bu bilmece çok kolay,» dedi. «Bunlardan biri bugünkü gazete, ikincisi dünün, üçüncüsü evvelki günün.»

«iyi anladın, aziz dostum Watson. Fakat ben bunu kasdet-memiştim. Başlığa bak.

Daily Leader. Üçünü karşılaştır. Arasında bir fark görüyor musun?»

Tuppence, «Hayır, görmüyorum,» diye cevap verdi. «Ayrıca aralarında bir fark olduğunu da sanmıyorum.»

Tommy içini çekti. Sherlock Holmes'u taklid ederek parmak uçlarını birbirlerine dayadı. «Evet. Oysa sen gazete okumaya da



meraklısındır üstelik. Benden çok okursun onları. Fakat ben durıf mu farkettim, sen etmedin. Bugünkü Daily Leader'a bakacak olursan D harfinin düz kısmında ufak beyaz bir nokta olduğurfu görürsün. Aynı kelimedeki L harfinde de var. Oysa dünkü gazetece o beyaz benek Daily'de değil. Leader'ın L harfinde iki beyaz nokta var. Evvelki günkü gazetede ise iki nokta da Daily'nin D harfinde yine.

Yani kısacası bu benekler her gün başka yerde.»

\

Tuppence, «Neden?» diye sordu ilgiyle.

I

«Bu gazetecilerin bir sırrı.»

«Daha doğrusu, bilmiyorsun. Tahmin de edemiyorsun.»

«Ben yalnızca şunu söyleyeceğim. Bütün gazetelerde görülen bir şey bu.»

Tuppence, «Ne de zekisin,» dedi. «Özellikle lafı karıştırmakta çok ustasın.

Şimdi eski konuya dönelim.»

«Neyi konuşuyorduk?»

«Üç Sanat Balosundan.»

Tommy inledi. «Olmaz, olmaz, Tuppence. Üç Sanat Balosuna gidemeyiz. Ben artık o kadar genç değilim. Emin ol, sen de öyle.»

Tuppence, «Ben küçük ve cici bir kızken,» diye mırıldandı. «Beni erkeklerin ve özellikle kocaların sefahat düşkünü insanlar olduklarına inanacak biçimde yetiştirdiler. Bana hep kocaların içki içmek ve dans etmekten, sabahlara kadar eğlenmekten hoşlandıklarını söylerlerdi. Bir erkeği eve, ancak çok zeki ve olağanüstü güzel bir kadının bağlayabileceğinden söz ederlerdi. Bu hayal de yıkıldı! Tanıdığım bütün kadınlar danslı eğlencelere gitmek için çıldırıyorlar.

Kocaları evde terlik giydiği ve dokuz buçukta yattığı için gözyaşı döküyorlar.

Ayrıca sen çok güzel dans edersin, Tommy' çiğim.»

«Yağa dikkat, Tuppence.»

Genç kadın, «Aslına bakarsan ben baloya sırf eğlenmek için gitmek istemiyorum,»

dedi. «Şu ilan çok dikkatimi çekti.» Gazeteyi alıp yüksek sesle okudu. «'Üç Kupa'ya önem vermeli. 12 el. Maça ası Rua'ya fines yapmak gerekiyor.»

Tommy, «Briç öğrenmek için bir hayli pahalı bir yöntem bu,» Jiye fikrini açıkladı.

«Saçmalama! Bunun briçle bir ilgisi yok. Anlayacağın, dün bir jırkadaşımla 'Maça Ası'nda öğle yemeği yedim. Chelsea'de, bodrum katında, tuhaf bir yer. Arkadaşım bana oranın son zamanlarda moda olduğunu söyledi. Gece başka yerlerden çıkışta, www.netevin.com

toplantılardan sonra 'Maça Ası'na gidip yemek yeniyormuş... Bohem hayatı, senin anlayacağın. Lokantanın salonunda, dört bir tarafta, kapalı bölmeler vardı.

Bence ilgi çekici bir yer orası.»

«Yani sence...»

«Bence 'Üç Kupa' aslında yarın gece verilecek olan o 'Üç Sanat Balosu.1 On iki el, saati gösteriyor. Gece yarısı on iki. Tabii Maça Ası, sözünü ettiğim o 'Maça Ası' adlı yer.»

«E, 'Rua'ya fines yapmak gerekiyor, ne oluyor?»

«İşte ben de bunu öğrenmek istiyordum.»

Tommy hoşgörüyle, «Herhalde çıkardığın sonuç doğru, Tuppence,» dedi. «Fakat başkalarının aşk serüvenine burnunu neden sokmak istediğini anlayamadım.»

«Burnumu sokacak değilim ki! Ben yalnızca dedektiflik çalışmalarıyla ilgili bir deneme yapmak istiyorum. Biraz pratiğe ihtiya-camız var.»

Tommy başını salladı. «Evet, fazla iş yok. Ama aslında sen 'Üç Sanat Balosu'na giderek dans etmek istiyorsun, Tuppence. Gerisi hikâye.»

Tuppence güldü, «Haydi, Tommy'ciğim. Otuz iki yaşında olduğunu ve sol kaşında beyaz bir tel belirdiğini unutmaya çalış.»

Genç adam, «Ben zaten kadınlar konusunda çok zayıfımdır,» diye mırıldandı.

«Acayip bir kılığa girerek gülünç duruma düşmem de şart mı?»

«Tabii... Ancak sen bu işi bana bırak. Fevkalade bir fikrim var.»

Tommy biraz da endişeyle karısına baktı. Tuppence'in parlak fikirleri onda oldum olası kuşku uyandırırdı.



Tommy ertesi akşam apartmana döndüğü zaman Tuppence yatak odasından fırlayarak onu karşıladı.

«Geldi, geldi,» diye açıkladı.

«Ne geldi?»

«Kıyafetin. Gel de bak.»

Tommy onun peşinden odaya girdi. Yatağın üstüne parlak miğferiyle bir itfaiyeci kılığı serilmişti.

Genç adam, «Allah'ım...» diye inledi. «Ben itfaiyeye mi yazıldım yoksa?»

Tuppence, «Bilemedin,» dedi. «Bunun arkasındaki fikri henüz anlayamadın. Gri hücreleri çalıştır, mon ami. Arena'da on dakikadan fazla dayanmış bir boğa gibi davran.»

Tommy, «Bir dakika, bir dakika,» diye bağırdı. «Anlamaya başlıyorum. Senin gizli bir amacın var. Sen ne giyeceksin, Tuppence?»

«Senin eski bir elbiseni. Bir Amerikan şapkası. Bir de bağa çerçeveli gözlük takacağım.»

«Tamam. Bence yalnız ingiliz değil, Amerikan dedektif yöntemlerini de denemeliyiz. Bu seferlik yıldız ben olacağım. Sen de alçakgönüllü yardımcım.»

Tommy bir uyarıda bulunmak gereğini duydu o an. «Şunu unutma: Genellikle basit Denny'nin bir sözü McCarthy'nin doğru yolu seçmesini sağlar.»

Tuppence ise yalnızca gülmekle yetindi. Genç kadının keyfi yerindeydi.

Güzel bir gece geçirdiler. Kalabalık, müzik ve acayip kılıklar, genç çiftin eğlenmelerine yardım etti. Tommy de istemeye istemeye baloya sürüklenmiş sıkkın bir koca rolü oynamayı unuttu.

On ikiye on kala, arabayla, artık üne kavuşmuş veya adı çıkmış olan 'Maça Ası'na gittiler. Tuppence'in dediği gibi, bodrumda, izbe bir yerdi. Dekor ve eşyalar berbattı. Fakat salona kıyafet balosundan gelen çiftler doluşmuştu. Duvarların dibinde kapalı bölme-



; ler vardı. Tommy'le Tuppence bunlardan birine yerleştiler. Dışarda ne olduğunu anlamak için kapıyı bilerek aralık bıraktılar.

Tuppence, «Onlar kim acaba?» diye mırıldandı. «Yani bizim aradıklarımız demek istiyorum... Şu Columbine'e ne dersin? Yanında da da kırmızı elbiseli bir Mefisto var.»

«Ben kötü Mandarinle kendisine 'Savaş Gemisi' adını takmış olan kadını beğendim.

Kadının savaş gemisinden hızlı bir yat olduğu belli.»



Tuppence, «Çok şakacısın,» dedi. «Bir iki yudum içki seni böyle başarıya ulaştırıyor. Şu 'Kupa Kızı' kılığındaki kim acaba? Kıyafetini beğendim.»

Sözünü ettiği kız yanlarındaki bölmeye girdi. Yanında 'Alis Harikalar Diyarındaki' gibi gazeteden yapılmış elbise giymiş bir adam vardı. İkisi de maskeliydi. 'Maça Ası'nda bunun âdet olduğu anlaşılıyordu.

Tuppence memnun memnun gülümsedi. «Bir batakhaneye düştüğümüzden eminim. Türlü rezalet dönüyor burada... Ah, herkes ne gürültü ediyor, değil mi?»

Yandaki bölmeden biri sanki itiraz ediyormuş gibi bağırdı. Bunu bir erkeğin gürültülü kahkahaları örttü. Herkes gülüyor, şarkı söylüyordu. Kızların tiz çığlıkları, yanlarındaki erkeklerin kalın seslerini bastırıyordu.

Tommy, «Şu 'Çoban Kızına' ne dersin?» diye sordu. «Şu komik Fransızın yanındakini kastediyorum. Aradıklarımız onlar olabilir.»

Tuppence itiraf etti. «Buradakilerden herhangi biri olabilir. Ancak buna aldıracak değilim. Eğleniyoruz ya! Önemli olan da bu.»

Tommy, «Arkamda başka elbise olsaydı daha da eğlenirdim. Bu elbisenin insanı ne kadar sıcak tuttuğunu bilemezsin,» diye yakındı.

Tuppence, «Üzülme,» dedi. «Bu kıyafetle pek hoşsun.»

Tommy, «İşte buna sevindim,» diye homurdandı. «Senin hoş olduğunu pek iddia edemeyeceğim. Ufacık tefecik, gülünç bir adam.»



«Oğlum, Denny, terbiyeni takın. A, bak, gazete elbiseli adam kızı yalnız bıraktı. Nereye gidiyor dersin?»

«Herhalde garsona içkileri çabuk getirmesini söyleyecek. Doğrusu benim içimden de aynı şeyi yapmak gelmiyor değil.»

Dört beş dakika geçti. Tuppence, «Adam da garsonla biraz fazla konuştu,» dedi.

«Tommy, belki benim budalanın biri olduğumu düşüneceksin ama...» Sustu. Sonra birdenbire ayağa fırladı. «Canın isterse benim budalanın biri

olduğumu düşün!

Ben yandaki bölmeye bakacağım.»

«Buraya bak, Tuppence... böyle...»

«Bana kötü bir şey olmuş gibi geliyor. Kötü bir şey olduğundan eminim. Bana engel olmaya kalkışma.»

Çabucak bölmeden çıktı. Tommy de onun arkasından koştu. Yandaki bölmenin kapıları kapalıydı. Tuppence kanatları iterek içeriye girdi. Tommy de peşindeydi.

Kupa kızı kılığmdaki yabancı bir köşede oturuyordu. Tuhaf bir tavırla duvara dayanıp kalmıştı. Maskenin arkasından karı kocaya bakıyordu. Ancak yerinden kımıldamadı. Beyaz elbisesinin üstünde iri kırmızı desenler vardı. Sol tarafında şekiller birbirine karışmışa benziyordu... Kırmızı desen fazlaydı bu tarafta.

Tuppence bağırarak ileri atıldı. Aynı anda Tommy de karısının görmüş olduğu şeyi farketti. Kupa Kızının kalbinin altında bir hançerin mücevherli sapı ışıldıyordu. Tuppence kızın yanında yere diz çöktü.

«Çabuk, Tommy! Yaşıyor! Müdürü bul. Hemen bir doktor çağırsın.»

«Peki. Sakın hançerin sapına dokunma, Tuppence.»

«Ben dikkatli davranırım. Çabuk ol.»

Tommy telaşla dışarı fırlayarak kapıları arkasından kapattı. Tuppence kolunu kızın omzuna attı. Kız eliyle hafif bir işaret yaptı. Tuppence onun maskesinin çıkarılmasını istediğini anladı. Maske- | nin kurdelelerini usulca çözdü. Şimdi karşısında güzel, çiçek kadar taze bir yüz vardı. Kızın iri parlak gözleri dehşet ve ıstırap doluydu. Ayrıca şaşkın bir hali vardı.

Tuppence büyük bir sevecenlikle, «Yavrum...» dedi. «Konuşabilecek durumda mısınız? Eğer konuşabiliyorsan bana bu işi kimin yaptığını söyler misiniz?»

Kız gözlerini onun yüzüne dikti. Derin derin soluk alıyordu. Kalbi durmak üzere olan bir insanın o derin iç çekişleriydi bunlar. Ancak hâlâ gözleri Tuppence'daydı kızın. Sonra dudakları aralandı. «Bunu Bingo yaptı...» Sesi boğuk bir fısıltı gibiydi. Sonra elleri gevşedi, başı Tuppence'in omuzuna düştü.

Tommy yanında iki adamla bölmeye girdi. Bunlardan iriyarı olanı, otoriter bir tavırla yaklaştı. Doktor olduğu her halinden anlaşılıyordu.

Tuppence kızı doktora bıraktı. «Korkarım... öldü...» Sesi titriyordu.



Doktor kızı çabucak muayene etti. «Evet... Yapılacak hiçbir şey yok. Polis gelinceye kadar her şeyi olduğu gibi bırakmak doğru olur. Nasıl oldu bu olay?»

Tuppence duraklaya durakiaya olanları anlattı. Bölmeye girmesinin nedeniniyse kapalı geçti.

Doktor, «Tuhaf bir olay bu,» dedi. «Hiçbir şey duymadınız mı?»

«Kızın haykırdığını duydum. Ama sonra adam kahkahalarla güldü. Tabii o sırada aklıma bir şey gelmedi...»

Doktor başını salladı. «Tabii. Demek adamın maskesi vardı? Onu görseniz tanır mısınız?»

«Korkarım tanıyamam. Ya sen Tommy?»

«Hayır. Fakat kıyafeti dikkati çekiyordu.»

Doktor, «ilk iş olarak bu zavallı kızın kim olduğunu anlamak gerek,» diye mırıldandı. «Ondan sonra polis işin içyüzünü çabucak ortaya çıkarır. Bu öyle esrarlı bir olay değil... Hah, işte polis de geldi.»

Karı koca yorgun ve üzgün bir halde evlerine saat üçten sonra dönebildiler.

Tuppence ancak saatler sonra uyuyabildi. Sağa

sola dönüyor, ölen kızın çiçek gibi yüzü ve dehşet dolu bakışları gözlerinin önünden gitmiyordu.

Sonunda Tuppence uykuya daldığı sırada, perdenin arasından güneşin ilk ışıkları süzülmeye başlamıştı. Genç kadın geceki o heyecandan sonra ağır, rüyasız bir uykuya daldı. Uyandığı zaman gün iyice ilerlemişti. Tommy giyinmiş, karyolanın başucunda duruyordu. Genç kadını usulca kolundan sarsmaktaydı.

«Uyan, sevgilim. Müfettiş Marriot'la biri geldi. Seni görmek istiyorlar.»

«Saat kaç?»

«On bire geliyor. Alice'e söyleyeyim sana hemen çay versin.»

«İyi olur. Müfettiş Marriot'a on dakika sonra hazır olacağımı söyle.»

Çeyrek saat sonra Tuppence telaşla oturma odasına girdi. Ciddi bir tavırla, dimdik oturan Müfettiş Marriot ayağa kalktı.

«Günaydın, Bayan Beresford.... Bu bey, Sir Arthur Merivale.»

Tuppence saçları kırlaşmaya başlamış, yorgun gözlü, uzun boylu, zayıf bir adamla el sıkıştı.

Müfettiş Marriot, «Dün geceki acı olay için geldik,» dedi. «Bana anlattıklarınızı Sir Arthur'un bir kere de sizden duymasını istedim. Yani o zavallının ölmeden önce söylediği son sözleri. Sir Arthur'u bir türlü ikna edemedim.»

Beriki, «Bingo Hale'in, Vere'nin saçının bir teline bile zarar verebileceğine inanamam,» diye mırıldandı. «Hiçbir zaman da inanmayacağım.»

Müfettiş Marriot sözlerine devam etti. «Dün geceden bu yana araştırmalarımız biraz ilerledi, Bayan Beresford. Önce ölenin Lady Vere

Merivale olduğunu öğrendik. Sir Arthur karısının cesedini hemen teşhis etti. Tarif edilemeyecek kadar da sarsıldı. Sonra kendisine Bingo adında birini tanıyıp tanımadığını sordum.»

Sir Arthur, «Size şunu açıklamam gerek, Bayan Beresford,» dedi. «Herkesin

'Bingo' diye çağırdığı Bay Hale benim en yakın arkadaşımdır. Hemen hemen her zaman bizimle birlikte sayılır.

Kendisini bu sabah tutukladıkları zaman da yine bizim evdeydi. Muhakkak bir hata yaptınız, Bayan Beresford. Başka bir şey düşünemiyorum. Herhalde karım onun adını söylemedi.»

Tuppence usulca, «Hata yapmış olamam,» diye cevap verdi. «Karınız, 'Bunu Bingo yaptı,' dedi...»

Marriot başını salladı. «Duyuyorsunuz ya, Sir Arthur?»

Üzgün adam bir koltuğa çökerek elleriyle yüzünü örttü. «İnanılacak gibi değil!

Bingo bunu neden yapsın? Evet, ne düşündüğünüzü biliyorum, müfettiş bey. Hale'in karımın âşığı olduğunu sanıyorsunuz. Bir an öyle olduğunu düşünelim... Tabii ben böyle bir şeyi kesinlikle kabul etmiyorum, o da başka. Ama öyle de olsaydı, Hale'in karımı öldürmesi için ne gibi bir neden olabilirdi?»

Müfettiş Marriot öksürdü. «Bu sözlerim pek de hoşunuza gitmeyecek, efendim.

Ancak Bay Hale son zamanlarda genç bir Amerikalı kızla çok ilgileniyordu. Genç 

kızın hatırı sayılır bir serveti vardı. Lady Merivale kötülük etmeye karar verirse, Bay Hale'in o kızla evlenmesine engel olabilirdi.»

«Bu sözleriniz çok çirkin, müfettiş bey.» Sir Arthur öfkeyle ayağa fırlamıştı.

Marriot eliyle bir işaret yaparak onu yatıştırmaya çalıştı. «Özür dilerim, Sir Arthur. Anlattığınıza göre Bay Hale'le bu baloya katılmaya karar vermişsiniz.

Karınız o sırada burada değilmiş. Onun baloya geleceğinden de haberiniz yokmuş.

Öyle değil mi?»

«Hiç haberim yoktu.»

«Bana sözünü etmiş olduğunuz ilanı Sir Arthur'e gösterir misiniz, Bayan Beresford.»

Tuppence istenileni yaptı.

Müfettiş, «Bence durum apaçık ortada,» dedi. «O ilanı karınızın görmesi için gazeteye Bay Hale verdi. Orada buluşmayı önceden kararlaştırmışlardı zaten.

Fakat bir gün önce siz de baloya gideceğinizi açıklamıştınız. İşte bu yüzden Bay Hale, karınıza uyarıda bulunmak istiyordu. O 'Rua'ya fines yapmak gerekiyor,'

cümlesinin asıl anlamı bu. Siz elbisenizi tiyatro giysileri hazırlayan bir





yere ısmarlamışsınız. Ancak Bay Hale'inki evden yapılmış. O baloya 'gazeteden yapılmış bir elbiseyle' katılmış. Biliyor musunuz, Sir Arthur, karınızın avucunda ne bulduk? Gazeteden yırtılmış bir parça. Adamlarıma Bay Hale'in elbisesini sizin evden almalarını emrettim. Yard'a döndüğüm zaman kıyafet orada olacak. Eğer elbisede o yırtığa uyan bir yer varsa, o zaman araştırma da sona ermiş demektir.» Sir Arthur,. «O yırtığı bulamayacaksınız,» dedi. «Ben Bingo Hale'i iyi tanırım.»

Tuppence'den rahatsız ettikleri için özür dileyerek apartmandan ayrıldılar.

O akşam kapı yeniden çalındı. Genç karı koca gelenin yine Müfettiş Marriot olduğunu görünce bayağı şaşırdılar.

Marriot hafifçe gülümsedi. «Blunt'ın Dâhi Dedektiflerinin son gelişmeleri öğrenmek isteyeceklerini düşündüm.»

Tommy, «Tabii isterler,» diye cevap verdi. «Bir içki içer misiniz?» Bardağı Müfettiş Marriot'un yanındaki masaya koydu.

Müfettiş bir iki dakika sonra, «Durum açıkça ortada,» diye mırıldandı. «Hançer Lady Merivale'inmiş. Herhalde katil onun intihar ettiğini sanmamızı istiyordu.

Ama neyse ki siz yakındaydınız. Onun için de bu isteği yerine gelemedi. Bir sürü mektup bulduk. Bay Hale'le Lady Merivale uzun bir süreden beri sevişiyorlarmış.

Sir Arthur durumdan hiç kuşkulanmamış. Sonra kesin kanıtı da bulduk.»

Tuppence çabucak, «Kesin neyi, kesin neyi?» diye sordu.

«Kesin kanıtı. Daily Leader'in parçasını. Hale'in sırtındaki giysiden kopmuş.

Parça elbise yırtığa iyice uyuyor. Evet evet, durum ortada. Ha, sahi, size o iki kanıtın bir fotoğrafını getirdim. Bunun sizi ilgilendireceğini düşündüm de. Bu meslekte böyle kolay çözülen olaylarla pek karşılaşılmıyor.»

Tommy, Scotland Yard müfettişini geçirip geri dönünce Tuppence, «Müfettiş

Marriot neden durumun ortada olduğunu tekrarlayıp duruyor?» dedi.

«Bilmem ki. Herhalde hayatından çok memnun.»

«Hiç sanmıyorum. Marriot bizim damarımıza basmaya çalışıyor. Tommy, biliyor musun, sözgelimi kasaplar etten çok iyi anlarlar. Öyle değil mi?»

«Öyle sanıyorum. Fakat neden...»

«Yine aynı şekilde zerzevatçılar sebzeden, balıkçılar da balıktan anlarlar. Onun için profesyonel dedektiflerin de katillerden iyi anlamaları gerek. Onlar gerçek bir katili gördükleri zaman bunu hemen sezerler. Karşılarındakinin katil olmadığını da... Marriot deneyimli bir adam. Ve şimdi içgüdüsü ona Bay Hale'in katil olmadığını söylüyor. Fakat bütün kanıtlar adamın aleyhinde. İşte şimdi Marriot son bir çare olarak bizim damarımıza basıyor. Ufacık bir ayrıntıyı veya benzer bir şeyi hatırlayacağımızı umuyor. Gece olan küçük bir olayı... Böylece olaya başka bir açıdan bakılabile-ceğini düşünüyor. Tommy, Lady Merivale intihar etmiş olamaz mı?»

«Onun sana söylediklerini unutma.»

«Biliyorum... Ama o sözleri başka anlama da alabiliriz. 'Bunu Bingo yaptı,'

dedi. Belki de bu sözleriyle kendisini intihara Bingo'nun sürüklediğini anlatmak istedi. Bu da mümkün.»



«Evet. Ama bu gazeteden yırtılan parçayı açıklamıyor.»

«Marriot'un fotoğraflarına bir bakalım. Ona Hale'in olayı nasıl anlattığını sormayı unuttum.»

«Ben unutmadım. Kapıda kendisine sordum. Hale baloda Lady Merivale'le hiç konuşmadığını söylemiş. 'Biri elime bir kâğıt sıkıştırdı,' demiş. 'Üzerinde, 'Bu gece benimle konuşma. Arthur kuşkulanıyor,' yazılıydı. Fakat genç adam bu pusulayı da gösterememiş polise. Açıkçası hikâye de pek uydurmaya benziyor. Her neyse... Sen ve ben Hale'in, Lady Merivale'le 'Maça Ası'nda olduğunu biliyoruz.

Çünkü onu gördük.»

Tuppence başını salladı, sonra da dikkatle iki fotoğrafı incelemeye başladı.

Bunlardan biri küçük bir gazete parçasının resmiydi. Kâğıt parçasında 'Daily L'

yazılıydı, gerisi kopmuştu. Öteki fotoğrafta ise Daily Leader'in baş sayfası vardı. En yukarısında

küçük bir yırtık görülüyordu. Parçayla yırtığın birbirlerine iyice uydukları da kuşku götürecek gibi değildi.

Tommy, «Şu yandaki işaretler ne?» diye sordu.

Tuppence, «Dikiş,» dedi. «Bu sayfa diğerlerine dikilmiş.»

Tommy, «Gazetelerin yeni noktalama yöntemi bulduklarını sanıyordum,» diye mırıldandı. Sonra da hafifçe titredi. «İnsan bir tuhaf oluyor, Tuppence. Seninle burada oturmuş, başlıktaki noktalardan ve o ilandan söz ediyorduk. Hem de neşeyle.»

Tuppence cevap vermedi. Tommy ona baktı. Sonra da hayretle irkildi. Tuppence gözlerini ileride bir noktaya dikmişti. Ağzı hafifçe aralanmıştı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Tommy karısını kolundan tutarak hafifçe sarstı. «Tuppence nen var? Kriz mi geçiriyorsun?»

Fakat Tuppence hareketsiz duruyordu. Sonra dalgın dalgın, «Denny Riordan,» dedi.

Tommy hayretle ona bakakaldı. «Efendim?»

«Senin dediğin gibi! Basit bir söz! Şimdi bana bu haftaki Daily Leader'ların hepsini bul.»

«Ne yapacaksın?»

«McCarthy gibi davranacağım. Düşünüp duruyordum. Sonra senin sayende aklıma bir şey geldi. Bu salı günkü gazetenin baş sayfası. Eğer yanılmıyorsam salı günkü gazetede 'Leader'in 'L'sinde iki noktacık vardı. Bunda, Daily'nin 'D'sinde bir nokta var. Bir de 'L' harfinde. Sen gazeteleri bul da emin olalım.»

Gazeteleri endişe içinde karşılaştırdılar. Tuppence doğru hatırlamıştı. «Görüyor musun? O parça salı günkü gazeteden kop-mamış.»

«Yine de emin olmalıyız ki, Tuppence, değişik baskılar olabilir bunlar.»

«Olabilir... Fakat bu gazeteler sayesinde aklıma parlak bir fikir geldi. Bu rastlantı olamaz. Bundan eminim. Sir Arthur'a telefon et, Tommy. Ona hemen buraya gelmesini söyle. Kendisi için önemli bir haberim olduğunu açıkla. Sonra Marriot'u bul. Eve gitmişse bile, Scotland Yard'dakiler onun adresini bilirler.»

Bu haber üzerine meraklanan Sir Arthur Merivale yarım saat sonra Beresford'larm apartmanındaydı. Tuppence onu karşıladı.

«Sizi bu şekilde, emredermiş gibi çağırttığım için özür dilerim, Sir Arthur. Ama kocamla bir şey keşfettik. Bunu hemen öğrenmenizin doğru olacağını düşünüyoruz.»

Sir Arthur bir koltuğa oturdu.

Tuppence konuşmasına devam etti. «Arkadaşınızı temize çıkarmayı çok istediğinizi biliyorum.»

Sir Arthur üzüntüyle başını salladı. «İstiyordum... Ancak o güçlü kanıtlar karşısında ben de boyun eğmek zorunda kaldım.»

«Peki, ya size elime rastlantı sonucu bir kanıt geçtiğini ve Bay Hale'in bu sayede temize çıkacağını söylersem?»

«Bu beni çok sevindirir, Bayan Beresford.»

Tuppence, «Sözgelimi...» diye sözlerine devam etti. «Diyelim ki ben bir genç kızla konuştum. Ve o bana dün gece saat on ikide Bay Hale'le baloda dans etmekte olduğunu söyledi. Yani Bay Hale'in 'Maça Ası'nda olduğunu iddia ettikleri sırada...»

Sir Arthur, «İşte bu fevkalade!» diye bağırdı. «Bir hata olduğunu biliyordum...

Herhalde zavallı Vere yine de intihar etti.»

Tuppence, «Sanmıyorum,» dedi. «Öbür adamı unutuyorsunuz.»

«Hangi öbür adamı?»

«Kocamla bölmeden çıkarken gördüğümüz adam. Anlayacağınız, baloda gazetelerden yapılmış elbise giyen ikinci bir kimse varmış. Ha, aklıma gelmişken... Siz hangi kılıktaydınız?»

«Ben mi? On yedinci asırda cellatların giydikleri kılığı seçmiştim.»

Tuppence usulca mırıldandı. «Ne kadar da uygun bir kıyafet bulmuşsunuz.»

«Uygun mu.. Bayan Beresford? Ne demek istiyorsunuz?» «Bu kılık yaptığınız işe uygunmuş. Size bu konudaki fikirlerimi açıklayayım mı, Sir Arthur? Gazeteden yapılmış elbise cellat kılığının üzerine kolaylıkla giyilebilirdi. Daha önce Bay Hale'in eline bir





pusula sıkıştırıldı. Bunda ona malum biriyle konuşmaması tembih ediliyordu.

Fakat sözkonusu olan genç kadının bu pusuladan haberi yoktu. Önceden kararlaştırılan saatte 'Maça Ası'na gitti ve beklediği kimseyi de gördü. Adamla birlikte bölmeye girdi. Yanılmıyorsam, adam kadını öperken aynı anda hançeri ona sapladı. Kadın hafifçe bağırdı. Adam bir kahkaha atarak bu çığlığı örttü. Sonra da bölmeden çıkıp gitti. Şaşıran, dehşete düşen genç kadın ise son nefesini verinceye kadar kendisini öldüren adamın âşığı olduğuna inandı.»

«Ama o arada adamın kıyafetinden bir parça koparmıştı. Katil bunu farketti.

Zaten o, ayrıntılara çok dikkat eden bir adamdı. Kurbanı aleyhindeki kanıtların iyice kesinleşmesi için, o parça sanki Bay Hale'in elbisesinden kopmuş gibi bir durum yaratmaya çalıştı. Eğer iki adam ayrı ayrı evlerde otursalardı bu işi kolaylıkla başaramazdı. Ancak katilve kurbanı aynı evdeydiler. Onun için bu iş

çok basit oldu. Bay Hale'in elbisesini o parçaya uygun bir şekilde yırttı. Sonra kendi kılığını yakarak sadık bir dost rolünü oynamaya hazırlandı.» Tuppence bir an durdu. «E, Sir Arthur?»

Adam ayağa kalkarak genç kadını selamladı. «Fazla roman okuyan güzel bir hanımın hayal gücü...»

Tommy, «Öyle mi düşünüyorsunuz?» dedi.

Sir Arthur, «Karısının etkisinde kalan bir adam,» diye ekledi. «Başkalarının bu hikâyeyi ciddiye alacaklarını sanmıyorum.» Bir kahkaha attı.

Tuppence koltuğunda kaskatı kesildi. «Bu kahkahayı nerede | duysam tanırım! Bu gülüşü en son 'Maça Ası'nda işittim! Sir Arthur, bizim hakkımızda yanılıyorsunuz! Asıl soyadımız Beresford ama biz başka bir ad da kullanıyoruz.»

Masadan aldığı bir kartı adama uzattı.

Sir Arthur yazılı olanları yüksek sesle okudu.

«Blunt Dedektif Bürosu.» Bir an soluğunu tuttu. «Demek böyle! Marriot'un beni bu sabah buraya neden getirdiğini şimdi anladım! Beni tuzağa düşürmek istiyordu...»

Pencereye doğru gitti. «Buranın manzarası çok güzel. Londra'yı kuşbakışı görüyor.»



Tommy bağırdı. «Müfettiş Marriot!»

Müfettiş birdenbire yandaki odanın kapısında belirdi.

Sir Arthur'un dudaklarında alaycı bir gülümseme uçuştu. «Bunu tahmin etmiştim.

Fakat korkarım beni yakalayamayacaksınız, müfettiş bey. Gideceğim yolu ben seçerim.» Ve ellerini çerçeveye dayayarak, pencereden atladı.

Tuppence acı acı haykırarak, çok aşağılardan gelecek olan o boğuk, mide bulandırıcı gürültüyü duymamak için elleriyle kulaklarını tıkadı. Müfettiş

Marriot küfrediyordu.

Sonra, «Pencereyi düşünmeliydik,» dedi. «Fakat açıkçası iddialarımızı kanıtlamak da öyle pek kolay olamayacaktı. Ben aşağıya ineyim ve... ve... duruma bakayım.»

Tommy ağır ağır, «Zavallı deli,» diye mırıldandı. «Demek karısına çok âşıktı ve...»

Müfettiş öfkeyle homurdandı. «Âşık mıydı? Belki. Ancak adam para bulabilmek için çırpınıp duruyordu. Lady Merivale'in kişisel .serveti vardı. Hatırı sayılır bir servet. Genç kadın ölünce bütün para kocasına kaldı. Lady Merivale, genç Hale'le kaçarsa Sir Arthur o servetin bir kuruşunu bile göremeyecekti.»



«Demek cinayet nedeni bu?»

«Tabii ya. Ta başında Sir Arthur'un aslında kötü ve ahlaksız bir adam olduğunu sezdim. Bay Hale'in gerçekten iyi bir insan olduğunu da hissettim. Biz Yard'da neyin ne olduğunu gayet iyi biliriz. Ama insan kesin kanıtlarla karşılaşınca ne yapacağını şaşırıyor. Ben artık aşağıya ineyim. Bay Beresford karınıza biraz konyak içir-seniz iyi olur. Bu durum onu fazlasıyla sarstı.»

Kapı sakin müfettişin arkasından kapanırken, Tuppence alçak sesle, «Manavlar...»

diye mırıldandı. «Kasaplar. Balıkçılar. Dedektifler. Haklıymışım, değil mi?

Katili sezmiş.»

Tommy elinde büyük bir kadehle ona yaklaştı, «iç şunu.»

«Hayır. Kokteyl... Zaferş ulaşan McCarthy'e göre bir içki. Evet, Marriot haklı.

İşin içyüzü bu. Cüretle 'fines' yapıldı ve oyun kazanıldı.»

— 125 —

Tuppence başını salladı. «Ama adam yanlış davranmış.» Tommy, «Evet,» dedi. «Ve böylece Rua oyundan çıktı.»

## ESRARLI YABANCI

Tommy, «Sıkıntılı bir gündü,» diyerek uzun uzun esnedi.

Tuppence de esnedi. «Çay zamanı yaklaştı.»

'Blunt Dedektif Bürosunda işler pek de iyi gitmiyordu. Sahte jambon tüccarının yazacağını umdukları mektup henüz gelmemişti. Uygun müşteri de yoktu.

Yardımcıları Albert elinde bir paketle içeri girerek, masaya bıraktı.

Tommy, «Paketin Esrarı,» diye mırıldandı. «Bunun içinde Rus Grandüşesinin incileri mi var? Yoksa Blunt'ın Dâhi Dedektiflerini toz edip uçuracak bir bomba mı?»

Tuppence paketi açtı. «İçinde Francis Haviland için aldığım sigara tabakası var.

Güzel, değil mi?»

Tommy karısının uzattığı ince gümüş tabakayı aldı. Üzerine karısının el yazısıyla, «Tuppence'den Francis'e,» diye yazılmıştı. Genç adam tabakayı açıp kapattı, sonra da takdirle başını salladı. «Sen de çok müsrifsin, Tuppence.

Gelecek ay doğumgünüm için ben de böyle bir tabaka isterim. Ama benimki altın olsun. Doğrusu Francis Haviland'a böyle bir tabaka yollamak günah. Bence Francis dünyanın en ahmak adamlarından biri.»

«Benim çocukluk arkadaşım o.»

«Bence gelin bu hediyeden hiç hoşlanmayacak.»

Tuppence kocasının sözlerine aldırmaksızın, «Tam cebe göre değil mi?» dedi.

«ince ve zarif.»

Tommy tabakayı kendi cebine soktu. «Evet, çok uygun. Hah, Albert mektupları getiriyor. Herhalde Pertshire Düşesi bizden kaybolan finosunu bulmamızı isteyecek.»

Mektupları ayırdılar. Birdenbire Tommy uzun uzun ıslık çalarak zarflardan birini havaya kaldırdı.

«Üzerinde Rus pulu bulunan mavi bir mektup. Şefin sözlerini hatırlıyor musun?

Bize böyle mektuplara dikkat etmemizi söylemişti.»

Tuppence, «Ah, çok heyecanlı!» diye bağırdı. «Sonunda bir şey oldu işte. Aç bakalım, mektupta neler yazılı? Adam jambon tüc-carıymış, değil mi? Bir dakika, bir dakika. Çay için süt gerek. Sütçü bu sabah uğramamış. Albert'i göndereyim de süt alsın.»

Genç kadın Albert'i yolladıktan sonra yeniden odaya girdiği zaman Tommy'nin elinde mavi bir kâğıt vardı.

Genç adam, «Tahmin ettiğimiz gibi, Tuppence,» diye başını salladı. «Kelimesi kelimesine Şefin anlattığı gibi.»

Tuppence mektubu kocasından alarak okudu.

Kitabi bir İngilizceyle özenle yazılmıştı. Gregor Feodorski adında biri, karısından haber almak istiyordu. Blunt Dedektif Bürosu onu bulmak için hiçbir masraftan kaçınmamalıydı. Feodorski domuz ticaretindeki kriz yüzünden, Rusya'dan ayrılacak durumda değildi.

Tuppence mektubu masaya açarak düşünceli düşünceli, «Acaba bunun asıl anlamı ne?» diye mırıldandı.



Tommy, «Herhalde bir tür şifreyle yazılmış,» dedi. «Ancak bu bizim işimiz değil.

Bizim görevimiz mektubu en kısa zamanda Şefe • teslim etmek. Ama emin olmak için önce pulu ıslatıp kaldıralım. Bakalım altında 16 yazılı mı?»

Tuppence başını salladı. «Olur. Ama bence...» Birdenbire durakladı.

Onun böyle susmasına bir anlam veremeyen Tommy başını kaldırdı, kapıda iriyarı bir adamın durduğunu gördü.

Yabancı insanı etkileyen bir tipti. Vücudu dört köşeydi. Yusyuvarlak bir kafası, sert hatlı bir çenesi vardı. Kırk beş yaşlarında kadar duruyordu. Elinde şapkası, ilerleyerek, «Özür dilerim,» dedi. «Dış oda boştu. Bu kapının açık olduğunu görünce buraya geldim. Burası Blunt Dedektif Bürosu, değil mi?»

«Evet, öyle.»

«Herhalde siz de Şay Blunt'sınız? Bay Theodore Blunt?»





«Evet, ben Bay Blunt'ım. Benimle görüşmek mi istiyordunuz? Bu da sekreterim Miss Robinson.»

Tuppence başını zarif bir şekilde eğerek yabancıyı selamladı. Ancak kirpiklerinin altından hâlâ onu inceliyordu. Adam ne zamandan beri kapıda duruyordu, diye düşünmekteydi. Konuşmamızın ne kadarını duydu? Neler gördü? Genç kadın, yabancının Tommy'le konuşurken sık sık onun elindeki mavi mektuba göz attığını farketmişti.

Tommy'nin ihtar dolu sesi Tuppence'i daldığı düşüncelerden uyandırdı. «Miss Robinson, lütfen not alın. Şimdi, fikrimi almak istediğiniz konuyu açıklar mısınız lütfen?»

Tuppence kalemle not defterine uzandı.

İriyan yabancı biraz sert bir sesle konuşmaya başladı. «Adım Bower. Hampstead'de oturuyorum. Muayenehanem de orada. Son zamanlarda bazı tuhaf şeyler olduğu için kalkıp size geldim, Bay Blunt.»

«Evet, Dr. Bower?»

«Geçen hafta iki kez telefonla acil bir vakaya çağırıldım. Her iki seferinde de bunun bir oyun olduğunu anladım. Önce bana tatsız bir şaka yaptıklarını düşündüm. Ne var ki, ikinci kez, eve döndüğüm zaman bazı özel kâğıtlarımın karıştırılmış olduğunu farkettim. Şimdi ilk kez de aynı şeyin olduğunu düşünüyorum, işi derinlemesine inceledim. Artık yazı masamın iyice aranmış ve bazı kâğıtların yerlerine aceleyle konulmuş olduklarını biliyorum.» Dr. Bower susarak Tommy'e baktı. «E, Bay Blunt?»

Genç adam gülerek cevap verdi. «E, Dr. Bower?»

«Bu işe ne diyorsunuz?»

«Önce bazı şeyleri öğrenmek isterim. Yazı masanızda neler var?»

«Özel kâğıtlarım.»

«Evet. Peki, bu özel kâğıtlar nedir? Bunların sıradan bir hırsız veya belirli bir kimse için ne değeri olabilir?»

«Bu kâğıtların sıradan bir hırsız için bir değeri olabileceğini sanmıyorum. Ama az bilinen bazı alkalilerle ilgili notlarım, bu konuda teknik bilgisi olan bir kimseyi ilgilendirebilir. Son birkaç yıldan beri bu konuyu inceliyorum. Bu alkaliler şiddetli, öldürücü zehirlerdir. Ayrıca iz de bırakmazlar. Bilinen bir şekilde tepki göstermezler.»

«O halde bu alkalilerin sırları para getirecek bir şey mi?»

«Ahlaksız bir insan için öyle.»

«Siz kimden kuşkulanıyorsunuz?»

Doktor geniş omuzlarını silkti. «Anladığım kadarıyla, dışardan biri eve girmemişti. Kapı veya pencereler zorlanmamıştı. Bu da evimden birine işaret ediyor. Fakat açıkçası, buna da inanamam...» Birdenbire sustu. Yeniden konuşmaya başladığı zaman yüzünde çok ciddi bir anlam vardı. «Bay Blunt, size her şeyi iyice açıklamam ve meseleyi sizin ellerinize bırakmam gerekiyor. Bu konuda polise gitmeye cesaret edemiyorum. Üç hizmetçime de tamamiyle güveniyorum.

Yıllardan beri bana sadakatla hizmet ediyorlar. Ama tabii bazen belli olmaz...

İki yeğenim de benimle birlikte oturuyor. Bertram ve Henry. Henry iyi çocuktur.



Çok iyi bir çocuktur. Beni hiçbir zaman üzmedi, endişelendirmedi. Fevkalade, enerjik bir gençtir. Delidolu, müsrif ve tembel...»

Tommy düşünceli düşünceli mırıldandı. «Anlıyorum... Bu işde yeğeniniz Bertram'm parmağı olduğundan kuşkulanıyorsunuz. Ancak ben sizinle aynı fikirde değilim. O

pek iyi bir genç olan Henry'den kuşkulanıyorum.»

«Ama neden?»

«Töre. Emsal.» Tommy kayıtsızca elini salladı. «Deneyimlerime dayanarak söylüyorum. Kuşkulanılan kimseler her zaman suçsuzdur. Suçsuz gözükenler de tersine. Evet, ben kesinlikle Henry'den kuşkulanıyorum.» -

Tuppence saygı dolu bir sesle söze karıştı. «Affedersiniz, Bay Blunt, Dr. Bower bu... öhhö... bilinmeyen alkalilerle ilgili notlarını diğer kâğıtlarla birlikte yazı masasında mı bırakıyormuş?»



Bu soruyu doktor cevaplandırdı. «O kâğıtlar masada duruyor, küçükhanım. Fakat gizli çekmecede. Onun yerini de yalnızca ben biliyorum. İşte bu yüzden, hırsız bu ana kadar o kâğıtları bulamadı.»

Tommy araya girdi. «Benim ne yapmamı istiyorsunuz, Dr. Bower? Hırsızın masanızı tekrar arayacağını mı düşünüyorsunuz?»

«Evet, Bay Blunt. Birçok nedenden dolayı bu sonuca vardım. Birkaç hafta önce Boumemouth'a giderek dinlenmesini söylediğim bir hastamdan, bugün öğleden sonra bir telgraf aldım. Hastamın durumunun ağır olduğu bildiriliyor ve hemen Boumemouth'a gitmem isteniyordu. Size anlattığım olaylar yüzünden her şeyden kuşkulanmaya başlamıştım. Bu yüzden hastama ben de bir telgraf çektim. Cevaplı bir telgraf. Ve bu sayede hastamın iyi durumda olduğunu ve beni de çağırtmadığını öğrendim. O zaman şöyle düşündüm. O sahte telgrafa inanmış

görünerek sözde Boumemouth'a doğru hareket edersem, muhakkak ki hırsızı suçüstü yakalayabiliriz. Herhalde o veya onlar, evdekiler uykuya daldıktan sonra harekete geçecekler. Onun için bu gece saat on birde evimin önünde buluşalım ve bu meseleyi birlikte inceleyelim.»

«Yani onları böylece suçüstü yakalayacağınızı umuyorsunuz.» Tommy düşünceli bir tavırla kâğıt bıçağını masaya vurdu. «Bence planınız gerçekten fevkalade, Dr.

Bower. Bunun kusurlu bir yanını göremiyorum. Bana adresinizi verir misiniz?»

«Larches Köşkü, Cellat yolu... Korkarım orası bir hayli ıssız. Ancak manzara olağanüstü.»

Tommy, «Anlıyorum,» dedi.

Doktor ayağa kalktı. «Bu gece sizi bekleyeceğim, Bay Blunt. Larches Köşkünün önünde. Bir aksilik olmaması için on bire beş kala buluşalım mı?»

«Tabii, tabii. On bire beş kala. Güle güle Dr. Bower.» Tommy ayağa kalkarak masadaki zile bastı. Albert konuğu geçirmek için kapıda belirdi. Doktor belirli bir şekilde topallıyordu. Ama buna rağmen yine de güçlü kuvvetli bir adam olduğu anlaşılıyordu.



Tommy kendi kendine, «Bu adamla kavgaya gelmez.,.» diye mırıldandı... «E, Tuppence, hayatım, ne düşünüyorsun?»

Tuppence, «Düşüncelerimi yalnızca iki sözcükle açıklayacağım,» dedi. «'Yumru Ayak.'»

«Ne dedin?»

«Yumru Ayak, dedim. Ben klasikleri boş yere okumadım. Tommy, bu bir tuzak.

Duyulmamış alkaliler! Hah! Bundan daha uydurma bir hikâye olamaz.»

«Doğrusu bu masala ben de pek inanamadım,» diye itiraf etti kocası.

«Mektuba nasıl baktığını gördün mü? Tommy, o da casuslardan biri. Senin asıl Bay Blunt olmadığını anladılar. Seni tuzağa düşürmeye çalışıyorlar.»

Tommy yandaki dolabı açarak oradaki sıra sıra kitaplara sevgiyle baktı. «O halde seçeceğimiz rol belli. Şimdi 'Okewaad' kardeşleriz biz.» Kesin bir

tavırla ekledi. «Ben Desmond'um.»

Tuppence omzunu silkti. «İyi ya. Öyle olsun. Ben zaten her zaman Francis olmayı tercih ederim. Francis kardeşinden daha akıllıdır. Desmod'un başı hep derde girer. Francis tam zamanında, bahçıvan kılığında ya da başka bir rolde, yetişip onu kurtarır.»



Tommy, «Ah,» dedi, «Ama ben üstün bir Desmond olacağım, Larches Köşküne vardığım zaman...»

Tuppence çabucak onun sözünü kesti. «Bu gece Hampstead'e gidecek misin?»

«Neden gitmeyeyim?»

«Kendi ayağınla tuzağa mı düşeceksin? Böyle gözü kapalı...»

«Hayır, yavrum, gözlerim açık tuzağa düşeceğim. Arada büyük fark var. Dostumuz Dr. Bower'in biraz şaşıracağını sanıyorum.»

Tuppence, «Bu durum hiç hoşuma gitmiyor,» dedi. «Desmond Şefin emirlerine uymayarak, bildiği gibi hareket ettiği zaman neler olduğunu biliyorsun. Bize verilen emirler de gayet kesin. Mektupları hemen yollayacak, olanları da bildireceğiz.»



Tommy, «Yanılıyorsun...» diye cevap verdi. «Biri gelip 16 numaradan söz ettiği anda bunu Şefe bildirecektik. Böyle kimse gelmedi.»

Tuppence, «Haydi oradan,» diye çıkıştı.

«Açıkçası ben tek başıma hareket etmeyi çok istiyorum. Sevgili Tuppence'ciğim merak etme, başıma bir şey gelmez. Köşke boğazıma kadar silahlanarak gideceğim.

İşin can alacak noktası şu: Ben hazırlıklı olacağım. Ama onlar bunu bilmeyecekler. Şef de bu gece başarılı olduğum için beni kutlayacak.»

Tuppence, «Bu durum hiç hoşuma gitmiyor,» diye yineledi. «O adam bir goril kadar güçlü.»

Tommy, «Ah!» dedi. «Fakat benim mavi namlulu otomatiği unutuyorsun!»

Dış odanın kapısı açıldı. Albert belirdi. Kapıyı arkasından kapayarak Beresford'lara yaklaştı. Elinde bir zarf vardı.

«Sizi bir bey görmek istiyor. Ona Scotland Yard'la konuşmakta olduğunuzu söyleyince bana bundan haberi olduğunu açıkladı. 'Ben de Yard'dan geliyorum,'

dedi. Bir karta bir şeyler karalayarak bu zarfa koydu.»

Tommy zarfı alarak açtı. Kartı okurken gülüyordu. Sonra da, «Albert,» dedi. «Onu buraya al.»

Bir dakika sonra Scotland Yard'dan gelen dedektif odaya giriyordu, ilk bakışta Müfettiş Dymchurch, Marriot'u andırıyordu. Onun gibi kısa boylu ve tıknazdı.

Gözleri zekâ doluydu.

Neşeyle, «Merhaba,» dedi. «Marriot, Gal'e gitti. Fakat buradan ayrılmadan önce ikinize ve bu büroya göz kulak olmamı istedi.» Tommy'nin sözünü keseceğini anlayınca çabucak ekledi. «Ah, biz hepimiz durumu biliyoruz. Tabii bu mesele bizim masayla ilgili değil. Onun için de işe karışmıyoruz. Ne var ki, son zamanlarda biri durumun göründüğü gibi olmadığından kuşkulanmaya başlamış

sanırım. Bugün size biri geldi, değil mi? Bilmiyorum size ne ad verdi. Onun asıl adını bilmiyorum ama kendisi hakkında biraz bilgim var. Bu bilgimi daha da derinleştirmek istiyorum. Yanılmıyorsam bu adam bu gece sizinle buluşmak için belirli bir yer seçti. Öyle değil mi?»

«Evet, öyle.»

«Tahmin etmiştim. Finsbury Parkı, 16 numara değil mi?»

Tommy gülümsedi. «İşte şimdi yanıldınız. Çok yanıldınız. Adres Larches Köşkü, Hampstead.»

Dymchurch'ün gerçekten çok şaşırmış gibi bir hali vardı. Bunu beklemediği anlaşılıyordu. «Anlayamıyorum... Herhalde yeni bir merkez olacak bu.

Hampstead'de Larches Köşkü mü dediniz?» 1

«Evet. Bu gece on birde adamla

orada buluşacağım.»

«Sakın böyle bir şeye kalkışmayın, efendim.»

Tuppence, «Duydun mu?» diye bağırdı.

Tommy kızardı. Öfkeyle, «Müfettiş bey, eğer siz...» diye söze başladı.

Fakat müfettiş onu yatıştırmak ister gibi elini kaldırdı. «Size ne düşündüğümü açıklayayım, Bay Blunt. Aslında sizin bu gece saat on birde bu büroda olmanız gerek.»

Tuppence hayretle, «Ne?» diye haykırdı.

«Bu büroda olmanız gerek. Bu işi nereden öğrendiğimi bir yana bırakalım. Bazen masalar birlikte çalışırlar. Ben bugün sizin o ünlü mavi mektuplardan birini aldığınızı biliyorum. O adam da bu zarfın peşinde. Sizi bir hileyle Hampstead'e 

sürükleyecek. Siz orada beklerken kendisi buraya gelecek. Gece bina bomboş, kimse kalmıyor burada. Adam da büroda mavi mektubu rahatça arayacak.»

«Ama adam mektubun burada olduğundan nasıl emin olabilir? Zarfı yanıma alacağımı veya birine vereceğimi düşünür.»

«Affedersiniz ama efendim, bu o adamın aklına bile gelmez. Belki o sizin asıl Bay Blunt olmadığınızı biliyor. Sizin bu büroyu satın alan sıradan bir kimse olduğunuzu da düşünebilir. Tabii bu yüzden de mektubu olduğu gibi kabul edeceğiniz ve bir dosyaya kaldıracağınız sonucunu çıkarır.»

Tuppence, «Anlıyorum,» dedi.

«Biz de onun böyle düşünmesini sağlayacağız. Ve bu gece onu burada suçüstü yakalayacağız.»

# 1

«Demek plan böyle?»

«Evet. Bir daha elimize böyle bir fırsat geçmez. Hım. Saat kaç?... Buradan genellikle kaçta çıkıyorsunuz, efendim?»

«Altıya doğru.»

«Yine buradan her zamanki gibi çıkarsınız. Sonra usulca yeniden büroya döneriz.

Onların buraya on birden önce geleceklerini pek sanmıyorum. Fakat tabii gelebilirler de. izin verirseniz ben şimdi dışarı çıkıp çevreye bir bakmayım.

Bakalım burayı gözetleyen biri var mı? Onu farkedebilecek miyim?»

Dymchurch dışarı çıkar çıkmaz Tommy, Tuppence'la tartışmaya başladı. Bir süre sürdü bu öfkeli ve sert tartışma. Sonunda Tuppence birdenbire boyun eğiverdi.

«Pekâlâ... istediğin gibi olsun. Sen dedektiflerle ahbaplık eder, casusları yakalarken, ben eve gidip uslu uslu oturacağım. Ancak görürsün, delikanlı.

Eğlenceme engel olduğun için senden intikamımı alacağım.»

Aynı anda Dymchurch de döndü. «Bana çevrede kimse yokmuş gibi geldi. Ama tabii belli olmaz. Buradan yine her zamanki gibi ayrılmanız doğru olur sanırım. Siz gittikten sonra onlar da burayı gözetlemekten vazgeçerler.»

Tommy, Albert'i çağırarak ona büroyu kapatmasını söyledi. Sonra dördü birlikte yakındaki garaja gittiler. Beresford'lar arabalarını genellikle oraya bırakıyorlardı. Tuppence direksiyona geçti, Albert de onun yanına. Tommy'le dedektif arkaya oturdular.

Bir süre sonra trafik yüzünden durakladılar. Tuppence omzunun üzerinden bakarak başını salladı. Tommy'le dedektif kapıyı açarak sokağın ortasına indiler. Bir iki dakika sonra Tuppence yoluna devam etti.

Tommy'le Dymchurch hızla büronun bulunduğu sokağa saparlarken dedektif, «Hemen içeri girmeyelim,» dedi. «Anahtar yanınızda, değil mi?»

Tommy başını salladı. «Evet.»

«İyi... Ne dersiniz, bir yemek yiyelim mi? Daha erken ama büronun tam karşısında küçük bir lokanta var. Pencerenin önündeki masalardan birine otururuz. Böylece binayı da göz hapsine almış oluruz.»

Dedektifin önerdiği gibi küçük lokantada yemek yediler. Tommy neşeli bir adam olan Müfettiş Dymchurch'den hoşlanmıştı. Daha çok yabancı ajanların peşinde dolaşmış olan adamın anlattığı hikâyeler Tommy'i çok şaşırtmıştı.

Sekize kadar küçük lokantada kaldılar. Sonra Dymchurch harekete geçme zamanının geldiğini hatırlattı. «Artık hava iyice karardı efendim,» diye açıkladı.

«Kimseye gözükmeden büroya girebiliriz.»

Gerçekten dediği gibi karanlıktı dışarısı. Karşı tarafa geçtiler. Çabucak boş

yolun yukarısına, aşağısına baktılar ve kapıdan içeri süzüldüler. Usul usul merdivenden çıktılar. Tommy büronun dış kapısına anahtarı soktu.

Tam bunu yaptığı sırada, ona yanında duran Dymchurch ıslık çalmış gibi geldi.

Sert sert, «Neden ıslık çalıyorsunuz?»

Dymchurch fena halde şaşırmıştı. «Ben islik filan çalmadım ki! Bu işi sizin yaptığınızı sanıyordum.»

Tommy, «Her neyse, biri...» diye başladı... Sözlerine devam

edemedi.

Güçlü

kollar onu

arkadan yakaladı. O daha bağıramadan iç bayıltıcı, tatlı kokulu bir tampon ağzıyla burnuna bastırıldı.



Genç adam cesaretle boğuşmaya çalıştı. Ancak her şey boşunaydı. Kloroformun etkisi hemen görüldü. Tommy'nin başı dönmeye başladı. Sanki yer kalkıp kalkıp iniyordu. Boğulacak gibi olan Tommy kendinden geçti.

Bir süre sonra ıstırap içersinde kendine geldi. Ama kafası çalışıyordu.

Kloroformu içine pek az çekmişti. Onu bağırmasını engelleyecek, ağzına bir bez tıkayacak kadar baygın tutmuşlardı.

Tommy kendine geldiği zaman büroda, kendi odasında olduğunu farketti. Bir köşede, yerde, duvara dayanmış, yarı oturuyordu. İki adam yazı masasının çekmecelerini boşaltıyor, dolapları arıyorlar, bir yandan da durmadan küfrediyorlardı.





Adamlardan uzun boylu olanı kısık bir sesle, «Bana inan, patron,» dedi. «Bu Allah'ın cezası yeri altüst ettik. Aramadık yer bırakmadık. Zarf burada değil.»

Öteki, «Burada olması gerek,» diye homurdandı. «Üstünde yok. Mektubun başka yerde olması da imkânsız.»

Konuşurken döndü, o zaman Tommy müthiş bir şaşkınlıkla adama bakakaldı. Müfettiş

Dymchurch'dü bu. Adam Tommy'nin şaşkın halini farkedince güldü.

«Ah, demek genç dostumuz uyandılar... Biraz da şaşırmış gibi bir halleri var.

Evet, biraz şaşkınlar. Fakat bu iş o kadar basit ki! Blunt Dedektif Bürosunda bir tuhaflık olduğundan kuşkulandık. Ben bu işin içyüzünü öğrenmeyi üzerime aldım. 'Eğer Bay Blunt da ajansa, tabii ki kuşkulanacak,' dedim. İşte bu yüzden dostum Cari Bauer'i size yolladım. Carl'a şüphe uyandıracak bir şekilde hareket etmesini ve inanılmayacak bir hikâye anlatmasını söyledim. O da yaptı... Sonra ortaya ben çıktım. Güveninizi kazanmak için Müfettiş Marriot'un adından yararlandım. Gerisi çok kolay oldu.» Bir kahkaha attı.

Tommy birkaç söz söylemeyi çok istiyordu, ama ağzındaki tıkaç ona engel olmaktaydı. Ayrıca yapmak istediği birkaç şey daha vardı. El ve ayaklarla yapılacak şeylerdi bunlar. Ne yazık ki, onu sıkıca bağlamışlardı.

Onu en çok şaşırtan, şimdi tepesine dikilmiş olan adamdaki o değişiklikti.

Müfettiş Dymchurch rolündeyken tam bir İngiliz gibi davranmıştı. Ama şimdi kimse onun İngiiizceyi kusursuz konuşan, iyi eğitim görmüş bir yabancı olduğundan kuşkulanmazdı.

Sahte müfettiş yanındaki haydut kılıklı yardımcısına, «Cog-gins, sevgili dostum,» dedi. «Sen şu oyuncağın! al ve tutsağımızın başında bekle. Ağzındaki tıkacı çıkaracağım şimdi. Sevgili Bay Blunt, bağırmakla büyük bir budalalık edeceğinizin herhalde farkındasınız? Evet, evet, farkında olduğunuzdan eminim.

Yaşınıza göre bir hayli zekisiniz.» Tıkacı ustalıkla çıkararak geriledi.

— 136 —

Çenesi tutulmuş olan Tommy ağzını açıp kapattı, dilini oynattı, iki kez yutkundu.... ye hiçbir şey söylemedi.

Beriki, «Kendinize böyle hâkim olduğunuz için sizi kutlamalı-yım,» diye mırıldandı. «Durumu anladığınız belli. Söyleyecek hiçbir şeyiniz yok mu gerçekten?»

Tommy, «Söyleyeceklerimi sonraya bırakabiliriz.» dedi. «Beklemekle bozulacak şeyler değil bunlar.»

«Ah, benim söyleyeceklerim sonraya bırakılamaz. Açık konuşalım, Bay Blunt. O

mektup nerede?»

Tommy neşeyle, «Ah, aziz dostum,» diye cevap verdi. «Biliyorum. Mektup bende değil. Bunu siz de biliyorsunuz. Ben sizin yerinizde olsaydım zarfı aramaya devam ederdim. Dostunuz Coggins'le 'define' oyunu oynamanızı seyretmek hoşuma gidecek.»

Berikinin yüzü karardı. «Pek de şakacısınız Bay Blunt. Ama şuradaki dört köşe kutuyu görüyor musunuz? Coggins'in o. içinde zaç yağı yar... Evet, zaç yağı...

Sonra ateşte iyice kızdırılacak şişler de var.»

Tommy üzüntüyle başını salladı. «Biz durumu yanlış anladık... Tuppence'la ben bu maceraya yanlış bir ad koyduk. Bu bir 'Yumru Ayak' hikâyesi değil. Bir dedektif

'Buldog Drummond' romanı bu. Siz de o eşsiz Cari Peterson'sunuz.»

Beriki, «Neler saçmalıyorsunuz?» diye homurdandı.

Tommy, «Aah,» dedi. «Klasiklerden haberiniz olmadığı anlaşılıyor. Yazık.»



«Cahil köpek! İstediğimizi yapacak mısın, yoksa yapmayacak mısın? Goggins'e aletlerini çıkarıp çalışmaya başlamasını söyleyeyim mi?»

Tommy, «O kadar sabırsız olmayın, canım,» diye cevap verdi. «İstediğinizi yapacağım tabii. Ama siz onun ne olduğunu bana söylemiyorsunuz ki! Pirzola gibi kesilip biçilmeyi, sonra da ızgarada kızartılmayı istediğimi sanmıyorsunuz ya?

Canımın yanması hiç hoşuma gitmez.»

_137_

Dymchurch onu aşağı görüyormuş gibi baktı. «Bu ingilizler amma da korkak oluyorlar.»

«Korkaklık değil, aziz dostum, yalnızca akıllılık. Siz şimdi şu zaç yağını bir yana bırakın da açık açık konuşalım.»

«O mektubu istiyorum.»

«Size mektubun bende olmadığını söyledim.»

«Bunu biliyoruz. Mektubun sende olması gerektiğini bildiğimiz gibi. O kız!»

Tommy, «Belki de haklısınız,» diye gülümsedi. «Belki de arkadaşınız Cari birdenbire karşımıza dikilerek bizi korkuttuğu zaman kızcağız da şaşkınlığından mektubu çantasına attı.»

«Ah, demek inkâr etmiyorsun! Akıllı davranıyorsun! Şimdi 'Tuppence' diye çağırdığın o kıza bir pusula yaz. Ona mektubu buraya getirmesini emret.»

Tommy, «Bunu yapamam,» diyecek oldu.

Ama daha cümlesini tamamlayamadan ajan atıldı. «Ya! Demek yapamayacaksın?

Pekâlâ, görürüz. Coggins!»

Tommy, «O kadar acele etmeyin,» dedi. «Cümlenin bitmesini bekleyin. Size bu işi yapabilmem için kollarımı çözmeniz gerektiğini söylemeye

hazırlanıyordum. Hay Allah! Ben sirkte burunları ya da dirsekleriyle yazı yazan palyaçolardan değilim ki!»

«Demek yazmaya razısın?»

«Tabir. Deminden beri aynı şeyi söyleyip duruyorum ya! Ben nazik ve uysal bir adamım. Tuppence'e nazik davranacağınızdan eminim. Çok eminim. Pek iyi bir kızdır o.»

Dymchurch, «Biz yalnızca mektubu istiyoruz,» diye cevap verdi. Fakat gülümsemesi hiç de güven verici değildi.

Başıyla işaret etmesi üzerine, kaba saba bir adam olan Coggins eğildi, Tommy'nin kollarındaki ipleri çözdü. Genç adam kollarını öne arkaya salladı.

Sonra neşeyle, «Böylesi daha iyi,» diye bağırdı. «Nazik Coggins, bana dolmakalemimi verir mi? Onun da öteki eşyalarımla birlikte masamda olduğunu sanıyorum.»



Adam kaşlarını çatarak isteneni yaptı. Bir sayfa kâğıt da getirdi.

Dymchurch tehdit dolu bir tavırla, «Yazdıklarına dikkat et,» dedi. «İşi sana bırakıyoruz... Fakat mektup gelmezse... ölürsün... Hem de ağır ağır...»

Tommy, «Öyleyse,» diye gülümsedi. «Elimden geleni yapmam gerek.» Bir iki dakika düşündü, sonra çabucak yazmaya başladı. «Bakalım beğenecek misiniz?» diyerek ¦

pusulayı ajana uzattı.

«Sevgili Tuppence,

O mavi mektubu hemen buraya getirir misin? Şifreyi burada çözmek istiyoruz.

Çabuk ol.

Sevgiler, Francis.»

Sahte müfettiş kaşlarını kaldırdı. «Francis mi? O seni bu adla mı çağırıyordu?»

Tommy, «Herhalde vaftiz edildiğim gün yanımda değildiniz?» diye cevap verdi.

«Onun için de bunun asıl adım olup olmadığını bilemezsiniz. Ama cebimden aldığınız o tabaka size adımı kesinlikle açıklayacaktır.»

Ajan masaya yaklaşarak tabakayı aldı, üstündeki «Tuppen-ce'den Francis'e,»

yazısını hafifçe gülümseyerek okudu, sonra tabakayı yeniden masaya bıraktı.

«Akıllıca davranman hoşuma gidiyor. Coggins, bu pusulayı dışarıda nöbet bekleyen Vasili'ye ver, hemen götürsün.»

Ondan sonraki yirmi dakika çok ağır geçti. Onu izleyen on dakika ise daha da ağır... Dymchurch odada bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, yüzü giderek asılıyordu.

Bir keresinde tehdit dolu bir tavırla Tommy'e döndü. «Eğer bize oyun oynamak cesaretini gös-terdiysen...» diye homurdandı.



Tommy yavaşça mırıldandı. «Eğer iskambil olsaydı, vakit geçirmek için bir oyun oynardık. Kadınlar insanı oldum olası bekletirler. Küçük Tuppence buraya geldiği zaman ona kötü davranma-yacaksınız ya?»



Dymchurch, «Ne münasebet!» dedi. «İkinizin aynı yere birlikte gitmenizi sağlayacağız.»

Tommy usulca, «Öyle mi köpek?» diye fısıldadı.

Dış odada bir gürültü oldu. Tommy'nin o ana kadar görmediği bir adam kapıdan başını uzatarak Dymchurch'e Rusça bir şeyler söyledi.

Sahte müfettiş, «iyi,» dedi. «Kız geliyor... Hem de yalnız başına.»

Tommy bir an müthiş bir endişeyle sarsıldı.

Sonra Tuppence'ın sesini duydu. «Hah, burada mıydınız, Müfettiş Dymchurch?

Mektubu getirdim. Francis nerede?»

Bu son sözleri söylerken kapıdan girdi. Vasili arkadan ona saldırarak avucuyla genç kadının ağzını kapattı. Dymchurch, çantayı Tuppence'ın elinden kaptı, telaşla içini aramaya başladı.

Sonra sevinçle bağırarak, üzerinde Rus pulu olan mavi zarfı havaya kaldırdı.

Coggins boğuk bir sesle haykırdı.

Bu zafer anında öteki kapı, Tuppence'ın odasının kapısı sessizce açıldı.

Müfettiş Marriot'la silahlı iki dedektif içeri girdiler. Sert bir emir duyuldu.

«Eller yukarı!»

Karşı koymaya kalkışan olmadı. Adamlar gafil avlanmıştı. Dymchurch'ün otomatiği masanın üzerinde duruyordu. Ötekilerse silahlı değildi zaten.

Müfettiş Marriot son kelepçeleri de takarken takdirle, «Ağa güzel balıklar düştü,» dedi. «Zamanla daha başka balıklar tutacağımızdan da eminim.»

Öfkesinden bembeyaz kesilmiş olan Dymchurch kinle Tuppence'a bakıyordu. «Seni küçük iblis! Bu senin işin!»

Tuppence güldü. «Hepsi değil. Bu akşamüzeri on altı numaradan söz ettiğiniz zaman durumu hemen anlamalıydım. Bunu itiraf ediyorum. Ancak gözlerim Tommy'nin pusulası sayesinde açıldı. Müfettiş Marriot'a telefon

ettim. Albert'te de büronun anahtarı var. Binanın önünde Müfettiş Marriot'la buluştu. Ben de boş

mavi zarfı çantama koyarak buraya geldim. Mektubu Şefin talimatına uyarak, bugün sizden ayrılır ayrılmaz kendisine yollamıştım.»



Genç kadının bir sözü ajanın hemen dikkatini çekmişti. «Tommy?» diye yineledi.

Ayaklarındaki bağlar da çözülmüş olan Tommy karısına yaklaştı. «Aferin kardeşim Francis.» Tuppence'ın ellerini avuçlarına aldı, sonra Dymchurch'e baktı. «Size söyledim, aziz dostum. Klasikleri okumalısınız.»

ELÇİNİN AYAKKABILARI

Tuppence, «Aziz dostum, aziz dostum,» diyerek yağ sürdüğü ekmeği salladı.

Tommy bir an ona baktı. Sonra neşeyle gülerek, «Çok çok dikkatli olmamız gerek,»

diye mırıldandı.

Tuppence keyiflendi. «Doğru. İyi bildin. Ben ünlü Dr. For-tune'um. Sende Başmüfettiş Bell.»

«Neden Reginald Fortune rolündesin?»

«Çünkü kızarmış ekmek hoşuma gidiyor da ondan.»

Tommy, «Evet, işin hoş tarafı bu,» dedi. «Ama bunun başka bir yönü daha var.

Korkunç bir şekilde parçalanmış yüzleri, ölmüş adamların cesetlerini inceleyeceksin.»

Tuppence cevap olarak kocasına bir mektup uzattı. Tommy hayretle kaşlarını kaldırdı. «Amerikan Elçisi Randolph Wilmontt. Acaba elçi ne istiyor?»

-«Bunu yarın saat on birde öğreneceğiz.»

Amerika Birleşik Devletleri'nin Londra Elçisi Randolph Wilmontt tam bildirilen saatte Bay Blunt'un bürosuna girdi. Hafifçe öksürdükten sonra ağır ağır, dikkatle konuşmaya başladı.

«Size gelmek zorunda kaldım, Bay Blunt... Sahi, siz Bay Blunt'sınız değil mi?»

Tommy, «Tabii, tabii,» dedi. «Ben büronun başı Theodore Blunt'ım.»

Bay Wilmontt, «Ben her zaman büroların başlarıyla iş görmeyi tercih ederim,»

diye cevap verdi. «Böylesi her bakımdan daha





iyidir. Bay Blunt demin de söylüyordum... Bu olay beni fena halde sinirlendirdi.

Scotland Yard'a başvuracak kadar önemli bir şey değil. Sonuçta bir sent bile zarar etmiş değilim. Belki de olayın tek nedeni yalnızca basit bir yanlışlık.

Ancak ben yine de bu hatanın nasıl yapıldığını anlayamıyorum. Herhalde bu işde bir suç da yok. Fakat durumun aydınlanmasını istiyorum. Bir şeyin nedenini anlayamamak beni öfkeden çıldırtır.»

Tommy, «Doğru,» dedi.

Bay Wilmontt sözlerine devam etti. Ağır ağır konuşan, ayrıntıların üzerinde duran bir adamdı. Sonunda Tommy söze karışmayı başardı.

«Evet, evet, anlıyorum. Şimdi... durum şöyle. Bir hafta önce Nomadic gemisiyle geldiniz. Nasıl olduysa sizin bavulunuz, adının baş harfleri sizinkinin aynı olan Bay Ralph Westerham'inkiyle karıştı. Siz Bay Westerham'in bavulunu aldınız, o da sizinkini. Ancak Bay Westerham bu yanlışlığı çabucak farketti. Bavulunuzu elçiliğe yolladı ve kendisininkini aldı. Böyle değil mi?»

«Evet, böyle. Herhalde bavullar birbirlerine çok benziyordu. Üstlerindeki markalarda aynıydı. R.W. Bu yüzden bir yanlışlık olmasına şaşmadım. Zaten ben durumun farkında değildim. Yanlışlığı bana uşağım haber verdi. Westerham'in kendi bavulunu aldırdığını, benimkini de geri yolladığını söyledi. Bay Westerham senatördür. Hayran olduğum insanlardan biridir.»

«Ben meseleyi anlamış değilim...»

«Şimdi anlayacaksınız. Bu daha hikâyenin başlangıcı. Dün tesadüfen Bay Westerham'e rastladım. Ona şakacı bir tavırla bu olaydan söz ettim. Sonra da fena haJde şaşırdım. Bay Westerham neden söz ettiğimi anlayamamıştı. Ona durumu açıkladım. Kesinlikle böyle bir şey olmadığını söyledi. Gemide yanlışlıkla benim bavulumu almamıştı. Hatta eşyaları arasında benimkine benzer bir bavul da yoktu.»

«Çok garip!»

«Bay Blunt bu gerçekten pek garip bir olay. işin içyüzünü de nedenini de anlayamıyorum. Biri bavulumu çalmak istedi diyelim. O



zaman böyle karmakarışık bir çareye başvurmazdı. Zaten bavulum da çalınmadı, bana geri yollandı. Öte yandan, biri bavulumu yanlışlıkla aldı diyelim... O

halde Senatör Westerham'in adını niçin kullandı? Delice bir iş bu. Ama iyice meraklandığım için bu olayın içyüzünü öğrenmek istiyorum. Bunu uğraşmaya değmeyecek kadar önemsiz bulmazsınız umarım.»

«Hayır, hayır, ilgi çekici küçük bir sorun bu. Dediğiniz gibi, bunun basit bir açıklaması olabilir. Ancak ilk bakışta insanı şaşırtıyor. Üzerinde durulacak olan nokta, bavulların değiştirilmesinin nedeni. Tabii eğer bu bir değiştirmeyse. Bavulunuz geri gönderildiği zaman içinde hiçbir şey eksik değildi sanırım.»

«Uşağım öyle söyledi. O benden daha iyf bilir.» «Bavulunuzda neler olduğunu sorabilir miyim?» «Daha çok ayakkabı.»

Tommy'nin cesareti kırılmıştı. «Ayakkabı...» diye yineledi kendi kendine.

Bay Wilmontt, «Evet,» dedi. «Ayakkabı. Ne acayip, değil mi?» Tommy, «Sorduğum için kusuruma bakmayın.» diye mırıldandı. «Ayakkabınızın astarının veya takma topuğunun içinde gizli kâğıtlar filan yoktu değil mi?»

Bu soru elçiyi eğlendirmişti. «Diplomatlığın bu duruma düşmediğini umarım.»

Tommy de gülerek, özür diler gibi, «Bu ancak romanlarda oluyor,» diye cevap verdi. «Ama olaya şu veya bu şekilde bir açıklama bulmamız gerek. Bavulu almaya kim geldi? Öteki bavulu?»

«Adam Westerham'in uşaklarından olduğunu söylemiş tabii. Anladığıma göre dikkati çekmeyen, sıradan, sessiz bir adammış. Uşağım ondan hiç kuşkulanmamış.»

«Acaba sizin bavulunuzu boşaltıp, eşyalarınızı yeniden yerleştirmişler mi?»

«Onu bilmiyorum. Sanmıyorum. Ancak belki uşağıma birkaç soru sormak istersiniz.

O bu konuda size benden daha fazla bilgi verebilir.»



«Evet, öylesi daha iyi olur sanırım, Bay Wilmontt.»

Elçi bir karta birkaç kelime karalayarak Tommy'e uzattı. «Herhalde elçiliğe gidip orada araştırma yapmayı tercih edersiniz? Fakat istemiyorsanız,

uşağımı buraya yollayabilirim. Ha, aklıma gelmişken, adı Richards'dır.»



«Teşekkür ederim, Bay Wilmontt. Sanırım elçiliğe gitmem daha doğru olur.»

Elçi saatine bir göz atarak ayağa kalktı. «Ah, randevumu kaçıracağım. Neyse...

Allahaısmarladık, Bay Blunt. Her şeyi size bırakıyorum.» Hızla çıktı.

Tommy, Miss Robinson rolünde not defterine ciddi ciddi bir şeyler yazmış olan Tuppence'e baktı.

«E, ne diyorsun, hayatım? Adamın da dediği gibi bu işin herhangi bir nedeni olabilir mi?»

Tuppence neşeyle, «Olamaz,» diye cevap verdi.

«Neyse, bu da bir başlangıç sayılır! Bütün bunlardan, bu olayın gerisinde çok karanlık şeyler gizli olduğu anlaşılıyor.»

«Öyle mi dersin?»

«Genellikle kabul edilen bir kuramdır bu. Sherlock Holmes'la maydanoza batan tereyağını unutma. Yani tereyağma batan may-donozu demek istiyorum. O olayın içyüzünü öğrenmeyi hep istedim. Belki Watson bir gün not defterlerini karıştırarak bir açıklama yapar. Ve ben de o zaman mutlu ölürüm. Neyse...

İşimize bakalım.»

Tuppence, «Evet,» dedi. «Sayın Wilmontt belki aceleci bir adam değil ama güvenle ilerlemesini biliyor.»

Tommy, «Bizim doktor insanları tanıyor,» dedi. «Aman Tuppence, erkek dedektif rolüne çıktığın zaman aklım karışıyor.»

«Aziz dostum, aziz dostum!»

«Bu sözleri tekrarlayacağına harekete geçsen, Tuppence.»

Genç kadın gururla, «Klasik bir söz ne kadar tekrarlanırsa tekrarlansın yine de azdır,» diye cevap verdi.

Tommy, «Kızarmış ekmeğinle tereyağını ye,» dedi sevecen bir sesle.

«Teşekkür ederim. Sabah on birde böyle bir şey yapmaya hiç niyetim yok. Gülünç bir olay bu. Ayakkabılar! Neden ayakkabılar?»

Tommy, «Eh?» dedi. «Neden olmasın?»

«Uymuyor ki... Ayakkabılar...» Genç kadın başını salladı. «Yanlış bu. Başkasının ayakkabılarını kim ister? Bu iş delice bir şey.»

Tommy, «Belki de yanlışlıkla başka bavulu aldılar,» diye bir fikir ortaya attı.

«Bu mümkün. Adamlar belgelerin peşindeydiler diyelim. O zaman da çanta çalarlardı. İnsan elçilerle gizli kâğıtlar arasında bir bağ kurabiliyor.»

Tommy düşünceli düşünceli mırıldandı. «Ayakkabı denince insanın aklına ayak izleri geliyor. Acaba adamlar bir yerde Bay Wilmontt'un ayak izlerini bırakmak mı istiyorlardı?»

Tuppence rolünü bir yana bırakarak bu olasılığı düşündü. Sonra başını salladı.

«Olacak gibi değil. Hayır... Ayakkabıların bu işle bir ilgisi olmadığını kabul etmek zorunda kalacağız sanırım.»

Tommy içini çekti. «Gidip dostumuz Richards'la konuşalım bakalım. Belki o bu esrarı biraz aydınlatabilir.»

Tommy'nin Bay Wilmontt'un kartını göstermesi üzerine genç adamı elçiliğe aldılar. Bir süre sonra da terbiyeli tavırlı, hafif sesli, uçuk renkli genç bir adam sorguya çekilmek üzere geldi.

«Ben Richards'ım, efendim. Bay Wilmontt'un özel uşağı. Beni görmek istemişsiniz.»

«Evet, Richards. Bay Wilmontt bu sabah benimle görüştü. Buraya gelip sana bir iki soru sormamı söyledi. Şu bavul meselesi...»

-

«Evet, efendim, biliyorum. Bu olay Bay Wilmontt'u biraz sinirlendirdi. Ama nedenini anlayamadım. Çünkü kaybolan bir şey yok. Öbür bavulu almaya gelen adam bana onun Senatör Westerham'a ait olduğunu kesinlikle söyledi. Ancak tabii yanılmış olabilirim.»

«Nasıl bir adamdı?»

«Orta yaşlı. Kır saçlı. Saygıdeğer, iyi terbiye görmüş. Bana Senatör Westerham'in uşağı olduğunu söyledi. Bay Wilmontt'un bavulunu bırakarak ötekini alıp götürdü.»

«Bavul boşaltılmış mıydı?»





«Hangisi efendim?»



«Gemiden getirdiğinizi kastediyorum. Tabii öbür bavulun da boşaltılıp boşaltılmadığını öğrenmek isterim. Yani BayWilmontf unkinin. Acaba o boşaltılmış, sonra tekrar yerleştirilmiş miydi?»

«Sanmıyorum, efendim. Gemide bağladığım kayışlar olduğu gibi duruyordu. Herhalde bavulu alan kimse kapağı açmış, hatasını anlayarak tekrar kapatmıştı.»

«Hiç eksik yok muydu? Küçük bir eşya filan?»

«Sanmıyorum, efendim. Hatta bavuldan hiçbir şey alınmamış olduğundan eminim.»

«Şimdi öbürüne gelelim... Onu boşaltmaya başlamış miydin?»

«Bavulu tam açtığım sırada Senatör Westerham'in uşağı geldi, efendim. Ben yalnızca kayışları çözmüştüm.»

«Bavulu hiç açmadın mı?»

«Bu sefer de bir yanlışlık olmaması için Bay Westerham'in uşağıyla birlikte kapağı açtık. Adam, Tamam bu,' dedi. Kayışları bağlayarak bavulu alıp götürdü.»

«Bavulda ne vardı? Ayakkabı mı yine?»

«Hayır, efendim. Yanılmıyorsam tuvalet eşyaları vardı. Bir teneke banyo tuzu olduğunu farkettiğimi hatırlıyorum.»

-Tommy başka konuya geçti.

«Gemide Bay Wilmontt'un kamarasına girerek onun eşyalarını karıştıran olmadı sanırım?»

«Hayır, efendim.»

«Kuşku uyandıracak bir şey de olmadı mı?» Tommy için için eğlenerek, «Bu sözlerle neyi kastettiğimi kendim de bilmiyorum,» diye düşündü. «Kuşkulu bir şey... Anlamsız sözler bunlar.»

Oysa karşısında bekleyen adam duraklamıştı. «Şimdi aklıma geldi, efendim...»

Tommy heyecanla, «Evet?» dedi. «Ne?»

«O olayın bu meseleyle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Fakat bir genç hanım...»

«Evet? Bir genç hanım? Ne yapıyordu o?»

«Baygınlık geçirdi, efendim. Çok hoş, genç bir hanımdı kendisi. Adı Elieen O'Hara'ydı. Siyah saçlı, ufak tefek, zarif bir hanımdı. Biraz yabancı gibi bir hali vardı.»

Tommy'nin heyecanı daha da arttı. «Evet?» «Dediğim gibi baygınlık geçirdi. Tam Bay Wilmontt'un kamarasının önünde. Benden doktoru çağırmamı istedi. Onun bir kanepeye uzanmasına yardım ettim, sonra da doktora koştum. Doktoru hemen bulamadım. Onunla birlikte geri döndüğümüz zaman genç hanım kendine gelmiş

gibiydi.» Tommy, «Ya!» dedi. «Yoksa o...»

Tommy kayıtsız bir tavırla, «İnsan ne düşüneceğini bilmiyor,» diye cevap verdi.

«Bu Miss O'Hara yalnız başına mı yolculuk yapıyordu?»

«Evet, öyle sanıyorum, efendim.»

«ingiltere'ye geldikten sonra kendisini bir daha görmedin mi?»

«Hayır, görmedim, efendim.»

Tommy bir iki dakika düşündü. «Neyse... Hepsi bu kadar sanırım... Teşekkür ederim, Richards.»

«Ben size teşekkür ederim, efendim.» Tommy Dedektif Bürosuna dönünce, Tuppence'e Richard'la yaptığı konuşmayı anlattı. Genç kadın onu dikkatle dinledi. «E, ne diyorsun, Tuppence?»

«Ah, aziz dostum, biz doktorlar birdenbire bayılıveren hanımlardan hep kuşkulanırız. Pek işe yarar bir oyundur bu. Demek kızın adı Elieen? Üstelik soyadı da O'Hara. Bu kız haddinden fazla irlandalı. Öyle değil mi?»

«Hiç olmazsa bu da bir ipucu. Ben şimdi ne yapacağım, biliyor musun, Tuppence? O

kız için gazeteye ilan vereceğim?» «Ne?»

«Evet, 'Şu şu tarihte, şu şu gemiyle yolculuk eden Miss Elieen O'Hara hakkında bilgi...' Eğer kız sahtekârın biri değilse bu





ilana kendisi cevap verir. Veya bize onun hakkında bilgi verecek biri çıkar.

Elimizde yalnızca bu ipucu var.»

«Bu ilan kızın dikkatli davranmasına da neden olabilir.»

Tommy, «Eh,» dedi. «Bazı tehlikeleri de göze almak gerek.»

Tuppence kaşlarını çatmıştı. «Ben hâlâ bu olaydan bir anlam çıkaramıyorum. Bir çete elçinin bavulunu bir iki saat için ele geçirdi diyelim. Sonra da bavulu geri yolladı. Böyle yapmakla ellerine ne geçti? Evet, bavulda kopya etmek 

istedikleri birtakım kâğıtlar olsaydı... Oysa Bay Wilmontt böyle bir şey olmadığına yemin ediyor.»

Tommy düşünceli bir tavırla ona baktı. «Sen fikirlerini çok güzel açıklıyorsun, Tuppence. Ve senin sayende aklıma bir şey geldi...»

İki gün sonraydı. Tuppence öğle yemeğine çıkmıştı. Tommy ise Bay Theodore Blunt'ın ciddi havalı bürosunda oturmuş, kültürünü arttırmak için son çıkan dedektif romanını okuyordu.

Odanın kapısı açıldı, eşikte Albert belirdi. «Genç bir hanım sizi görmek istiyor, efendim. Adı Miss Cicely March. Bir ilan için gelmiş.»

Tommy romanı uygun bir çekmeceye atarak, «Çabuk onu buraya al,» diye haykırdı.

Bir dakika sonra Albert genç bir kızı içeri sokuyordu.

Tommy ancak onun sarı saçlı ve son derecede güzel bir kız olduğunu farkedecek kadar zaman bulabildi. Sonra çok tuhaf bir şey oldu.

Albert'in çıkmış olduğu kapı birdenbire ardına kadar açıldı. Şimdi eşikte dikkati çekecek bir tip duruyordu. İriyarı, İspanyol görünüşlü bir adam. Yabancı alev rengi bir kravat takmıştı. Adamın yüzü öfkesinden allak bullak olmuştu.

Elinde pırıltılı bir tabanca vardı.

Yabancı kusursuz bir İngilizceyle, «Demek herkesin işine burnunu sokan Bay Ukala Blunt'ın bürosu burası?» dedi. Sesi alçak ama kin doluydu. «Hemen ellerinizi yukarı kaldırın. Yoksa vururum.»

Bunun boş bir tehdit olmadığı belliydi. Tommy uysal uysal ellerini havaya kaldırdı. Duvarın dibine büzülmüş olan kız dehşetle inledi.

Adam, «Bu küçükhanım benimle gelecek,» dedi. «Evet, benimle geleceksin, yavrum.

Beni tanımıyorsun ama bu hiç önemli değil. Planlarımı senin gibi küçük bir budalanın altüst etmesine göz yumamam. Senin Nomadic gemisindeki yolculardan biri olduğunu hatırlar gibiyim. Herhalde seni ilgilendirmeyen bazı şeylere burnunu soktun. Ama sırlarımı Bay Blunt'a açıklamana izin verecek değilim. Bay Blunt pek zeki. Gazetelere pek hoş ilanlar veriyor. Fakat ben ilan sayfalarına her gün bakarım. İşte bu sayede de bu küçük oyunu keşfettim.»

Tommy, «Sözleriniz beni çok ilgilendiriyor,» dedi. «Devam etmez misiniz?»

«Küstahlığın size hiçbir yararı olmayacak, Bay Blunt. Artık 'mimlendiniz.' Bu soruşturmadan vazgeçin, o zaman size dokunmayız. Yoksa... Allah yardımcınız olsun. Planlarımızı engellemeye çalışanlar pek çabuk ölür.»

Tommy cevap vermedi. Hayalet görmüş gibi yabancının omzunun üzerinden bakıyordu.

Açıkçası Tommy'nin gördüğü onu hayaletten daha endişelendirmişti. Genç adam o ana kadar Albert'in de bu oyuna katılabileceğini hiç düşünmemişti. Bu esrarlı yabancının Albert'in icabına baktığını sanmıştı. Çocuğun dış odada, baygın bir durumda, halının üstünde yattığını sanıyordu.

Oysa şimdi Albert'in bir mucize sonucu yabancının dikkatinden kaçmış olduğunu anlıyordu. Ama Albert tarn ingiliz usulü sokağa koşup polis çağıracağı yerde, işi tek başına halletmeye kalkışmıştı. Yabancının arkasında kapı sessizce açılmış, eşikte Albert belirmişti. Bir kangal ipe sarınmış gibiydi çocuk.

Tommy itiraz etmek için acı acı bağırdı. Ancak geç kalmıştı. İyice aşka gelmiş

olan Albert ipin ilmeğini yabancının başından geçirerek onu geriye doğru çekti.





Olan oldu tabii. Tabanca müthiş bir gürültüyle patladı. Tommy yanından geçen kurşunun kulağını kavurduğunu hissetti. Sonra kurşun duvara saplandı.

Zaferle kızarmış olan Albert, «Onu yakaladım, efendim!» diye haykırdı. «Onu

'lasso'yla kıskıvrak yakaladım. Boş zamanlarımda 'lasso'yla çalışıyordum, efendim. Bana yardım eder misiniz? Fazla hareketli bir adam bu bey.»

Tommy sadık yardımcısının imdadına koştu. İçin için de bir daha Albert'e boş

zaman bırakmamaya karar veriyordu. «Seni gidi ahmak!» diye homurdandı. «Neden gidip polis çağırmadın? Bu budala oyun yüzünden kafamda az kalsın bir delik açılacaktı. Off! Ölüm hiç bu kadar yakınımdan geçmemişti.»

Al bert'in heyecanı sönmemişti. «Onu 'lasso'yla tam zamanında yakaladım.

Gavço'lar neler yapıyorlar, efendim, neler!»

Tommy, «Evet, evet,» dedi. «Ama sen Arjantin pampalarında değilsin şimdi.

Dünyanın en uygar kentlerinden birindeyiz.» Kıskıvrak yakalanmış olan düşmanına döndü. «Şimdi sizi ne yapacağız, beyefendiciğim?»

Adam cevap olarak yabancı bir dilde uzun uzun küfretti.



Tommy, «Susun,» diye bağırdı. «Sözlerinizin bir kelimesini bile anlamış değilim.

Ancak bunların hanımların önünde söylenecek sözler olmadığından eminim. Onun kusuruna bakmayın, Miss... Affedersiniz, bu heyecan arasında adınızı unuttum.»

Kız, «March,» dedi. «Cicely March...» Yüzü hâlâ bembeyazdı. Titriyordu. Gelip Tommy'nin yanında durdu. Yerde sıkıntıyla yatan yabancıya baktı. «Onu ne yapacaksınız?»

Albert hemen atıldı. «Artık bir aynasız çağırabilirim.»

Başını kaldıran Tommy kızın usulca kafasını salladığını fark-etti, ona uymaya çalıştı, «Bu seferlik onu bırakalım, gitsin. Ama tabii onu merdivenden tekmeyle aşağı atmak zevkini tadacağım. Belki böylece kadınlara karşı daha nazik olmasını öğrenir.»

ipleri çıkararak yabancıyı ayağa kaldırdı, onu hızla ön odadan geçirdi. Tiz feryatlar, sonra da bir gürültü duyuldu. Nihayet Tommy geri döndü. Yüzü kızarmıştı ama gülüyordu.

Kız gözlerini iri iri açmış ona bakıyordu. «Adama... bir şey mi yaptınız?»

Tommy, «Canını iyice yaktığımı umarım,» diye cevap verdi. «Zaten bu tipler daha canları yanmadan bağırıp ağlamaya başlarlar. Onun için pek de emin değilim.

Şimdi oturup yarıda kalan konuşmanıza devam edelim mi, Miss March? Buna bir daha engel olabileceklerini sanmıyorum.»

Albert, «Ne olur ne olmaz,» dedi. «Ben yine lasso'mu hazır bulundurayım da.»

Tommy sert sert, «Sen o ipi kaldır bakayım,» diye emretti.

Genç adam masanın başına geçti. Kız da öbür taraftaki koltuğa yerleşti.

«Söze nereden başlayacağımı bilmiyorum, Bay Blunt. Adamın da dediği gibi, ben Nomadic gemisiyle yolculuk yaptım. Hakkında ilan verdiğiniz Miss O'Hara da gemideydi.»

Tommy, «Evet,» dedi. «Bunu biz de biliyoruz. Bana sizin, Miss O'Hara'nm gemide yaptıkları hakkında bilginiz varmış gibi geliyor. Yoksa o deminki renkli centilmen bu kadar telaşla bu konuşmayı engellemeye kalkışmazdı.»

«Ben size her şeyi anlatacağım. Amerikan elçisi de gemideydi. Bir'sabah elçinin kamarasının önünden geçerken o kadının içerde olduğunu gördüm. Öyle acayip bir şey yapıyordu ki, dayanamayarak durup baktım. Kadının elinde bir erkek ayakkabısı vardı.»

Tommy heyecanla bağırdı. «Bir erkek ayakkabısı mı?.. Affedersiniz, Miss March...

Devam edin.»

«Miss O'Hara elindeki makasla ayakkabının astarını kesiyordu. Sonra altına bir şey soktu sanırım. Aynı anda koridorda, geminin doktoruyla bir adam belirdi.

Onların ayak seslerini duyan kadın hemen kendini kanepeye atarak inlemeye başladı. Ben yerimden kımıldamadım. Söylenenlerden Miss O'Hara'nm baygınlık geçirmiş -gibi rol yaptığını anladım. 'Rol yaptığını,'

diyorum, çünkü kendisini ilk gördüğüm sırada öyle baygınlık geçiriyormuş gibi bir hali yoktu.» Tommy başını salladı. «Sonra?»





«Size bundan sonraki kısmı anlatmak hiç hoşuma gitmeyecek. Açıkçası... merakım uyanmıştı. Zaten tuhaf kitaplar okumuştum. Bu yüzden Miss O'Hara'nın, Bay Wilmontt'un ayakkabısına bir bomba ya da zehirli iğne yerleştirip yerleştirmediğini düşündüm. Biliyorum, gülünç bu. Ama o sıra böyle düşündüm işte. Her neyse... Başka bir sefer kamaranın önünden geçerken, içerisinin boş

olduğunu gördüm. Usulca kamaraya girerek ayakkabıyı inceledim. Astarın altına bir kâğıt sokulmuştu. Kâğıdı tam elime aldığım sırada kamarotun geldiğini duydum. Yakalanmamak için telaşla dışarı fırladim. Katlanmış kâğıt hâlâ elimdeydi. Kendi kamarama gidince onu inceledim. Bay Blunt, kâğıtta incil'den birkaç mısra vardı yalnızca.»

Tommy pek ilgilenmişti. «İncil'den mısralar mı?»

«Daha doğrusu ben o sırada öyle düşündüm. Meseleyi anlayamadım. Bunun dine körükörüne bağlanmış bir manyağın işi olduğunu düşündüm. Her neyse... Kâğıdı yeniden ayakkabının içine koymaya değmeyeceğine karar verdim. Ondan sonra da bu meseleyi unuttum. Dün küçük yeğenimin banyoda yüzdürmesi İçin ona kâğıttan kayık yaptım. Ancak o zaman kâğıdı yanımda getirmiş olduğumu farkettim. Kayığı o kâğıttan yapmıştım. Kâğıt suda ıslanırken üzerinde acayip bir şeklin belirdiğini gördüm. Onu telaşla banyodan alarak açıp düzelttim. Su gizli haberi ortaya 

çıkarmıştı. Bir planı daha doğrusu. Bu bir limanın ağzına benziyordu. Ondan hemen sonra gazetede sizin ilanınızı gördüm.»

Tommy yerinden fırladı. «Ama bu çok önemli bir şey! Durumu şimdi anlıyorum.

Herhalde o kâğıtta önemli bir liman korunma tertibatının planı vardı. O kadın çalmıştı onu. Birinin peşinde olduğundan korktu. Planı kendi eşyalarının arasına saklamaya cesaret edemedi. Onun için başka bir yer buldu. Daha sonra ayakkabının konmuş olduğu bavulu alıp götürdü. Ne var ki, ayakkabının içindeki kâğıt kaybolmuştu. Söyleyin, Miss March, o kâğıdı getirdiniz mi?»

Kız başını salladı. «Kâğıt benim işyerimde. Bond Sokağında bir Güzellik Salonum var. New York'taki 'Cyclamen' makyaj malze-



meleri şirketinin acentasıyım. Bu yüzden Amerika'ya gitmiştim zaten... Kâğıdın önemli olabileceğini düşünerek, buraya gelmeden önce onu kasaya kilitledim.

Durumu Scotland Yard'a haber vermemiz gerekmiyor mu?»

«Gerçekten gerekiyor.»

«O halde şimdi Güzellik Enstitüsüne uğrayıp kâğıdı alalım, oradan da Scotland Yard'a gidelim.»

Tommy ciddi bir işadamı tavrı takınarak saatine baktı. «Bugün çok meşgulüm.

Londra Piskoposu bir olayın tahkikatını üzerime almamı istiyor. Çok ilgi çekici bir olay. İki rahiple ve cüppeleriyle ilgili.»

Miss March ayağa kalktı. «O halde ben Scotland Yard'a yalnız başıma gideyim.»

Tommy elini kaldırarak itiraz etti. «Ben de onu söyleyecektim... Piskopos bekleyebilir. Ben Albert'e haber bırakırım. O kâğıt Scotland Yard'a verilinceye kadar her an tehlikeyle karşı karşıyası-nız, Miss March. Bundan eminim.»

Kız buna pek inanmamıştı. «Sahi mi?»

«Sahi ya. Bundan eminim. Affedersiniz... Bir dakika...» Tommy önündeki not defterine bir şeyler yazdı. Sonra sayfayı kopararak katladı.

"

Şapkasını alarak genç kıza kendisiyle birlikte çıkmaya hazır olduğunu belirtti.

Dış odada kâğıdı önemli bir adam tavrıyla Albert'e uzattı.

«Acil bir olayı incelemeye gidiyorum. Eğer lord hazretleri gelirlerse bunu kendisine anlat. Bu kâğıdı Miss Robinson'a ver. Bunda olayla ilgili notlar var.»

Albert hemen rolüne girdi. «Emredersiniz, efendim. Ama düşesin incileri ne olacak?»

Tommy sinirli sinirli elini salladı. «İnciler beklesin...»

Miss March'la birlikte çabucak dışarı çıktılar. Tam merdivenlerden inerken, yukarı çıkmakta olan Tuppence'la karşılaştılar. Tommy onun yanından geçerken sert sert, «Yine geç kaldınız, Miss Robinson,» dedi. «Ben bir oîayı incelemeye gidiyorum.»



Tuppence merdivende hareketsiz durarak hayretle kocasının arkasından baktı.

Kaşlarını kaldırarak yukarıya, büroya çıktı.

Tommy'le Miss March sokağa çıktıkları sırada bir taksi onlara doğru geldi. Genç adam tam arabayı durduracakken vazgeçti. Ciddi bir tavırla, «Yürümekten hoşlanır mısınız, Miss March?» diye sordu.

«Evet ama neden? Taksiye binsek daha doğru olmaz mı? İşimizi daha çabuk halletmiş oluruz.»

«Belki farketmediniz... Şoför yolun aşağısından bir müşteriyi almaya yanaşmadı.

Bizi bekliyordu. Düşmanlarınız tetikte, Miss March. Eğer yürümeye bir itirazınız yoksa, Bond Sokağına yaya gidelim. Düşmanlarınız kalabalık sokaklarda size fazla bir şey yapamazlar.»

Kız biraz da hayretle, «Peki,» dedi.

Batıya doğru yürümeye başladılar. Tommy'nin de dediği gibi sokaklar kalabalıktı.

Bu yüzden hızla ilerlemiyorlardı. Tommy çevredeki insanları gözden kaçırmıyor, zaman zaman kızı çabucak yana doğru çekiyordu. Miss March o zaman kuşkusunu çekecek bir şey görmediğini açıklıyordu.

Sonra genç adam kızın yüzündeki ifadeyi farkederek üzüldü. «Ah, pek bitkin haldesiniz. O adam yüzünden çok sarsıldınız. Şuraya girelim de güzel bir kahve için. Herhalde konyak içmek istemezsiniz?»

Miss March hafifçe gülerek başını salladı.

Tommy, «İyi ya,» dedi. «Kahve için. İçine zehir koyabileceklerini sanmıyorum.»



Kahvelerini ağır ağır içtiler. Sonra da sokağa çıkarak daha hızlı yürümeye başladılar. Tommy omzunun üzerinden bakarak, «İzimizi kaybettirdik sanırım,»

diye mırıldandı.

Cyclamen Güzellik Salonu, Bond Sokağında küçük bir yerdi. Pencerelere uçuk pembe tafta perdeler takılmış, ufak vitrine iki kremle bir sabun konmuştu.

Cicely March içeri girdi. Tommy de peşinden. İçerisi ufacıktı. Solda tuvalet eşyaları dizili bir tezgâh duruyordu. Kadın Cicely March'a

başıyla hafif bir selam verdikten sonra tezgâhın önündeki müşteriyle konuşmaya devam etti.

:.

Müşteri ufak tefek, esmer bir kadındı. Arkası onlara dönük olduğu için Tommy kadının yüzünü göremiyordu. Kadın ingilizceyi ağır ağır zorlukla konuşuyordu.

Sağ tarafa bir kanepe, birkaç koltuk ve bir masa konmuştu. Üzerinde dergiler duruyordu masanın... köşede iki adam oturuyordu. Herhalde karılarının işlerinin bitmesini bekleyen sıkıntılı iki kocaydı bunlar...

Cicely March doğruca ilerleyerek salonun dibindeki bir kapıya gitti, Tommy'nin peşinden gelmesi için kanadı aralık tuttu. Genç adam kapıdan girerken kadın müşteri, «Ah!» diye bağırdı. «Bu benim amigo'm sanırım!» Onların peşinden koşarak kapının kapanmasına engel olmak için ayağını araya soktu. Aynı anda köşede oturan iki adam ayağa kalktılar. Bunlardan biri kadın müşterinin peşisıra kapıdan girdi. İkincisi ise tezgâhlara yaklaşarak, bağırmak üzere olan kadının ağzını eliyle kapadı.

O sırada iki tarafa doğru açılan kapının arkasında olaylar hızla gelişiyordu.

Tommy içeri girer girmez başına bir bez sarıldı ve genç adamın burnuna iç bayıltıcı bir koku doldu. Hemen arkasından bez çekildi, bir kadının tiz çığlığı duyuldu.

Tommy etrafına bakınırken öksürerek gözlerini kırpıştırdı. Sağında birkaç saat önce bürosuna gelen o esrarlı yabancı vardı. Sıkıntılı koca rolündeki adamlardan biri onun bileklerine kelepçeleri geçiriyordu. Tam önünde, Cicely March kendisini sıkıca tutan kadın müşteriden kurtulmak için boş yere çırpınıp duruyordu. Müşteri başını çevirirken, yüzüne takmış olduğu kalın tül saçlarından kayarak düştü. Böylece Tuppence'in aşina yüzü ortaya çıktı.

Tommy karısına doğru ilerledi. «Aferin, Tuppence. Dur sana yardım edeyim. Ben sizin yerinizde olsaydım o kadar çabalamaz-dım, Miss O'Hara. Yoksa sizi yine Miss March diye çağırmamı mı tercih ederdiniz?»

Tuppence, «Bu Müfettiş Grace, Tommy,» dedi. «Bana bıraktığın pusulayı okur okumaz hemen Scotland Yard'a telefon ettim.



Müfettiş Grace'le yardımcısı benimle burada, kapının önünde buluştular.»

Müfettiş yabancıyı işaret etti. «Onu ele geçirdiğimiz için çok sevinçliyim.

Kendisini arıyorduk. Ama buradan kuşkulanmak hiç aklımıza gelmedi. Buranın gerçek güzellik salonu olduğunu sanıyorduk.»

Tommy usulca açıkladı; «Çok dikkatli davranmamız gerekiyordu. 'Neden biri bir elçinin bavulunu bir iki saat için çalsın?' dedik. Sonra ben bu soruyu tersine çevirdim. Belki de önemli olan öbür bavuldu. Biri, bu bavulun bir iki saat için elçinin yanında kalmasını istiyordu belki de. Böyle düşününce durum aydınlığa kavuştu. Diplomatların eşyaları gümrükte aranmaz. Bundan da bu işin kaçakçılıkla ilgili olduğu anlaşılıyordu. Ama memlekete gizlice sokulan neydi? İri bir paketin içinde değildi herhalde bu nesne. Aklıma hemen uyuşturucu maddeler geldi. Sonra büromda o güzel komedi oynandı. İlanımı görmüşlerdi, Peşlerine takılmamı engellemek istiyorlardı. Bunu başaramazlarsa beni ortadan kaldıracaklardı... Ama Albert 'lasso' oyununa kalkıştığı sırada ben Miss March'ın yüzünde beliren o üzüntülü ve öfkeli ifadeyi farketmiştim. Bu onun oynadığı role hiç uymuyordu. Yabancı sırf Miss March'a karşı güven duymam için saldırmıştı. Ben de aptal hafiye rolünü canla başla oynadım. Miss March'ın anlattığı o yutulmayacak hikâyeye inanmış görün-düm. Beni buraya getirerek tuzağa düşürmesine göz yumdum. Fakat geride Tuppence'e falimat bıraktım. Buraya gelişimizi de türlü bahaneler uydurarak geciktirdim. Size zaman kazandırmak istiyordum.»

Cicely March anlamsız bir yüzle ona baktı. «Siz çıldırmışsınız. Burada ne bulacağınızı sanıyorsunuz?»

«Richards bir teneke banyo tuzu görmüş... Ne dersiniz, işe banyo tuzlarıyla başlayalım mı, müfettiş bey?»

«Yerinde bir fikir bu, efendim.» Küçük pembe kutulardan birini alarak içindekini masaya boşalttı. Cicely March bir kahkaha attı.

i

Tommy, «Bunlar hakikaten banyo tuzu demek!» diye mırıldandı. «İçlerinde karbonattan daha tehlikeli bir şey de yoktur bunların...»

Tuppence, «Kasaya bakın,» diye bir fikir ileri sürdü.

Köşede küçük bir duvar kasası vardı. Anahtarı kilidin üstündeydi. Tommy kapağı açar açmaz sevinçle bağırdı. Kasanın arkası genişçe bir bölmeye açılıyordu.

Buraya o zarif banyo tuzu kutularından sıra sıra dizilmişti. Genç adam birini alarak kapağını kaldırdı. En üstte yine o pembe tuzlardan vardı. Ama alta incecik beyaz bir toz doldurulmuştu.

Müfettiş haykırdı. «Tamam! İyi buldunuz, efendim. O tenekenin saf kokain dolu olduğundan eminim. Burada bir dağıtma yeri olduğunu tahmin ediyorduk. Ancak bütün araştırmalarımıza rağmen bir ipucu bulamamıştık. Sizinki fevkalade başarılı bir darbe oldu, efendim.»

Karı koca sokağa çıkarlarken Tommy, Tuppence'e gülümsedi. «Blunt'ın Dâhi Dedektifleri için büyük bir zafer bu. Senin sayende, boyalı saç gördüm mü hemen farkediyorum. Artık sarı saça ina-nabilmem için bunun doğuştan böyle olması gerekiyor. Şimdi elçiye resmi bir mektup yazarak esrarı çözdüğümüzü açıklarız...

Şimdi, aziz dostum, çaya ve bol tereyağlı kızarmış ekmeğe ne dersiniz?»

## ON ALTI NUMARA

Tommy'le Tuppence Şefin odasındaydılar. Adam onları uzun uzun, canı gönülden kutlamıştı.

«Hayran olunacak bir başarı kazandınız. Sizin sayenizde tam beş kişiyi ele geçirdik. İlgi çekici beş kişiyi. Ve onlardan çok önemli şeyler öğrendim...» Bir an durdu. «Bu arada inanılır bir kaynaktan haber gsldi. Moskova, ajanlarından ses seda çıkmaması yüzünden endişedeymiş. Aldığımız bütün tedbirlere rağmen casusluk merkezlerinde, yani Bay Theodore Blunt'ın Dedektif Bürosunda durumun hiç de iyi olmadığından kuşkulanmaya başlamışlar.»





Tommy, «Eh,» dedi. «Bunu er geç farkedeceklerdi, efendim.»

«Evet, dediğiniz gibi beklediğimiz bir şeydi bu. Ama ben biraz endişeliyim...

Bayan Beresford için endişe duyuyorum.»

Tommy, «Ben onu korurum, efendim,» derken, Tuppence de, «Ben kendimi kollamasını bilirim!» diye bağırdı.

Bay Carter, «Him...» dedi. «İkiniz de kendinize oldum olası pek güvenirsiniz. Bu kadar dertten nasıl kurulabildiğinizi aklım almıyor, insanüstü bir zekânız mı var? Yoksa şanslı olmanız sayesinde mi? Ama insanın talihi dönebilir. Bu konuda tartışacak da değilim. Bayan Beresford'a şu birkaç hafta bir kenara çekilmesini önermemin gereksiz olduğunu da biliyorum. Onu iyi tanıyorum çünkü.»

Tuppence çabucak başını salladı. «Bu önerinin hiçbir yararı olmaz.»

«O halde size bilgi vermekten başka yapabileceğim bir şey yok. Moskova'dan buraya özel bir ajan yollandığını sanıyoruz. Onun hangi adla yolculuk yaptığını, buraya ne zaman varacağını öğrenemedik. Ancak hakkında bilgimiz var. Daha önce de bizi çok uğraştır-mıştı. Rusya'da

doğmuş. Birkaç dil biliyor. Ana dili gibi hem de. Buna ingilizce de dahil. Bu sayede herhangi bir milletten, sıradan bir insan gibi davranabilir. Ayrıca kılık değiştirmekte çok usta. Sonra son derecede zeki ve kurnaz. 16 numara şifresini hazırlayan da o.»

«Onun ne zaman ve ne kılıkta geleceğini bilmiyorum. Ama günün birinde çıkageleceğinden eminim. Bu ajan asıl Bay Theodore Blunt'ı şahsen tanımıyor.

Bana kalırsa o sizin büroya gelecek. Kendisi için bir olayı araştırmanızı isteyecek. Tabii sizi parolayla da deneyecek. Bildiğiniz gibi 'On altı.' O size bu sayıyı söyleyecek. Siz de yine içinde on altı numara olan bir cümleyle cevap vereceksiniz. İkinci parolayı ise yeni öğrendik. Adam size Manş'ı hiç geçip geçmediğinizi soracak. Siz de, 'Ben geçen ayın 13'ünde Berlin'deydim,'

diyeceksiniz. Bildiğimiz kadarıyla hepsi bu. Adama doğru cevap vermeye ve onun güvenini kazanmaya çalışın. Rolünüze mümkün olduğu kadar devam edin. Fakat adam size tümüyle inanmış görün-

se de, tedbiri hiçbir zaman elden bırakmayın. Dostumuz son derece kurnazdır. Bu çifte oyunu da sizin kadar ustalıkla oynar. Hatta sizden daha büyük bir ustalıkla. Ama ne olursa olsun, onu sizin yardımınızla ele geçireceğimi umuyorum. Bugünden itibaren özel tedbirler alacağım. Dün gece büronuza mikrofon takıldı. Alttaki odada bekleyecek olan bir ajanım sizin büroda yapılacak olan bütün konuşmaları dinleyecek. Böylece bir şey olduğu anda hemen haber alacağım.

Sizi korumak için gerekli şeyleri yaparken, o özel ajanı da ele geçireceğim.»

Birkaç talimatla ve taktikle ilgili görüşmeden sonra, genç çift Şefin yanından ayrılarak ellerinden geldiğince çabuk Blunt Dedektif Bürosuna döndüler.

Tommy saatine bakarak, «Epey geçmiş,» dedi. «Saat on ikiye geliyor. Şefin yanındayken şöyle esrarlı bir iki olay kaçamadığımızı umarım.»

Tuppence, «Genel olarak,» diye cevap verdi. «Başarılı sayılırız. Geçen gün sonuçları inceliyordum. Seninle cinayetlerin esrarını çözdük, kaçakçıları yakaladık.»

Tommy atıldı. «Casusları da unutma...» «Evet. Gerçekten çok zekiyiz.»

Tommy, «Böyle söyleyeceğini biliyordum,» diye mırıldandı. «Sen hep böyle düşünürsün zaten. Halbuki bana bu işde bir iki kez şansımız bize çok yardım etmiş gibi geliyor.»

Tuppence, «Saçma,» dedi. «Başarıya küçük gri hücrelerimiz sayesinde eriştik.»

Tommy, «Ne olursa olsun,» diye bağırdı. «Ben bir keresinde gerçekten şans sayesinde kurtulduğuma inanıyorum. Albert'in 'lasso' oyununa çıktığı o gün. Ama sen artık her şey sona ermiş gibi konuşuyorsun, Tuppence.»

Genç kadın, «Evet,» dedi. «Çünkü öyle...» Sesini etkileyici bir biçimde alçalttı. «Bu bizim son serüvenimiz. Büyük dedektifler üstün casusu yakaladıktan sonra emekliye ayrılacaklar. Ve balkabağı yetiştirmeye başlayacaklar. Âdet böyledir.»





«Demek bu işden bıktın?»

«Eveeeet... Öyle sanıyorum. Hem... şimdiye kadar başarılı olduk. Ancak şansımız her an dönebilir.»

Tommy zaferle bağırdı. «Şimdi şanstan söz eden kim?»

Ulu Bay Blunt, Albert'e bakarak kaşlarını sert sert çattıktan sonra kendi özel odasına girdi. Pardösüsüyle şapkasını çıkardı. Raflarında ünlü dedektiflerinin serüvenlerinin dizili olduğu kitap dolabını açtı.

Tommy, «Seçilecek rol azaldı,» diye mırıldandı. «Bugün kendime kimi örnek alayım?»

Sonra Tuppence'in sesini duyup çabucak döndü. Karısı tuhaf bir ses tonuyla konuşmuştu.

«Tommy, bugün ayın kaçı?»

«Dur bakayım... On biri... Neden sordun?»

«Takvime bak!»

Duvarda yaprakları her gün koparılan takvimlerden biri asılıydı. Şimdi en üst yaprakta, «16 Pazar,» yazılıydı. Oysa günlerden salıydı.

«Allah Allah! Çok garip bu! Herhalde Albert birkaç yaprağı birden kopardı.

Dikkatsiz, ne olacak!»

Tuppence, «Bu işi onun yaptığını sanmıyorum,» diye mırıldandı. «Ama kendisine bir soralım...»

Çağırılıp sorguya çekilen Albert fena halde şaşırdı. Sonra yalnızca iki yaprak kopardığına yemin etti. Cumartesi ve pazar günlerini koparmıştı. Bu iddiası çok geçmeden de kanıtlandı. Çünkü Albert'in kopardığı sayfalar şöminede, ötekilerse kâğıt sepetinde bulundu.

Tommy, «Düzenli ve dikkatli bir adam,» diye mırıldandı. «Albert, bu sabah buraya kim geldi? Bir müşteri mi?»

«Evet, bir tek kişi geldi efendim.»

«Nasıl bir adamdı?»

«Adam değil, kadındı, efendim. Bir hemşire. Çok endişeliydi. Sizi görmek için sabırsızlanıyordu. Siz gelinceye kadar bekleye-



ceğini söyledi. Onu 'Sekreterler' odasına soktum. Orası daha sıcaktı.»

«Tabii sen görmeden o odadan buraya geçebilirdi. Kadın gi-deli ne kadar oldu?»



«Yarım saat, efendim. Bugün akşamüstü yine uğrayacağını söyledi. Şirin, sevecen bir kadındı.»

«Şirin, sevecen... ah, çık dışarı, Albert.»

Fena halde alınan çocuk dışarı fırladı.

Tommy, «Serüvenimiz tuhaf bir şekilde başladı,» dedi. «Bu yaptığı anlamsız.

Yalnızca bizim daha dikkatli davranmamızı sağlayacak. Herhalde şömineye bomba filan koymadı.» Ne olur ne olmaz diye gidip baktı. Sonra masasının başına geçerek Tuppence'e döndü. «Mon ami, Hastings. Çok ciddi bir durumla karşı karşıyayım. 4 numaralı adamı hatırlıyorsun, değil mi? Ben onu Dolomit'lerde, patlayıcı maddelerin yardımıyla, bir böcek gibi ezdim. Bien entendu. Fakat aslında ölmedi o. Ah, bu üstün katiller hiçbir zaman ölmezler. Şimdiki avımız da öyle. Ama daha da üstün o. 4'ün karesi. Yani 16. Anlıyor musun, dostum?»

Tuppence, «Gayet iyi anlıyorum,» dedi. «Sen ünlü Hercule Poirot'sun.»

«Tabii. Bıyığım yok ama gri hücrelerim çok.»

Tuppence, «Bana bu serüvene 'Hastings'in Zaferi' adı verilecekmiş gibi geliyor.»

dedi.

Tommy bağırdı. «Olanaksız bu! Böyle bir şey hiçbir zaman olmaz. Poirot'nun arkadaşı oldum olası aptaldır. Ha, aklıma gelmişken, mon ami, saçlarını ortadan ayıramaz mısın? Bu haliyle saçlarının biçimi simetrik değil. Bu da beni rahatsız ediyor.»

Tommy'nin masasındaki zil tiz bir sesle çaldı. Genç adam bu işarete cevap verdi, Albert kapıda belirdi. Elinde bir kart vardı.

Tommy alçak sesle kartı okudu. «Prens Vladirofski.» Tuppence'e baktı. «Acaba o... Prensi içeri al, Albert.»

Odaya giren adam orta boylu, sarı sakallı, zarif ve kibar bir insandı. Otuz beş

yaşlarında kadar gösteriyordu.



«Bay Blunt?» diye sordu. İngilizcesi kusursuzdu. «Sizi bana çok methettiler.

Benim için bir olayı inceler misiniz?»

«Eğer bana nasıl bir olay olduğunu açıklarsanız...»

«Tabii. Bir arkadaşımın kızıyla ilgili. Kız on altı yaşında... Anlayacağınız, bir rezalet çıkmasını istemiyoruz.»

Tommy, «Biz on altı yıldan beri bu işdeyiz,» dedi. «Başarımızı da sır saklamasını bilmemize borçluyuz.» Genç adama prensin gözünde bir pırıltı belirip kaybolmuş gibi geldi.

«Herhalde Manş'ın diğer tarafında da bürolarınız var?»

«A, tabii.» Tommy, kelimelere basa basa ekledi. «Hatta ben geçen ayın 13'ünde Berlin'e gittim.»

Yabancı, «O halde,» diye mırıldandı. «Artık bu oyuna devam etmemize gerek yok.

Arkadaşımın kızını bir yana bırakabiliriz. Kim olduğumu biliyorsunuz. Hiç olmazsa geleceğimi size haber vermiş oldukları anlaşılıyor.» Başıyla

duvardaki takvimi işaret etti.

Tommy, «Evet, evet,» dedi.

«Dostlarım... buraya durumu incelemek için geldim... Ne oluyor?»

Tuppence dayanamadı, «ihanet!»

Rus ona bakarak kaşlarını kaldırdı. «Hah! Demek böyle. Bu iş Sergius'un mu başının altından çıktı?»

Tuppence hiç çekinmeden yalan söyledi. «Öyle sanıyoruz.»

«Buna hiç şaşmam. Peki yaz siz? Sizden kuşkulanmıyorlar mı?»

«Sanmıyorum... Çünkü bir sürü gerçek müşterimiz de var,» diye açıkladı Tommy.

Rus başını salladı. «Akıllıca davranıyorsunuz. Ama ne olursa olsun... bir daha buraya gelmemem herhalde daha doğru olur. Ben bu ara Blitz'de kalıyorum.

Marise'i alıp... Siz Marise'siniz değil mi?»

Tuppence, «Eve.,» diye başını salladı.

«Burada hangi adı kullanıyorsunuz?»

«Miss Robinson.»



«Pekâlâ Miss Robinson. Şimdi birlikte Blitz'e gidip orada öğle yemeği yiyeceğiz.

Saat üçte de merkezde buluşacağız. Anlaşıldı mı?» Tommy'e baktı.

Tommy, «Tabii anlaşıldı,» diye cevap verdi. Bir yandan, bu merkez nerede acaba?

Ama herhalde bizim Şef de o merkezi bulmak istiyor, diye düşünüyordu.

Tuppence kalktı, leopar yakalı siyah paltosunu giydi. Sonra da nazik nazik, prensle gitmeye hazır olduğunu söyledi.

Adamla birlikte çıktılar. Geride kalan Tommy fena halde endişeliydi. «Ya mikrofon bozulduysa? Ya o esrarlı hemşire burada mikrofon olduğunu keşfettiyse?

Ya onu işe yaramayacak hale soktuysa?»

Telefona sarılarak belli bir numarayı aradı. Biraz bekledi. Sonra o çok iyi tanıdığı sesi duydu.

«Tamam... Hemen Bütz'e gel.»

Beş dakika sonra Bay Carter'la Tommy, Blitz Otelinin Palmiyeli Salonunda buluştular. Şef, Tommy'nin endişelerini gidermeye çalıştı. «Harika, olağanüstü davrandınız. Prensle Tuppence lokantada yemek yiyorlar. İki ajanımı garson kılığında oraya soktum. Prens ister kuşkulansın, ister kuşkulanmasın, elimizde artık. Onun daha kuşkulanmaya başladığını da pek sanmıyorum. Yukarıda iki kişi prensin dairesini göz hapsine aldı. Dışardaki ajanlarım da onu izleyecek.

Karınız için endişelenmeyin. Onu bir saniye bile gözden kaçırmayacaklar. Kimseyi tehlikeye atacak değilim.»

Zaman zaman Gizli Servisten bir ajan gelip Şefe durumu bildiriyordu. İlk gelen bir garsondu. Onlara ne içeceklerini sordu. İkincisi ise aptal suratlı, çok şık, genç bir adamdı.

Bay Carter, «Çıkıyorlar,» dedi. «Belki burada bir yere oturmaya kalkarlar. Onun için biz şu sütunun arkasına gizlenelim. Prensin Tuppence'i yukarıya, dairesine çıkaracağını sanıyorum. Ah, yanılmamışım.»

Tommy durdukları yerden Tuppence'le prensin salondan geçerek asansöre doğru gittiklerini gördü.

Dakikalar geçti. Tommy endişeyle kıpırdanmaya başladı. «Acaba... yani o dairede... yapayalnız...»

«Adamlarımdan biri içeriye girip kanepenin arkasına saklandı. Endişelenmeyin.»

Bir garson salonda ilerleyerek Bay Carter'in yanına geldi. «Onların yukarı çıkacaklarını belirten işareti aldım, efendim. Fakat asansörden çıkmadılar.

Durum iyi mi?»

«Ne?» Bay Carter telaşla döndü. «Onların asansöre girdiklerini gözlerimle gördüm. Tom...» Başını kaldırarak duvardaki saate baktı, «...dört buçuk dakika önce. Yukarıya çıkmadılarsa...» O sırada aşağıya inmiş olan asansöre doğru gitti. Üniformalı asansör-cüyle konuşmaya başladı. «Birkaç dakika önce genç bir hanımla sarı sakallı bir adamı ikinci kata çıkardın, değil mi?»

«ikinci kata değil, efendim. Bey üçüncü kata çıkmak istediklerini söyledi.»

«Ah!» Şef asansöre daldı. Tommy'e de peşinden gelmesini işaret etti. «Bizi lütfen üçüncü kata çıkar.» Sonra alçak sesle mırıldandı. «Bu işi anlayamıyorum.

Ama sakin olun. Otelin bütün kapılarında adamlarım var. Üçüncü katta da. Zaten her katta ajanlar bekliyor. Her olasılığı gözönüne almaya çalıştım.»

Üçüncü katta asansörün kapısı açılınca telaşla dışarı çıktılar, koridordan hızla ilerlediler. Yarı yolda garson kılığında bir adam onları karşıladı.

«işler yolunda, Şef. 318 numaradalar.»

Bay Carter rahat bir soluk aldı. «iyi öyleyse... Başka çıkış yeri yok ya?»

«318 numara bir daire. Koridora açılan iki kapısı var. O odalardan çıkıp merdivenlere veya asansöre gidebilmek için önümüzden geçmeleri gerek.»

«iyi öyleyse... Aşağıya telefon edip bu dairenin kimin adına tutulmuş olduğunu öğrenin.»



Garson bir iki dakika sonra döndü.

«Detroit'ten Bayan Cortlandt Van Snyder adına tutulmuş.»

Bay Carter'in yüzünde düşünceli bir anlam belirdi. «Acaba... Bu Bayan Van Snyder adamın suç ortağı mı? Yoksa...» Cümlesini tamamlamadı. Sonra birdenbire,

«İçeriden hiç gürültü geldi mi?» diye sordu.

«En hafif bir ses bile gelmedi. Aslında kapılar çok sağlam. Dışardan bir şey duymak hemen hemen olanaksız.»

Bay Carter çabucak kararını verdi. «Bu durum hoşuma gitmiyor, içeri girelim.

Maymuncuk var mı?»



«Tabii, efendim.»

«Evans'la Clydesly'i yukarı çağır.»

Bu iki ajanı da yanlarına alarak dairenin kapısına doğru gittiler. Garson anahtarı kilide usulca soktu. Kapı ses çıkarmadan açıldı. Şimdi küçük bir holdeydiler. Sağda bir banyonun açık kapısı, önlerinde ise oturma odası vardı.

Soldaki kapı kapalıydı. Arkasından hafif bir ses geliyordu. Boğuk öksürüğe benzeyen bir gürültü. Bay Carter kapıyı iterek içeriye girdi.

Bir yatak odasıydı burası. Geniş çift kişilik karyolaya sırmalı, pembe bir örtü serilmişti. Yatakta elleri ayaklan bağlanmış, ağzına tıkaç sokulmuş,

orta yaşlı, şık bir kadın yatıyordu. Kadının gözleri öfke ve acıdan neredeyse yerinden uğrayacaktı.

Bay Carter'in kısa bir emri üzerine öteki ajanlar bütün daireyi dolaştılar.

Yalnız Tommy'le Şef yatak odasında kaldı. Carter kadının üzerine eğilerek onu bağlayan ipleri çözmeye çalışırken bir yandan da şaşkınlıkla çevresine bakmıyordu. Amerika'dan geldiği belli olan bavullar hariç, oda boştu. Tuppence da ortada yoktu, Rus da.

Bir dakika sonra garson telaşla içeri girerek öbür odaların da boş olduğunu haber verdi. Tommy pencereye gitti. Sonra da geri çekilerek başını salladı.

Dışarıda balkon yoktu. Duvar dümdüz aşağıdaki sokağa doğru iniyordu.

Carter sert sert, «Bu daireye girdiklerinden emin misiniz?» diye sordu.

—165 ¦

«Tabii... Zaten...» Ajan yataktaki kadını işaret etti.

Carter çakısının yardımıyla kadını adeta boğmakta olan tıkacı çıkardı. Bayan Cortlandt Van Snyder acı çekmişti ama konuşma gücünü hiç kaybetmemiş olduğu anlaşılıyordu.

Kadının ilk öfkesi geçtikten sonra Bay Carter sakin sakin, «Bana olanları anlatır mısınız lütfen?» dedi. «Başından başlayın.»

«Oteli dava edeceğim. Rezalet bu! Aspirinlerimi arıyordum. Birdenbire arkamdan bir adam saldırarak burnumun dibinde küçük bir ampulü kırdı. Daha nefes alamadan başım dönmeye başladı. Kendime geldiğim zaman burada yatıyordum. Sıkıca bağlanmıştım. Mücevherlerimin ne olduğunu da Allah bilir! Herhalde adam hepsini alıp kaçtı.»

Bay Carter hafif bir alayla, «Mücevherlerinizin güvende olduğunu sanıyorum,»

diye cevap verdi. Hızla dönerek yerden bir şey aldı. «Adam size saldırdığı sırada tam burada mı duruyordunuz? Benim durduğum yerde mi?»

Bayan Van Snyder başını salladı. «Evet, öyle.»

Bay Carter'in yerden aldığı, ince bir cam parçasıydı. Kokla-dıktan sonra Tommy'e uzattı. «Etil Klorid,» diye mırıldandı. «Hemen bayıltır. Ama bu baygınlık sadece bir iki dakika sürer. Herhalde kendinize geldiğiniz zaman adam hâlâ oradaydı.

Bayan Van Snyder?»

«Ben de size bunu söylüyorum ya! Ah! Onun kaçtığını görmek, ancak hiçbir şey yapamamak beni çıldırttı adeta!»

Bay Carter sert bir sesle, «Kaçtığını görmek mi?» dedi. «Nereden çıktı o?»

«Şu kapıdan.» Kadın karşı duvardaki kapıyı işaret etti. «Yanında genç bir kadın vardı. Ama vücudu pek gevşekti onun da. Belki adam ona da aynı ilacı koklatmıştı.»

Carter soru sorarmış gibi adamlarına baktı.

«Yandaki daireye açılıyor, efendim. Fakat kapı çift. İki taraftan da içeriden sürgüleniyor.»



Bay Carter kapıyı dikkatle inceledi. Sonra doğrularak karyolaya doğru döndü.

«Bayan Van Snyder, hâlâ adamın bu kapıdan çıktığında diretiyor musunuz?»

«Tabii ya... Oradan kaçtı o haydut. Neden kaçamasın?» Bay Carter alaycı bir sesle, «Çünkü kapı bu yandan sürgüiü,» diye cevap verdi. Konuşurken de kapının tokmağını sarsıyordu. Bayan Van Synder'in yüzünde hayret dolu bir ifade belirdi.

Bay Carter, «Adam bu kapıdan çıkmış olamaz,» dedi. «Tabii biri kapıyı onun arkasından sürgülediyse, o başka.» Odaya yeni girmiş olan Evans'a döndü.

«Onların bu dairede olmadıklarından emin misin? Başka ara kapı var mı?»

«Hayır efendim... Üstelik çok eminim.» Carter odada etrafına bakınmaya başladı.

Büyük gardrobu açtı. Karyolanın altına baktı. Şöminenin bacasını ve perdelerin arkasını yokladı. Sonra aklına yeni bir şey geldiği için Bayan Van Snyder'in tiz 

sesle itiraz etmesine aldırmadan büyük gardrop bavulu açtı, içini çabucak karıştırdı.

Ara kapıyı incelemekte olan Tommy birdenbire bağırdı. «Buraya gelir misiniz, efendim? Şuna bakın. Onlar gerçekten bu kapıdan çıkmışlar.»

Sürgü ustalıkla eğelenip kesilmişti. Uca o kadar yakındı ki, ilk bakışta kesik hiç belli olmuyordu. Tommy, «Kapı öte yandan sürgüiü olduğu için açılmıyor,»

diye açıkladı.

Bir dakika sonra yine koridordaydılar. Garson maymuncukla yandaki dairenin kapısını açıyordu, içerisi boştu. Ara kapıya geldikleri zaman burada da aynı şeyin yapılmış olduğunu gördüler. Sürgü kesilmiş, kapı kilitlenerek anahtar alınmıştı. Ama Tuppence de, sarı sakallı Rus da dairede değillerdi. Burada başka yan kapı da yoktu. Daireden koridora çıkılıyordu.

Garson, «Buradan çıksalardı, onları görürdüm,» diye itiraz etti. «Onları görmemem olanaksızdı. Koridora çıkmadıklarına yemin edebilirim.»

Tommy haykırdı. «Hay Allah! Havaya uçmadılar ya bunlar?»



Bay Carter sakinleşmişti yine. Çelik gibi kafası hızla çalışıyordu. «Aşağıya telefon edin. Bu dairede en son kim kalmış? Ve ne zaman?»

Clydesly'i öteki dairede nöbette bırakarak onlarla birlikte gelmiş olan Evans hemen bu emri yerine getirmeye koştu. Bir dakika sonra da telefondan

başını kaldırarak, «Mösyö Paul de Vareze adında sakat bir Fransız çocuğu. Yanında bir de hemşire varmış. Otelden bu sabah ayrılmışlar.»

Garson kılığındaki öbür ajan haykırdı. Yüzü bembeyaz kesilmişti. «Hasta çocuk...

Hemşire...» diye kekeledi. «Ben... onlar koridorda yanımdan geçtiler... hiç aklıma gelmedi... Onları daha önce de sık sık görmüştüm...»

Bay Carter bağırdı. «Onların aynı kimseler olduklarından emin misin? Onlara dikkatle baktın mı?»

Ajan başını salladı. «Pek bakmadım. Tetikteydim, ötekileri bekliyordum. San sakallı adamla genç kadını...»

Bay Carter inledi. «Tabii... Onlar da buna güveniyorlardı.»

Tommy birdenbire bağırarak eğildi, kanepenin altından bir şey aldı. Bu küçük, siyah bir çıkındı. Tommy çıkını açtı. Birkaç eşya yere düştü. En dışta Tuppence'in o gün giydiği siyah manto vardı. Bunun içine genç kadının spor elbisesi, şapkası ve birde uzun, san bir takma sakal konulmuştu.

Genç adam acı acı, «Durum anlaşılıyor,» dedi. «Onu ele geçirdiler...

Tuppence'i... O Rus iblisi bizi şaşırttı. Elimizden kaçtı. Hemşireyle sakat çocuk onun adamlarıydı. Oteldekilerin kendilerine alışması için birkaç gün burada kaldılar. Herhalde Rus öğle yemeğinde tuzağa düşmüş olduğunu anladı, böyle anlar için hazırlamış olduğu planı uyguladı. Yandaki dairenin boş

olacağını umuyordu. Çünkü sürgüleri kestiği sırada o daire henüz tutulmamıştı.

Her neyse... Hem Amerikalı kadını, hem de Tuppence'i susturdu. Karımı buraya taşıyarak ona çocuğun elbiselerini giydirdi. Kendi kılığını da değiştirerek kollarını sallaya sallaya çıktı. Herhalde elbiseleri buraya saklamıştı. Ancak Tuppence'e nasıl boyun eğdiğini anlayamıyorum.»

Bay Carter, «Ben anlıyorum,» diye mırıldanarak yerden pırıltılı bir çelik parçası aldı. «Bu bir enjektör iğnesinin parçası, Rus, Tuppence'i bayıltmış.»

Tommy acı acı, «Allah'ım...» diye inledi. «Adam elimizden kurtuldu!»

Carter çabucak, «O daha belli değil,» dedi. «Her kapının gözetlendiğini unutmayın.»

«Ama oradaki ajanlar bir erkekle genç bir kadının çıkmasını bekliyorlar. Bir hemşireyle sakat bir çocuğun değil. Rus'la Tuppence'in otelden çoktan ayrıldıklarından eminim.»

Soruşturma sonunda gerçekten öyle olduğu anlaşıldı. Hemşireyle hastası beş

dakika kadar önce bir taksiyle gitmişlerdi.

Bay Carter, «Buraya bakın, Beresford,» dedi. «Rica ederim, kendinize hâkim olun.

Karınızı bulmak için elimden geleni yapacağımı biliyorsunuz. Ben hemen büroma döneceğim. Beş dakikadan daha kısa bir süre içinde bütün servis bu işle ilgilenmeye başlayacak.»



«Bunu yapacak mısınız, efendim? Bu iblis çok kurnaz. Bakın elimizden nasıl kaçtı! Evet, elinizden geleni yapacağınızı biliyorum. Yalnız... geç kalmadığınızı umarım... Bize çok düşmanlar.»

Blitz Otelinden çıkarak sokakta ilerlemeye başladı. Görmeyen gözlerle çevresine bakmıyordu. Nereye gittiğinin pek farkında değildi. Uyuşmuş gibiydi. «Tuppence'i nerede arayacağım? Ne yapacağım?»

Yeşil Park'a giderek bir banka çöktü. Bankın öbür ucuna başka birinin oturduğunu da farketmedi. Bu yüzden o çok tanıdık sesi duyunca fena halde irkildi.

«Affedersiniz, efendim. İzin verirseniz...»

Tommy başını kaldırarak kuru bir sesle, «Merhaba, Albert,» dedi.

«Durumu biliyorum efendim. Fakat bu kadar üzülmeyin.» «Üzülmeyeyim mi?» Tommy acı acı güldü. «Bunu söylemesi kolay. Öyle değil mi?»

— 169 —

«Ah, ama düşünün, efendim. Blunt'ın Dâhi Dedektifleri! Onlar hiçbir zaman yenilmezler. Ve... kusuruma bakmayın... bu sabah hanımefendiyle şakalaştığınızı duydum... Bay Poirot ve onun gri hücreleri. Eh, siz de neden kendi gri hücrelerinizi kullanmayasınız? Belki bir şeyler yapabilirsiniz o zaman.»

«Oğlum, romanda gri hücrelerini kullanmak, bu işi gerçek hayatta yapmaktan daha kolaydır.»

Albert sadakatle, «Hiç kimse hanımefendiyi öldüremez.» dedi. «Onu tümüyle ortadan kaldıramaz. Onun nasıl olduğunu bilirsiniz, efendim. Küçük köpeklerin oynaması için alınan lastikten yapılmış kemiklere benzer o. O kemiklerin üstünde

'Hiçbir zaman

parçalanmaz,' yazılıdır.»

Tommy mırıldandı. «Albert, derdimi hafifletiyorsun.» «O halde gri hücrelerinizi kullanacak mısınız, efendim?» «Çok ısrarcı bir çocuksun, Albert. Şimdiye kadar aptal gibi davranmak çok işimize yaradı. Bunu bir kez daha deneyelim. Şimdi olayları düzenli bir biçimde sıraya dizelim. Tam ikiyi on geçe casus asansöre giriyor. Beş dakika sonra asansörcüyle konuşuyoruz. Onun sözlerini duyunca biz de üçüncü kata çıkıyoruz. İkiyi on dokuz geçe Bayan Van Snyder'in dairesine giriyoruz. Şimdi dikkatimizi hangi

acayip nokta çekiyor?»

Bir sessizlik oldu. ikisinin de dikkatini çeken öyle acayip bir nokta yoktu.

Albert'in gözleri birdenbire parladı. «Odada sandık gibi bir şey yoktu, değil mi?»

Tommy, «Mon ami,» dedi. «Sen Paris'ten yeni gelen bir Amerikan kadınının psikolojisini anlamıyorsun. Odada belki on dokuz sandık ve bavul vardı.»

«Ben şunu demek istedim: bir ölüyü ortadan kaldırmak istediğiniz zaman sandık işe yarar... Tabii hanımefendi ölmüş değil, o da başka.»

— 170 —

«Biz yalnızca iki bavulu aradık. Çünkü yalnızca o ikisi içine bir insan gizlenecek kadar büyüktü. Şimdi... sırada hangi olay var?»

«Birini atladınız. Hanımefendiyle o adamın kılık değiştirmesini. Casusun hemşire kılığında koridordaki ajanın yanından geçmesini.»

Tommy, «Herhalde bu biz asansörle yukarı çıkmadan hemen önce oldu,» dedi. «Demek ki neredeyse bizimle burun buruna geleceklerdi. Adam elini çabuk tutmuş. Ben...»

Durakladı.

«Ne var, efendim?»

«Sus, mon ami. Aklıma bir fikir geldi. Şahane, fevkalade. Hercule Poirot'nun aklına er geç böyle fikirler gelir. Eğer öyleyse... işin içyüzü buysa...

Allah'ım, geç kalmadığımı umarım!» Telaşla parktan fırladı.

Albert de peşinden koşuyor, soluk soluğa, «Ne oldu, efendim?» diye soruyordu.

«Anlayamadım!»

Tommy, «Zararı yok,» dedi. «Anlaman şart değil. Hastings hiçbir şeyi anlayamaz zaten. Eğer gri hücrelerin benimkilerden çok aşağı kapasitede

olmasaydı, bu oyun bana ne zevk verirdi! Saçmalıyorum! Fakat elimde değil. Sen çok iyi bir çocuksun, Albert. Tup-pence'in değerini biliyorsun. Bir düzine Albert'le Tommy'e değer o.»



Tommy hem koşarak, hem de böyle soluk soluğa konuşarak Blitz'in kapısından girdi. Evans'ı görünce ajanı bir yana çekti. Ona çabucak bir iki kelime söyledi, iki adam hemen asansöre daldılar. Albert de peşlerinden.

Tommy, «Üçüncü kat,» dedi.

318 numaranın önünde durdular. Evans'ın maymuncuğu vardı. Onu hemen kullandı adam. Hiç gürültü etmeden, birdenbire Bayan Van Snyder'in yatak odasına girdiler. Kadın hâlâ yatakta yatıyordu. Ancak bu kez arkasına şık bir sabahlık giymişti. Onlara hayretle baktı.

Tommy nazik nazik, «Kapıya vurmadığım için özür dilerim,» dedi. «Ama karımı istiyorum. O yataktan kalkar mısınız lütfen?»

Bayan Van Snyder, «Siz çıldırmışsınız!» diye haykırdı.



Tommy başını yana eğerek onu düşünceli düşünceli süzdü. «Çok artistik bir poz...

Fakat yararı yok. Biz karyolaya baktık ama içini aramak aklımıza gelmedi.

Gençken o saklanma yerinden yararlandığımı hatırlıyorum. Başucuna, enlemesine yatırırsınız... O gardrop-bavul da sonradan cesedi buradan götürmek için kullanılır. Ama biz demin çabuk geldik. Tuppence'i bayıltacak vakit buldunuz.

Onu yatağa yatırdınız. Sonra yan dairedeki suç ortaklarınız ellerinizi ayaklarınızı bağlayıp ağzınızı tıkadılar. Ben anlattığınız hikâyeyi hemen yuttum. Bunu itiraf ediyorum. Ancak olayları düzenli bir biçimde, belli bir yöntemle düşünmeye başlayınca, bütün bu işlerin beş dakikada yapılamayacağı ortaya çıktı. Genç bir kadını ilaçla bayıltmak, ona erkek

çocuğu elbiseleri giydirmek, başka bir kadını bağlayıp ağzını tıkamak, kendi kılığını değiştirmek.

Bütün bunlar beş dakikaya sığmaz. Olanaksız böyle bir şey. Hemşireyle hasta çocuktan bizi şaşırtmak için yararlandınız. Biz onların peşine takılacaktık.

Bayan Van Snyder'e de o iblisin kurbanı olduğu için acıya-caktik. Evans, hanımefendinin yataktan kalkmasına yardım eder misiniz? Tabancanız var, değil mi? Güzel.»

Tiz sesle itiraz eden Bayan Van Snyder dinlendiği yerden hızla kaldırıldı. Tommy telaşla örtüyü açtı.

Gerçekten, karyolanın başucunda Tuppence enlemesine yatıyordu. Yüzü bembeyaz, gözleri kapalıydı. Tommy bir an müthiş bir korkuyla sarsıldı. Fakat sonra karısının göğsünün hafifçe inip kalktığını farketti. Uyutulmuştu Tuppence.

Ölmemişti.

Tommy, Albert'le Evans'a döndü. Melodrama kaçan bir tavırla, «Ve şimdi, mösyöler,» dedi. «Son darbe!» Beklenmedik bir şey yaptı. Bir atılışta Bayan Van Snyder'i dikkatle kıvrılmış saçlarından yakaladı. Elinde kaldı saçlar.

Tommy bağırdı. «Tahmin etmiştim. İşte 16!»

— 172 —

Tuppence yarım saat sonra gözlerini açtığı zaman Tommy'le bir doktorun üzerine eğilmiş olduklarını gördü.

Ondan sonraki on beş dakikayı anlatmasak daha doğru olur. Bu sürenin sonunda doktor hastanın iyi olduğunu söyleyerek oradan ayrıldı.

Tommy sevgiyle, «Mon ami, Hastings,» dedi. «Hâlâ sağ olduğuna ne kadar seviniyorum, bilsen.»

«16 numarayı yakalayabildik mi?»

«Onu bir böcek gibi ezdim! Daha doğrusu adam şimdi Bay Carter'in elinde. Küçük gri hücreler! Ha, aklıma gelmişken... Albert'in aylığını hemen arttıracağım.»

«Olanları bana anlat.»

Tommy olayları ayrıntılarıyla anlattı. Fakat bazı kısımları da atlamayı unutmadı.

Tuppence usulca, «Benim için çok endişelendin, değil mi?» diye sordu.

«Yok canım... insan kendine hâkim olmalı.»

Tuppence, «Yalancı, sen de,» dedi. «Yüzün hâlâ sapsarı.»

«Şey... Belki biraz endişelendim, sevgilim. Tuppence... şey... artık bu işden vazgeçiyoruz, değil mi?»

«Tabii vazgeçiyoruz.»

Tommy rahat bir soluk aldı. «Senin akıllıca davranacağını umuyordum. Böyle bir şoktan sonra...»

«Neden bu şok değil. Benim şoklara hiç aldırmadığımı sen de bilirsin.»

Tommy mırıldandı. «Lastikten yapılmış bir kemik... Parçalanması olanaksız.»



Tuppence sözlerine devam etti. «Benim yapacak daha güzel bir işim var. Daha heyecanlı bir şey bu. Şimdiye kadar da yapmamıştım.»



Tommy müthiş bir endişeyle karısına baktı. «Sana izin vermeyeceğim, Tuppence.»

Tuppence, «Bunu yapamazsın,» diye cevap verdi. «Doğa yasası bu.»

«Sen neden söz ediyorsun, Tuppence?»

Genç kadın, «Bebeğimizden söz ediyorum,» dedi. «Son zamanlarda kadınlar fısıltıyla konuşmuyorlar. Avaz avaz bağırıyorlar. Çocuğumuz'dan söz ediyorum.

Tommy hayat ne güzel değil mi?»

SON